

34.000.000
2
1.000

การศึกษาวิถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง
ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก

สารนิพนธ์
ของ
สาลี แก้วบุญส่ง

- 7 ค.ค. 2549

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
พฤษภาคม 2549
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาวิถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก

บทคัดย่อ
ของ
สาลี แก้วบุญส่ง

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย
พฤษภาคม 2549

สาลิ แก้วบุญส่ง. (2549). การศึกษาวิถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ :
รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ดวงจันทร์.

การศึกษาวิถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก
ครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ในด้านสภาพ
ความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ ประเพณี ค่านิยม และความเชื่อ ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก
โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ และนำเสนอผลการศึกษาแบบพรรณนาวิเคราะห์ ข้อมูลที่ใช้
ในการศึกษาเป็นข้อมูลเพลงกล่อมเด็กจำนวนทั้งสิ้น 240 บท ที่ผู้ศึกษาเก็บรวบรวมด้วยตนเอง
ในช่วงเดือนเมษายน พ.ศ. 2548

ผลการศึกษาพบว่า ข้อมูลเพลงกล่อมเด็กทั้ง 240 บทได้สะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตชาวทะเลน้อย
ในด้านต่าง ๆ ตามความมุ่งหมายของการศึกษา กล่าวคือ ด้านความเป็นอยู่ พบว่าชาวทะเลน้อย
มีความเป็นอยู่อย่างเรียบง่าย ดำรงชีวิตโดยพึ่งพาธรรมชาติ ด้านครอบครัวพบว่าทุกคนในครอบครัว
แบ่งหน้าที่กันรับผิดชอบ ด้านการประกอบอาชีพ พบว่าอาชีพหลักคืออาชีพเกษตรกรรม รองลงมา
คืออาชีพค้าขายและอาชีพรับราชการ ด้านประเพณี พบว่ามีการยึดถือประเพณีเนื่องในวันสำคัญ
ทางศาสนา และประเพณีที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอย่างเคร่งครัด ด้านค่านิยม พบว่า ชาวทะเลน้อยให้
ความเชื่อถือต่อคนที่ผ่านการอุปสมบทในพุทธศาสนา เคารพยกย่องข้าราชการ นิยมคนที่มี
ความกตัญญูกตเวที นิยมสตรีที่ผิวขาว รูปร่างบอบบาง มีความรู้ความสามารถทางการบ้านการเรือน
เย็บปักถักร้อย และทอผ้าเป็น นิยมบุรุษที่มีความรู้มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว และไม่ลุ่มหลง
อบายมุข ด้านความเชื่อ พบว่ามีความเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม ความเชื่อเรื่องพุทธานุภาพ และความเชื่อ
ในคำสอนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนา นอกจากนี้ ชาวทะเลน้อยยังมีความเชื่อในเรื่องไสยศาสตร์
และโหราศาสตร์

THE WAY OF LIFE OF THE NATIVE TALAY NOI, KUANKHANUN DISTRICT,
PHATTALUNG PROVINCE, WHICH IS REFLECTED IN THE LULLABIES

AN ABSTRACT
BY
SALEE KAEWBUNSONG

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
For the Master of Education degree in Thai
At Srinakharinwirot University
May 2006

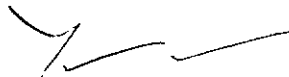
Salee Kaewbunsong. (2006). *The Way of Life of the Native Talay Noi, Kuankhanoon District, Phthalung Province, which is reflected in the Lullabies*. Master Project, M.Ed. (Thai). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor : Assoc. Prof. Phaiboon Duangchan.

The objective of this study was to explore the way of life of the dweller of Talay Noi reflecting in local lullabies. The aspects of the study include family life, livelihood, custom and culture as well as social values. The qualitative research method was applied and the results were presented descriptively. Data were composed from 240 local lullabies, collected during April 2005.

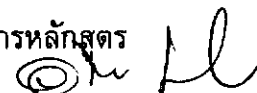
The result revealed that local lullabies reflected several aspects of the way of life of Talay Noi people. They live a simple life, depend on and in harmony with nature. Family members shared household tasks. They made a living on mainly on agriculture, followed by business and government service, respectively. The subject strictly values on custom and culture related to both religious day and to individual. In terms of social values, they trust and respected people who once be in monkhood, those who are civil servants and value gratitude mind. Towards women, subjects like light skin and slim ones. They also value women who were good at housework, sewing and weaving. Men were valued and respected for their conscientiousness on their family and for not involvement in vices. Regarding the beliefs, they believed in law of karma, the power of Lord Buddha and his teaching. Besides, the dweller of Talay Noi also believed in superstition and astrology.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

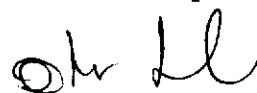

.....
(รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ดวงจันทร์)

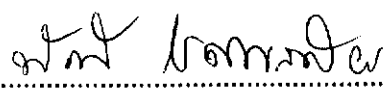
ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร


.....
(รองศาสตราจารย์อัศรา บุญทิพย์)

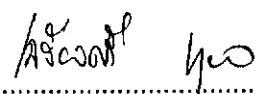
คณะกรรมการสอบ


.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ดวงจันทร์)


.....กรรมการสอบสารนิพนธ์
(รองศาสตราจารย์อัศรา บุญทิพย์)


.....กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์พัชนี โชติกลีภัย)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ


.....คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลียวศรี พิบูลชล)

วันที่...17.....เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2549

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากอาจารย์หลายท่าน ผู้วิจัยขอกราบ
ขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ไพบุลย์ ดวงจันทร์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้
คำปรึกษาแนะนำแนวทางวิธีการศึกษาค้นคว้าอย่างดียิ่งตลอดการศึกษา และผู้วิจัยยังได้รับความ
กรุณาจากกรรมการพิจารณาสารนิพนธ์ คือ รองศาสตราจารย์อัศรา บุญทิพย์ และอาจารย์
พัชนี โชติกลเสถียร ที่ได้กรุณาแนะนำตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่อง และให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม
ทำให้สารนิพนธ์เล่มนี้สมบูรณ์และสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันตกทุกท่านที่
ได้อบรมสั่งสอนให้ความรู้ด้านวิชาการตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย
ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นเจ้าของผลงานวิชาการทุกท่าน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ผลงาน
ของท่านอ้างอิงประกอบการวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณวิทยากรผู้บอกข้อมูลทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือและเสียสละ
เวลาเพื่อถ่ายทอดเพลงกล่อมเด็กให้แก่ผู้วิจัย คุณธีรยุทธ จันทร์ดวง และ คุณสุพรรณษา ชูบัว
ช่วยอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลประกอบการวิจัย ขอขอบพระคุณ คุณแม่วิลัย พุมเจริญ
คุณประมณ แก้วบุญส่ง ที่ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย

ขอขอบพระคุณคณะครู-อาจารย์ โรงเรียนบ้านนายผล สังกัดกรุงเทพมหานคร และ
กัลยาณมิตรสาขาวิชาภาษาไทย รหัส 45 ภาคพิเศษ กศ.ม. ทุกท่านที่ให้ความห่วงใยและ
เอื้ออาทรต่อกันด้วยดีเสมอมา

คุณประโยชน์ที่เกิดจากงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกุศลแด่บรรพชนคนทะเลน้อย
และคณาจารย์ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัยมาจนถึงทุกวันนี้

สาธุ แก้วบุญส่ง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	
1.1 ภูมิหลัง.....	1
1.2 ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
1.3 ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
1.4 ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
1.6 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิต.....	6
2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพลงกล่อมเด็ก.....	7
3 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับชุมชนทะเลน้อย.....	12
3.1 ที่ตั้งและอาณาเขต.....	12
3.2 ประวัติความเป็นมา.....	13
3.3 ลักษณะภูมิประเทศ.....	15
3.4 สภาพภูมิอากาศ.....	16
3.5 พืชพันธุ์ธรรมชาติ.....	16
3.6 การปกครอง.....	16
3.7 จำนวนประชากร.....	17
3.8 สภาพทางเศรษฐกิจ.....	17
3.9 ศาสนาและขนบธรรมเนียมประเพณี.....	18
4 การศึกษาวิถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน	
จังหวัดพัทลุงที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก.....	20
4.1 ด้านสภาพความเป็นอยู่.....	20

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4(ต่อ) 4.2 ด้านการประกอบอาชีพ.....	34
4.3 ด้านประเพณี.....	42
4.4 ด้านค่านิยม.....	51
4.5 ด้านความเชื่อ.....	65
 5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	 71
5.1 สรุปผลศึกษาค้นคว้า	71
5.2 อภิปรายผล.....	72
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	74
 บรรณานุกรม	 75
 ภาคผนวก	 79
ภาคผนวก ก ภาพประกอบพื้นที่ศึกษาชุมชนทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง	
ภาคผนวก ข รายชื่อวิทยากรผู้ให้ข้อมูลเพลงกล่อมเด็ก	
ภาคผนวก ค ข้อมูลเพลงกล่อมเด็ก	
 ประวัติย่อผู้วิจัย.....	 147

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ภูมิหลัง

เพลงกล่อมเด็ก (Lullaby) เป็นบทเพลงที่ใช้ขับกล่อมเพื่อให้เด็กนอนหลับเร็วซึ่งเป็นวรรณกรรมมุขปาฐะที่เป็นสืบทอดกันมา โดยมีชื่อเรียกต่างกันไปตามแต่ละท้องถิ่น เช่น ภาคเหนือเรียก "เพลงอ้อลูก" ภาคอีสานเรียก "เพลงนอนสาหล่า" ภาคกลางเรียก "เพลงกล่อมเด็ก" ภาคใต้เรียก "เพลงร้องเรือ" หรือบางท้องถิ่นนิยมเรียกกันว่า "เพลงชาน้อง" เพลงกล่อมเด็กในแต่ละท้องถิ่นก็ย่อมมีบทบาทหน้าที่และแสดงให้เห็นถึงเอกลักษณ์ของท้องถิ่นนั้นได้อย่างชัดเจน

เพลงกล่อมเด็กเป็นเพลงที่มีลีลาช้าๆ ขับกล่อมเพื่อให้เกิดความไพเราะและสร้างบรรยากาศให้เกิดความสงบวังเวง ชวนนอน เพื่อให้เด็กหลับง่ายขึ้น ส่วนในด้านลีลาของกลอนนั้น โดยทั่วไปมักจะมีสัมผัสใน แต่ไม่เคร่งครัดในเรื่องฉันทลักษณ์ จะมีลักษณะเป็นกลอนชาวบ้าน มีสัมผัสง่าย ๆ คล้ายกันทุกชาติทุกภาษา

สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2512 : 77) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของเพลงกล่อมเด็กว่า นอกจากจะมีประโยชน์กล่อมเด็กโดยตรงแล้วยังเป็นสิ่งที่ช่วยผ่อนคลายอารมณ์ของผู้เลี้ยงเด็กด้วย เพราะผู้เลี้ยงได้เพลิดเพลินกับเสียงขับกล่อมของตนเอง บางคนก็เสียงดีก็ได้อดเสียงไปในตัวด้วย บางคนก็ดัดแปลงลีลาการขับกล่อมเพิ่มเอื้อนเสียงได้อย่างไพเราะอ่อนหวาน นอกจากนี้หากจะพิจารณาเนื้อหาของเพลงกล่อมเด็กจะพบว่า มีลักษณะที่ถ่ายทอดสภาพวิถีชีวิต ความเชื่อ และวัฒนธรรมของสังคมเอาไว้อย่างมากมาย ด้วยสาเหตุนี้เองเพลงกล่อมเด็กจึงมีเนื้อหาหลายอย่างผสมผสานกัน เช่น เนื้อหาเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณี เกี่ยวกับหลักธรรมหรือคติสอนใจหรือถ้อยคำประชดประชันเสียดสีเกี่ยวกับความรักของหนุ่มสาว เป็นต้น เนื้อเพลงบทใดที่มีคติสอนใจก็มักจดจำและร้องกันอย่างแพร่หลาย ซึ่งส่วนใหญ่ผู้กล่อมจะแต่งคำสอนต่าง ๆ เอาไว้เพื่อสอนเด็กไปในตัว ดังตัวอย่าง

ฮาเหอ...หมากอ่อนเหอ	อ่อนลายยวบยวบ
ผัวตายไม่ทันถึงขวบ	ควบ <u>ไ้</u> เข้านอน
ควบทั้งหมากสุก	ควบทั้งหมากอ่อน
ควบ <u>ไ้</u> เข้านอน	หมากอ่อนหย่อนลายยวบ เหอ....

คำอธิบายศัพท์

ไ้ - ชู้

จากเพลงกล่อมเด็กข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงคำสอนในเรื่องการรักษาวลสงวนตัวไม่จำเพาะแต่หญิงสาวเท่านั้น แม้แต่หญิงชายก็ต้องครองตัวให้เหมาะสม ถ้าตกเป็นฝ่ายแล้วก็ไม่ควรประพฤติตัวสำส่อน หาก่อนนอนไม่เลือกหน้าทั้งหนุ่มทั้งแก่ เพราะจะถูกครหาขึ้นมาได้

บุษราคัม พุทธชาติ (2537 :7) กล่าวว่า การศึกษาค้นคว้าเพลงกล่อมเด็กอย่างลึกซึ้งจะทำให้ทราบลักษณะการดำรงชีวิตของชาวบ้านแต่ละท้องถิ่น การทำมาหากิน ประเพณีไทย และเพลงกล่อมเด็กเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยเชิดชูวัฒนธรรมไทยได้เป็นอย่างดี เพราะถือว่าเพลงกล่อมเด็กเปรียบเสมือนกระจกเงาที่สะท้อนความรู้สึกนึกคิด สะท้อนสภาพสังคม วิถีชีวิตความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ ประเพณี ค่านิยม ความเชื่อ และสอนให้รู้จักคุณธรรมต่างๆ เช่น ความมีสัจจะ ความกตัญญูกตเวที

ชุมชนทะเลน้อย (ตำบลทะเลน้อย ตำบลพนาสิงห์) อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง เป็นพื้นที่หนึ่งที่มีเพลงกล่อมเด็กอยู่มาก ชุมชนนี้ตั้งอยู่บริเวณริมทะเลน้อย ห่างจากตัวเมืองพัทลุงไปทางทิศเหนือประมาณ 35 กิโลเมตร และห่างจากกรุงเทพมหานครโดยทางรถยนต์ประมาณ 1,000 กิโลเมตร

เรื่องราวเกี่ยวกับชุมชนทะเลน้อยในช่วงแรกนั้น ส่วนใหญ่ก็ได้มาจากคำบอกเล่าตำนาน นิทานพื้นบ้าน และความสอดคล้องกันทางประวัติศาสตร์ เกศราภรณ์ เพชรรักษ์ (2538:6) ได้เล่านิทานปรัมปราเกี่ยวกับกำเนิดทะเลน้อยไว้ในสาส์นขุนทองว่า ทะเลน้อยเกิดจากปลักควายของนายแรง เป็นเศรษฐีชาวบ้านชุมพล อำเภอสทิงพระ จังหวัดสงขลา ซึ่งเลี้ยงควายไว้จำนวนมาก นายแรงได้ใช้ข้าทาสบริวารให้ต้อนควายไปเลี้ยงบริเวณนั้น ในฤดูแล้งควายได้ลงไปนอนปลักเพื่อคลายร้อน เนื่องจากควายมีจำนวนมากปลักควายจึงเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากในบริเวณกว้าง คนเลี้ยงควายของนายแรงได้รายงานแก่นายแรงว่า ควายลงนอนปลักทุกๆ วัน จนบริเวณนั้นกลายเป็น “ทะเลน้อยๆ” ไปแล้ว จึงทำให้ชาวบ้านเรียกบริเวณนั้นว่าทะเลน้อย จนกลายเป็นชื่อของชุมชนดังที่ปรากฏในปัจจุบัน

เกศราภรณ์ เพชรรักษ์ ยังได้กล่าวต่อไปว่า ชุมชนทะเลน้อยได้เริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่สมัยสุโขทัย คือ ชุมชนบ้านกลางและบ้านกล้วย ซึ่งเกิดขึ้นหลัง พ.ศ.1823 เป็นต้นมา และกษัตริย์สุโขทัยได้รับสั่งให้เกณฑ์ทหารจากหัวเมืองต่างๆ มาจัดตั้งตะเคียนบริเวณทะเลน้อยไปต่อเรือเมื่อคราวยกทัพไปตีชวา ความตอนนี้อยู่สอดคล้องกับคำให้สัมภาษณ์ของนายผ่อง เดชนครินทร์ นายเกลือก ทองนวล และนายลอย ปิดเมือง (ทวิศักดิ์ ล้อมลิ้มและภาณุ ธรรมสุวรรณ.2538 :8) ซึ่งได้รับการบอกเล่ามาจากคนรุ่นแต่ก่อนว่า เดิมทะเลน้อยอุดมไปด้วยต้นตะเคียน ต่อมาพระเจ้ากรุงสุโขทัยซึ่งตั้งอยู่ที่บางแก้ว ได้ให้คนไปตัดไม้ตะเคียนไปต่อเรือที่บางแก้ว และการต่อเรือครั้งนั้นคงต่อเรือเป็นจำนวนมาก เพราะได้ทำให้ต้นตะเคียนถูกตัดโค่นไปจำนวนมาก จนก่อให้เกิดความแห้งแล้ง เมื่อเกิดความแห้งแล้งก็ต้องย้ายบ้านเรือนออกจากบ้านกลางที่เคยอยู่เดิมไปตั้งบ้านเรือนใหม่ที่บ้านกล้วย แต่ความแห้งแล้งยังคงติดต่อกันมาอีกหลายปี จนเกิดไฟไหม้ป่าเป็นบริเวณกว้าง ประชาชนในบ้านกลางและบ้านกล้วยจึงได้อพยพไปอยู่ในเขตนครศรีธรรมราช ต่อมาบริเวณดังกล่าวได้กลายเป็นแอ่งน้ำ ถูกคลื่นซัดเซาะและฝูงช้างป่าเหยียบย่ำ จนกลายเป็นแอ่งน้ำขนาดใหญ่ คือทะเลน้อยในปัจจุบัน

จากหลักฐานด้านตำนาน นิทานพื้นบ้าน และคำบอกเล่าในข้างต้นทำให้สรุปได้ว่า ชุมชนทะเลน้อยในช่วงแรกเกิดขึ้นมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย และมาสายตัวไปหลังจากมีการตัดโค่นต้นตะเคียน

จนเป็นเหตุให้เกิดความแห้งแล้งและไฟป่าเผาผลาญ จนประชาชนที่อาศัยอยู่ในบ้านกลางและบ้านกล้วยอพยพไปอยู่ในเขตนครศรีธรรมราช กระทั่งเวลาผ่านไปประมาณ 100 ปี ทะเลน้อยมีความสมบูรณ์ขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง ประชาชนรุ่นหลานเหลนของประชาชนที่อพยพไปตั้งหลักแหล่งที่เขตนครศรีธรรมราชได้อพยพกลับมาตั้งหลักแหล่งอยู่ที่ทะเลน้อยตามเดิม จนกลายเป็นชุมชนทะเลน้อยที่สืบเนื่องมาจนปัจจุบัน

ชุมชนทะเลน้อยในอดีต นับเป็นชุมชนที่มีความอุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ คือมีทะเลน้อยที่อุดมด้วยปลาและสัตว์น้ำนานาชนิด อาชีพหลักของประชาชนในรุ่นแรกคือ การทำนา ทำสวน ทำการประมง โดยเฉพาะทะเลน้อยเป็นแหล่งที่มีปลาอุดมสมบูรณ์มาก และสมบูรณ์ติดต่อกันมาเป็นเวลานาน ความอุดมสมบูรณ์ของชุมชนทะเลน้อยทำให้ประชาชนจากตำบลลำปำ อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง จากตำบลตะเครียะ ตำบลบ้านใหม่ อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา และแม้แต่แขกหัวเขาแดง จากจังหวัดสงขลา ก็ยังไปหาปลาที่ทะเลน้อย จนกระทั่งแขกหัวเขาแดงมาล้อมรอบครัวที่ทะเลน้อยหลายราย ปัจจุบันทะเลน้อยก็ยังมั่งร่อรอยของความอุดมสมบูรณ์ให้เห็นอยู่ทั่วไป และยังมีส่วนช่วยในการยกฐานะความเป็นอยู่ของประชาชนทั้งในตำบลทะเลน้อยและตำบลพนาสูงให้อยู่ในระดับที่ดีพอสมควร อาชีพการประมงก็ยังทำกันอยู่ทั่วไป แม้จะไม่ได้เป็นอาชีพหลักเช่นอดีต

ปัจจุบันสภาพวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวชุมชนทะเลน้อยมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จากสังคมเกษตรกรรมไปสู่สังคมที่มีการส่งเสริมทางด้านการท่องเที่ยว ซึ่งมีนักท่องเที่ยวสนใจไปท่องเที่ยวที่อุทยานนกน้ำทะเลน้อยมากขึ้น การประกอบอาชีพของประชากรในชุมชนจึงมักประกอบอาชีพค้าขาย เช่น การค้าขายผลิตภัณฑ์จากเสื่อกระจูด การขายของชำ และตั้งร้านค้าขายอาหารบริเวณริมทะเลน้อย จึงทำให้ประชากรในชุมชนมีแนวโน้มที่จะละทิ้งสิ่งที่เคยปฏิบัติกันมาแต่ก่อน นั่นคือ การกล่อมเด็กตามวิธีแบบที่ได้รับสืบทอดมาจากบรรพบุรุษในอดีต เนื่องจากเวลาที่พ่อแม่และสมาชิกในครอบครัวจะดูแลลูกหลานอย่างใกล้ชิดมีน้อยหรือแทบจะไม่มีเลย หน้าที่การดูแลเลี้ยงดูเด็กส่วนใหญ่จึงเป็นของผู้รับจ้าง ซึ่งไม่ได้มีความรักความผูกพัน หรือความห่วงใยเอื้ออาทรต่อกันเหมือนพ่อแม่กับลูก หรือผู้มีความสัมพันธ์ทางสายโลหิตเช่นแต่ก่อน คนเลี้ยงเด็กในปัจจุบันมักกล่อมเด็กด้วยเสียงวิทยุ ด้วยเพลงสมัยใหม่ที่ตนชื่นชอบจากภาพยนตร์หรือโทรทัศน์

การเปลี่ยนแปลงสภาพวิถีชีวิตและสภาพสังคมของชาวทะเลน้อยอย่างรวดเร็วเช่นนี้ มีแนวโน้มที่น่าวิตกว่า อาจจะสูญเสียเอกลักษณ์ของท้องถิ่นบางประการไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพลงกล่อมเด็ก ที่มีการจดจำกันมาหลายชั่วอายุคน หากไม่มีการรวบรวมและบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว เพลงกล่อมเด็กก็อาจจะสูญหายไปในที่สุด

จากความสำคัญของการศึกษาเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ที่กล่าวมา ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาสภาพความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ ประเพณี ค่านิยม และความเชื่อในสิ่งต่างๆ ของชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุงที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก เพื่อปลูกฝังให้เยาวชนในชุมชนทะเลน้อยเห็นคุณค่าของเพลงกล่อมเด็ก และได้รับรู้วิถีชีวิตชาวชุมชนทะเลน้อยในอดีต นอกจากนี้เพื่อเป็นการส่งเสริมและเผยแพร่เพลงกล่อมเด็ก

ของชาวทะเลน้อยให้เป็นที่ยึดอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น รวมทั้งเพื่อเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมท้องถิ่น อันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่ามิให้สูญหายไปตามกาลเวลา

1.2 ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาวิถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง ในด้านสภาพชีวิตความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ ประเพณี ค่านิยม และความเชื่อในสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก

1.3 ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาวถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง จะทำให้เข้าใจวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ ประเพณี ค่านิยม ความเชื่อ ของชาวทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุงในอดีตอันเป็นแนวทางในการพัฒนาท้องถิ่นให้สอดคล้องกับสังคมวัฒนธรรม รวมทั้ง เป็นการรวบรวมเพื่อเผยแพร่ให้เยาวชนได้เห็นคุณค่าของเพลงกล่อมเด็กและเป็นการอนุรักษ์มิให้สูญหายไปตามกาลเวลา

1.4 ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้จะศึกษาจากแหล่งข้อมูลในเขตชุมชนทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง ในด้านสภาพชีวิตความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ ด้านประเพณี ค่านิยม และความเชื่อที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

ชุมชนทะเลน้อย หมายถึงชุมชนที่ตั้งอยู่บริเวณริมทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง ซึ่งได้แบ่งการปกครองออกเป็น 2 ตำบล คือ ตำบลทะเลน้อย มี 9 หมู่บ้าน และตำบลนางตุง มี 13 หมู่บ้าน และประชาชนทั้ง 2 ตำบลนี้มีการใช้ภาษาและวัฒนธรรมอื่น ๆ เป็นแบบเดียวกัน

1.6 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาวถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุงที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก ครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีขั้นตอนดำเนินการดังต่อไปนี้

1.6.1 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้ศึกษาได้ศึกษาทั้งเอกสารที่ให้ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการศึกษาวถีชีวิตชาวทะเลน้อย และเอกสารที่ให้ความรู้เฉพาะสาขาเพื่อใช้ในการกำหนดหัวข้อสารนิพนธ์ รวมทั้งใช้เป็นแนวทางการวิจัย

1.6.2 การรวบรวมข้อมูล

1.6.2.1 ข้อมูลเอกสารผู้ศึกษารวบรวมเอกสารและรายละเอียดทางราชการที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ศึกษาที่มีอยู่จากองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ในชุมชนทะเลน้อย รวมทั้งเอกสารและตำราต่างๆ ที่กล่าวถึงชุมชนทะเลน้อย

1.6.2.2 ข้อมูลภาคสนาม ผู้ศึกษาได้รวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยวิธีสัมภาษณ์ผู้บอกข้อมูลเพลงกล่อมเด็กแล้วบันทึกด้วยเครื่องบันทึกเสียงและจดบันทึก ซึ่งวิทยากรผู้ให้สัมภาษณ์มีทั้งหมด 44 คนโดยคัดเลือกหมู่บ้านละ 2 คน วิทยากรผู้ให้สัมภาษณ์มีคุณสมบัติดังนี้

- 1) เป็นชาวชุมชนทะเลน้อยโดยกำเนิด และไม่เคยอพยพไปอยู่ที่อื่น
- 2) มีอายุตั้งแต่ 60-75 ปี ไม่จำกัดเพศและการศึกษา
- 3) มีประสบการณ์ในด้านการกล่อมเด็ก

1.6.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษานำข้อมูลที่รวบรวมได้ทั้งข้อมูลเอกสารและข้อมูลภาคสนามมาวิเคราะห์วิธีชีวิตชาวชุมชนทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก ในประเด็นต่อไปนี้

- 1.6.3.1 ด้านสภาพความเป็นอยู่
- 1.6.3.2 ด้านการประกอบอาชีพ
- 1.6.3.3 ด้านประเพณี
- 1.6.3.4 ด้านค่านิยม
- 1.6.3.5 ด้านความเชื่อ

1.6.4 การนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้า

ผู้ศึกษาได้เสนอผลการศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิต กับเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพลงกล่อมเด็ก

2.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิต

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิต

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542 : 494) ได้ให้ความหมายของวิถีชีวิตไว้ว่า วิถีชีวิต หมายถึง ความเป็นไปในการดำรงชีวิต เช่น วิถีชีวิตชาวชนบท วิถีชีวิตชาวไทยภาคใต้

นิคดา สุนทร (2540 : 4) ได้ให้ความหมายของวิถีชีวิตไว้ว่า วิถีชีวิต หมายถึง บรรทัดฐานหรือแนวปฏิบัติของกลุ่มชนในสังคมหนึ่งเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ บทบาท และหน้าที่ต่อสังคม

จำเริญ แสงดวงแข (2523 : 1) กล่าวถึงวิถีชีวิตไว้ว่า วิถีชีวิตของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งย่อมเป็นผลมาจากการปรับตัวของมนุษย์ให้เข้ากับภาวะแวดล้อม ดังนั้น กลุ่มชนที่อยู่ในภาวะแวดล้อมต่างกันจึงมีวิถีชีวิตต่างกัน ซึ่งเป็นผลมาจากการปรับตัวในอดีต วิถีชีวิตของมนุษย์ในสังคมจึงเป็นสิ่งที่ดำเนินไปในลักษณะต่างๆ เพื่อความอยู่รอดและความปกติสุข ซึ่งมีทั้งที่ทำให้เกิดเป็นสิ่งที่มิรูปร่างและการปฏิบัติ โดยมุ่งที่จะให้เกิดผลต่อตนเองและผู้อื่น บุคคลที่ต่างสังคมกันย่อมจะมีวิถีชีวิตที่แตกต่างกันออกไป แต่อย่างไรก็ตาม วิถีชีวิตบางอย่างอาจจะมีความเหมือนกันหรือละม้ายใกล้เคียงกันก็ได้ ทั้งนี้ เพราะมนุษย์มีความรู้สึกนึกคิดที่ไม่แตกต่างกันมากนัก

จากความหมายที่กล่าวมานี้พอสรุปได้ว่า วิถีชีวิต หมายถึง แนวทางปฏิบัติในการดำเนินชีวิตเพื่อความอยู่รอดและปกติสุขในสังคมเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ บทบาท และหน้าที่ต่อสังคม รวมถึงประเพณีและความเชื่อ ซึ่งบุคคลต่างสังคมกันหรือต่างท้องถิ่นกันก็ย่อมมีวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิต

ปรีชา อุตระกุล (2520) ได้ศึกษา "วรรณกรรมพื้นบ้านจากตำบลวังกาใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา" พบว่า วรรณกรรมพื้นบ้านที่ศึกษาได้สะท้อนให้เห็นถึงประวัติศาสตร์และสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ท้องถิ่น ทำให้ทราบระบบการปกครองและความเป็นมาของบ้านเมือง ซึ่งสอดคล้องกับหลักฐานที่คงอยู่ นอกจากนี้ยังสามารถสะท้อนให้เห็นระบบครอบครัว ระบบเศรษฐกิจ ความเชื่อ ค่านิยม ประเพณี ของชาววังกาใหญ่ได้อย่างชัดเจน

จกมล เกิดมะยุร (2538) ได้ศึกษา "วิถีชีวิตของชาวบ้านในนิทานพื้นบ้าน อำเภอคลองใหญ่ จังหวัดตราด" พบว่า นิทานพื้นบ้าน อำเภอคลองใหญ่ จังหวัดตราด ได้สะท้อนให้เห็นสถาบันครอบครัวแบบครอบครัวเดี่ยว การประกอบอาชีพชาวบ้านนิยมประกอบอาชีพเกษตรกรรม โดยเฉพาะการทำนามากที่สุด ในด้านประเพณีมีการกล่าวถึงประเพณีการแต่งงาน ประเพณีการบวช ประเพณีงานศพ และประเพณีสงกรานต์ ในด้านค่านิยมได้สะท้อนให้เห็นค่านิยมในการเลือกคู่ครอง ส่วนในด้านความเชื่อสะท้อนให้เห็นในเรื่องการทำกรรมดี ความเชื่อเรื่องอมนุษย์ และความเชื่อในด้านไสยศาสตร์

พรทิพย์ สารปรัง (2540) ได้ศึกษา "นิทานพื้นบ้าน บ้านมะค่า บ้านนาสีนวน บ้านท่าขอนยาง อำเภอกันทรชัย จังหวัดมหาสารคาม" พบว่า จากการรวบรวมนิทานพื้นบ้านทั้งหมด 149 เรื่อง สามารถแบ่งรูปแบบนิทานได้ 10 ประเภท คือ นิทานมหัศจรรย์ นิทานชีวิต นิทานวีรบุรุษ นิทานประจำถิ่น นิทานอธิบายเหตุ นิทานสัตว์ นิทานมุขตลก นิทานศาสนา นิทานผี นอกจากนี้พบว่ามีนิทานเหล่านี้ได้สะท้อนวิถีชีวิตชาวบ้าน สะท้อนด้านครอบครัว เศรษฐกิจ ขนบธรรมเนียมประเพณี พิธีกรรม ศาสนา และแนวคิดความเชื่อของชาวบ้านไว้อย่างชัดเจน

อรัญญา แสนสระ (2546) ได้ศึกษา "วิเคราะห์นิทานพื้นบ้านตำบลโนนกก อำเภอเกษตรสมบูรณ์ จังหวัดชัยภูมิ" พบว่า นิทานพื้นบ้านตำบลโนนกกได้สะท้อนวิถีชีวิตของชาวบ้านในด้านสภาพความเป็นอยู่ให้เห็นว่า ชาวบ้านมีความเป็นอยู่แบบเรียบง่าย ดำรงชีวิตแบบพึ่งพาธรรมชาติ ด้านครอบครัว พบว่าเป็นครอบครัวขยาย ด้านประเพณีมีการยึดถือประเพณีการทำบุญและประเพณีเกี่ยวกับชีวิต ด้านความเชื่อ พบว่ามีลักษณะผสมผสานระหว่างความเชื่อทางศาสนาพุทธกับศาสนาพราหมณ์ ส่วนในด้านค่านิยม พบว่ามีค่านิยมเกี่ยวกับความรัก ความขยัน ความซื่อสัตย์ และความกตัญญู

พัชรีย์ ชังคมณี (2537) ได้ศึกษา "ประเพณีทำบุญเดือนสิบของชาวอำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช" พบว่า ประเพณีทำบุญเดือนสิบมีการสะท้อนถึงวัฒนธรรมเกี่ยวกับความเชื่อ วิทยุญาณ ความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม ความเชื่อเกี่ยวกับชาติภพ ความเชื่อเกี่ยวกับผลทานและความเชื่อเกี่ยวกับอันธพาลแห่งความกตัญญูกตเวที ในด้านวัฒนธรรมเกี่ยวกับอาหาร ได้กล่าวถึงอาหารหลักในประเพณี คือ ขนมลา ขนมบ้า ขนมพอง ขนมกง และขนมดีชะ ส่วนวัฒนธรรมด้านสังคมได้สะท้อนให้เห็นเกี่ยวกับการรวมญาติพี่น้อง ในด้านศิลปกรรมได้ปรากฏเด่นชัดในประเพณีการแห่หมรับ ส่วนวัฒนธรรมด้านการละเล่นพื้นบ้านได้กล่าวถึง หนังตะลุง มโนราห์ เพลงบอก

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพลงกล่อมเด็ก

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเพลงกล่อมเด็ก

เพลงกล่อมเด็กเป็นวรรณกรรมมุขปาฐะที่มีการใช้ภาษาเป็นสื่อในการสืบทอดกันมาจนได้รับความนิยมกันอย่างแพร่หลายในทุกภูมิภาค เนื้อหาส่วนใหญ่ของเพลงกล่อมเด็กมักจะแสดงถึงความรัก ความห่วงใยของพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย ที่มีต่อเด็ก และความน่ารักน่าเอ็นดูของเด็ก ลักษณะ

ของเพลงกล่อมเด็กมักเป็นบทร้อยกรองง่ายๆ ที่ไม่เคร่งครัดในฉันทลักษณ์มากนัก ขอเพียงแต่ให้เป็นถ้อยคำคล้องจองหรือมีสัมผัสระหว่างวรรคบ้างเพื่อให้เกิดความไพเราะน่าฟัง จึงนับได้ว่าเพลงกล่อมเด็กเป็นวรรณกรรมชิ้นแรกๆ ที่เด็กได้สัมผัส ได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่ยังเป็นทารก และฟังจนเกิดความชินหูทั้งที่ยังไม่รู้ความหมาย แต่ก็ได้รับและความเพลิดเพลินไปด้วยโดยไม่รู้ตัว ซึ่งได้มีผู้ศึกษาและกล่าวถึงเพลงกล่อมเด็กไว้มากมาย

ประเทือง คล้ายสุบรรณ (2517) กล่าวถึง เพลงกล่อมเด็กไว้ว่า เพลงกล่อมเด็กเป็นวรรณคดีประเภทมุขปาฐะ ซึ่งมีวิวัฒนาการมาจากการเล่านิทานหรือนิยายให้เด็กฟังในเวลาเด็กนอนนั่นเอง โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้เด็กเกิดความเพลิดเพลิน นอนหลับง่าย และอบอุ่นใจว่า ขณะที่ยังนอนอยู่นั้นไม่ได้อยู่คนเดียว มีคนอยู่เป็นเพื่อนและทะนุถนอมอยู่ข้างๆ ด้วย เด็กจะหลับอย่างไม่ว่าเหว แต่การกระทำดังกล่าวย่อมเป็นภาระที่จะต้องหาเรื่องมาเล่าสลับเปลี่ยนกันไปหลายๆ เรื่องกว่าเด็กจะหลับ เพื่อความไพเราะและสร้างบรรยากาศให้เกิดความสงบวังเวงชวนนอน ช่วยให้เด็กหลับง่ายขึ้น

ปราณี วงษ์เทศ (2525) ได้กล่าวถึงบทบาทของเพลงกล่อมเด็กไว้ว่า การศึกษาเพลงกล่อมเด็กนั้น ในทางมนุษยวิทยาถือว่าเป็นความสำคัญในการทำความเข้าใจสังคมวัฒนธรรมที่เราไม่อาจศึกษาได้ โดยดูแค่พฤติกรรมของคนในสังคมอย่างเดียว เพลงกล่อมเด็กเป็นกระบวนการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่เติบโตมาเป็นสมาชิกของสังคมนั้นๆ เพราะฉะนั้น นอกจากบทบาทของเพลงกล่อมเด็กในแง่การให้ความรักความอบอุ่นแก่เด็กแล้ว ยังเป็นการสั่งสอนเด็กให้ได้เรียนรู้ถึงวัฒนธรรมของตนเอง รวมถึงค่านิยมที่สังคมยอมรับ และเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่าอะไรคือพฤติกรรมที่ดีที่ควรปฏิบัติต่อกันในชีวิตประจำวัน

วันเนาว์ ยูเด็น (2525) กล่าวถึงเพลงกล่อมเด็กภาคใต้ว่า มีลักษณะการแสดงออกที่พิเศษอยู่อย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นลักษณะเด่นกว่าวรรณกรรมท้องถิ่นประเภทอื่นๆ กล่าวคือ เพลงกล่อมเด็กภาคใต้แทบทุกบทจะปรากฏลักษณะการแสดงออกโดยใช้ถ้อยคำอย่างมีความหมายแฝงเร้นอยู่ คือจะมีความหมายที่เข้าใจกันได้ดีในหมู่บ้าน มีเนื้อร้องที่แฝงไว้ด้วยการสั่งสอนดูคำว่ากล่าว ซึ่งการสอนแบบนี้จะมีการใช้โวหารอย่างคมคายน่าฟังในการนำเสนอเนื้อหา

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพลงกล่อมเด็ก

ภิญโญ จิตต์ธรรม (2509) ได้รวบรวมเพลงพื้นเมืองภาคใต้หรือเพลงร้องเรือ โดยได้รวบรวมอธิบายศัพท์ ให้ความหมายของคำ แบ่งเนื้อหาเป็นหมวดหมู่ และได้กล่าวถึงโวหารเปรียบเทียบว่า ส่วนใหญ่มักจะนำเอาสิ่งที่เห็นและสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวที่สุดมาเปรียบ ส่วนคำที่ใช้เปรียบเทียบนั้นจะแฝงคติธรรมเอาไว้อย่างลึกซึ้ง นอกจากนี้เนื้อหาของเพลงยังสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตความเป็นอยู่ ประเพณี วัฒนธรรม ความคิด ความเชื่อ ตลอดจนความเป็นอยู่ทั่วไปของชาวภาคใต้

เลิศลักษณ์ ปดิฐพร (2517) ได้วิเคราะห์เพลงร้องเรือ (เพลงกล่อมเด็กภาคใต้) โดยเน้นทางด้านการแต่งคำประพันธ์ และวิธีการร้อง นอกจากนี้ยังชี้ให้เห็นว่าเนื้อหาสาระในเพลงร้องเรือได้สะท้อนให้เห็นเกี่ยวกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏในสังคมนั้นได้ชัดเจน

เยาวเรศ สิริเกียรติ (2521) ได้ศึกษาเพลงกล่อมเด็กทุกภาคของไทยจากข้อมูลที่มีผู้รวบรวมไว้แล้วในด้านประวัติความเป็นมา จันท์ลักษณะ ประโยชน์ ประเภท และวิเคราะห์พบว่า เพลงกล่อมเด็กทำให้เราทราบเรื่องราวต่างๆ เช่น ลักษณะความเป็นอยู่ของสัตว์ นิทานพื้นบ้าน ความรักของแม่ที่มีต่อลูกอย่างบริสุทธิ์ ค่านิยมของคนไทยที่มีต่อบุคคลต่างๆ ลักษณะปรากฏการณ์ของธรรมชาติ ความรักของหนุ่มสาว เรื่องราวทางด้านประวัติศาสตร์ ลักษณะคำสอนที่เป็นคติเตือนใจ วัฒนธรรมประเพณีของคนในถิ่นต่างๆ และลักษณะของชาวบ้านในเรื่องการใช้คำพูดที่ตรงไปตรงมาและค่อนข้างหยาบคาย

จำเริญ แสงดวงแข (2523) ได้ศึกษาโลกทรรศน์ของชาวไทยภาคใต้ที่ปรากฏใน เพลงกล่อมเด็ก ผลการศึกษาสรุปโลกทรรศน์เป็น 3 ลักษณะ คือ

1. โลกทรรศน์ของชาวไทยภาคใต้ในแง่ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ซึ่งมีทั้งโลกทรรศน์ที่บุคคลมีต่อบุคคลตามสภาพของเพศ โลกทรรศน์ที่บุคคลมีต่อสถาบันครอบครัว โลกทรรศน์ที่บุคคลมีต่อสถาบันศาสนา โลกทรรศน์ที่บุคคลมีต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง และโลกทรรศน์ที่บุคคลมีต่อมาตุภูมิ

2. โลกทรรศน์ของชาวไทยภาคใต้ในแง่ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ ชาวไทยภาคใต้เห็นว่าธรรมชาติเป็นสิ่งงดงาม มีคุณค่าต่อชีวิต เพราะเป็นสิ่งที่ให้อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค นอกจากนี้ธรรมชาติมีส่วนเกี่ยวข้องกับความรักแลเห็นธรรมชาติ เช่น เชื่อว่าต้นไม้บางชนิดมีวิญญาณสิงอยู่

3. โลกทรรศน์ของชาวไทยภาคใต้ในแง่ความสัมพันธ์กับสิ่งเหนือธรรมชาติ เช่น ความเชื่อในเรื่องไสยศาสตร์ โดยเฉพาะการบนบานศาลกล่าว คาถาอาคม ตลอดจนแนวคิดในด้านศาสนา ขาดิภพ และเวรกรรม

สุวิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2524) ได้วิเคราะห์สารัตถะในเพลงกล่อมเด็กภาคใต้ โดยศึกษา ลักษณะ บทบาท หน้าที่ กลวิธีการนำเสนอ และสารัตถะที่สำคัญในเพลงกล่อมเด็กภาคใต้ ซึ่งผลจากการวิเคราะห์พบว่า สารัตถะที่เกี่ยวกับปัจเจกชน ได้มุ่งชี้แนะให้บุคคลสร้างคุณสมบัติเฉพาะตนเพื่อความอยู่รอดอย่างมีความสุขและก้าวหน้าในชีวิต สารัตถะเกี่ยวกับสถาบันครอบครัวเน้นเรื่องการเลือกคู่ครอง การรักษาเกียรติยศของกันและกัน ส่วนสารัตถะเกี่ยวกับสถาบันสังคมเป็นการรักษา วัฒนธรรมและปกป้องสิทธิอันพึงมีพึงได้โดยชอบธรรมจากสังคม โดยย้ำเตือนให้อื่ออาหารต่อค่านิยมของสังคม เคารพต่อขนบธรรมเนียมประเพณี และการจรรโลงศาสนา

วิมล คำศรี (2532) ได้ศึกษาวิเคราะห์เพลงกล่อมเด็กเมืองนครศรีธรรมราชในด้าน จันท์ลักษณะ รูปแบบ และโครงสร้างของเพลงกล่อมเด็ก ทั้งได้วิเคราะห์เนื้อหา คุณค่า ค่านิยมที่ปรากฏ พบว่าคุณค่าที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็กมีมากมาย เช่น คุณค่าด้านอารมณ์ ด้านสังคม ด้านสติปัญญา ด้านคตินิยม ด้านศิลปวรรณคดี เป็นต้น

ศิริพร โชคไพศาล (2533) ได้ศึกษาความเปรียบในเพลงกล่อมเด็กภาคใต้ อำเภอเขาชัยสน จังหวัดพัทลุง พบว่าเพลงกล่อมเด็กได้สื่อให้เห็นถึงคุณค่าในด้านต่างๆ อย่างครบถ้วนทั้งในด้านอารมณ์สังคมและคตินิยม ซึ่งล้วนแต่สะท้อนให้เห็นถึงแนวทางในการดำเนินชีวิตของชาวไทยภาคใต้ อำเภอเขาชัยสน จังหวัดพัทลุงได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะฐานะของบุคคลในสังคม สถาบันทางสังคม ความเชื่อ ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีต่างๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่คนทั่วไปปฏิบัติกันมาตั้งแต่อดีตและยังคงสืบเนื่องจนถึงปัจจุบัน

บุษราคัม พุทธชาติ (2537) ได้ศึกษาภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็กของชาวบ้านกิ่งอำเภอกระแสดินธุ์ จังหวัดสงขลา พบว่า โดยทั่วไปสังคมจะเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย แต่ชาวบ้านส่วนใหญ่ก็ยังยึดมั่นในประเพณี มีการรวมกลุ่มทำกิจกรรมท้องถิ่นอย่างพร้อมเพรียง ในด้านเศรษฐกิจชาวบ้านยังต้องพึ่งพาอาศัยธรรมชาติ มีความสัมพันธ์กับธรรมชาติอย่างลึกซึ้ง ไม่ว่าจะเป็นอาหารการกิน หรือการประกอบอาชีพ สำหรับในด้านค่านิยมที่ว่าผู้ชายต้องเป็นฝ่ายทำงานรับผิดชอบครอบครัวฝ่ายเดียว ผู้หญิงต้องอยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน ทำหน้าที่แม่บ้านปรนนิบัติสมาชิกในครอบครัวนั้น เมื่อสภาพสังคมและเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงไปทำให้ค่านิยมในสิ่งนี้เสื่อมคลายลง ผู้หญิงจึงทำงานนอกบ้านต่างๆ กับผู้ชาย ส่วนในด้านความเชื่อนั้นชาวบ้านในท้องถิ่นมีการนับถือศาสนาพุทธ แต่ก็มีการรับอิทธิพลด้านความเชื่อของศาสนาพราหมณ์เข้ามาด้วย เช่น ความเชื่อเรื่องผีสิงเทวดา ความเชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นต้น

สาคร พรหมนิ (2538) ได้วิเคราะห์วัฒนธรรมที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก อำเภอปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมของอำเภอปากพนังมีลักษณะเป็นสังคมแบบเกษตรกรรม มีการประกอบอาชีพโดยการพึ่งพาความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติเป็นหลัก มีสภาพการกินอยู่แบบง่าย ๆ ในด้านความเชื่อชาวปากพนังจะยึดมั่นในการนับถือศาสนาพุทธที่สอนให้เป็นคนมีเหตุผลและเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม นอกจากนี้ชาวปากพนังยังมีความเชื่อในเรื่องไสยศาสตร์ ผีสิงนางไม้ ฤกษ์ยาม ส่วนทางด้านค่านิยมชาวปากพนังมักนิยมบุคคลที่มีความจริงจัง เป็นคนใจกว้าง เป็นคนพูดตรงไปตรงมา พูดจาตรงตามความคิด ความรู้สึก และพูดเสียงดัง มักจะไม่นิยมใช้ภาษากลาง พูดไม่มีหางเสียงเป็นคนมีเหตุผล ชอบโต้แย้ง และเป็นนักเลงการพนัน

สิบลพงศ์ ธรรมชาติ (2539) ได้ศึกษาเรื่องวิถีชีวิตชาวไทยภาคใต้จากเพลงกล่อมเด็ก อำเภอเขาชัยสน จังหวัดพัทลุง พบว่า ชาวไทยภาคใต้ในอำเภอเขาชัยสน จังหวัดพัทลุงประกอบอาชีพที่หลากหลาย เช่น ทำนา ทำไร่ ทำสวน และทำการประมง การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างเรียบง่าย เพราะมีเป้าหมายเพื่อการดำรงอยู่มากกว่าที่จะให้เหลือมากมายเพื่อความร่ำรวย ส่วนในด้านสังคมนั้นชี้ได้ชัดว่าบุคคลยังอยู่ในร่องรอยของวัฒนธรรมทางสังคม ยึดถือปฏิบัติในสิ่งที่ติงาม ผู้ใดออกนอกกลุ่มนอกทางจะถูกสังคมประณาม จึงทำให้บุคคลส่วนใหญ่ไม่กล้าปฏิบัติตนในทางที่ผิดเพี้ยน

จากจริยธรรม ค่านิยม และประเพณีของสังคม ในด้านการบริโภคแสดงให้เห็นถึงการบริโภคทางกายและทางใจที่ควบคู่กันไป อันเป็นการสร้างความสมดุลในชีวิตบุคคล ซึ่งจะส่งผลต่อความสุขส่วนตัวและสังคมได้

เอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นล้วนกล่าวถึงคุณค่าของเพลงกล่อมเด็ก ที่แสดงให้เห็นลักษณะวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ การทำมาหากิน ค่านิยม ประเพณี และความเชื่อของชาวบ้านแต่ละท้องถิ่น เพลงกล่อมเด็กจึงเป็นส่วนหนึ่งที่สามารถเชิดชูวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี ซึ่งเอกสารเหล่านี้ผู้ศึกษาได้นำมาใช้ประโยชน์ในการกำหนดชื่อเรื่อง กำหนดแหล่งข้อมูล เขียนภูมิหลัง รวมทั้งกำหนดความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า และได้ใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก ครั้งนี้

บทที่ 3

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับชุมชนทะเลน้อย

ชุมชนทะเลน้อยซึ่งเป็นพื้นที่ศึกษาครั้งนี้ เป็นชุมชนที่ประกอบด้วย 2 ตำบล คือ ตำบลพนางดุง กับตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ซึ่งประชาชนใน 2 ตำบลอันประกอบกันเป็นชุมชนทะเลน้อยมีวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ ประเพณีวัฒนธรรม ค่านิยม และความเชื่อต่างๆ เป็นแบบเดียวกัน

การเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับพื้นที่ศึกษา ได้อาศัยข้อมูลจากเอกสารขององค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อย (2543) เรื่องแผนพัฒนาตำบล 5 ปี (2545-2549) เอกสารขององค์การบริหารส่วนตำบลพนางดุง (2543) เรื่องแผนพัฒนาตำบล 5 ปี (2545-2549) และรายงานการวิจัยเรื่องลักษณะทางสังคม เศรษฐกิจ การเมืองของประชาชน และโครงสร้างอำนาจชุมชนรอบอ่าวทะเลน้อย ของ ทวีศักดิ์ ล้อมลิ้ม และภาณุ ชรรณสุวรรณ (2538) ผนวกกับความรู้และประสบการณ์ของผู้ศึกษา เนื่องจากเป็นภูมิสำเนาบ้านเกิด และความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติในภาคสนาม ซึ่งในที่นี้จะกล่าวถึงที่ตั้งและอาณาเขต ประวัติความเป็นมา ลักษณะภูมิประเทศ สภาพภูมิอากาศ พืชพันธุ์ธรรมชาติ การปกครอง จำนวนประชากร สภาพทางเศรษฐกิจ ศาสนาและขนบธรรมเนียมประเพณี โดยสังเขป ดังต่อไปนี้

3.1 ที่ตั้งและอาณาเขต

ชุมชนทะเลน้อยตั้งอยู่บริเวณริมทะเลน้อย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของทะเลสาบสงขลาตอนใน ชุมชนทะเลน้อยห่างจากที่ว่าการอำเภอควนขนุนไปทางทิศตะวันออกประมาณ 17 กิโลเมตร และห่างจากตัวเมืองของจังหวัดพัทลุงไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 35 กิโลเมตร ปัจจุบันชุมชนทะเลน้อยมีพื้นที่ 255.68 ตารางกิโลเมตร ชุมชนทะเลน้อยแต่เดิมมีเพียง 1 ตำบล คือ ตำบลพนางดุง ภายหลังเมื่อชุมชนขยายตัว มีจำนวนประชากรเพิ่มมากขึ้น จึงได้แยกออกเป็น 2 ตำบล คือตำบลพนางดุงและตำบลทะเลน้อย ชุมชนทะเลน้อยมีอาณาเขตติดต่อกับตำบลและอำเภอต่างๆ ในจังหวัดพัทลุงและจังหวัดนครศรีธรรมราชดังต่อไปนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับตำบลแหลมโดนด อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง และตำบลตะเคี๋ยง อำเภอชะอวด จังหวัดนครศรีธรรมราช

ทิศใต้ ติดต่อกับตำบลชัยบุรีและตำบลลำปำ อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง

ทิศตะวันออก ติดต่อกับตำบลควนชะลิก อำเภอหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช และติดต่อกับอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา

ทิศตะวันตก ติดต่อกับตำบลมะกอกเหนือ อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

3.2 ประวัติความเป็นมา

เรื่องราวและประวัติความเป็นมาของชุมชนทะเลน้อยจากคำบอกเล่า ตำนาน นิทานพื้นบ้าน และจากความสอดคล้องทางด้านประวัติศาสตร์ ได้กล่าวถึงชุมชนทะเลน้อยว่า ชุมชนนี้เริ่มก่อตั้งขึ้นตั้งแต่สมัยสุโขทัยที่บริเวณชุมชนบ้านกลางและชุมชนบ้านกล้วย จากคำบอกเล่าของคนรุ่นก่อนเล่าว่า เดิมทะเลน้อยอุดมไปด้วยต้นตะเคียน ต่อมาพระเจ้ากรุงสุโขทัยได้รับสั่งให้เกณฑ์ทหารจากหัวเมืองต่าง ๆ มาตัดต้นตะเคียนบริเวณทะเลน้อยไปต่อเรือเมื่อคราวยกทัพไปตีชวา การต่อเรือในครั้งนั้นคงต่อเรือจำนวนมาก เพราะได้ทำให้ต้นตะเคียนถูกตัดโค่นไปเป็นอันมาก จนก่อให้เกิดความแห้งแล้งติดต่อกัน เมื่อเกิดความแห้งแล้งประชาชนต่างก็ย้ายบ้านเรือนออกจากบ้านกลางที่เคยอยู่เดิมไปตั้งบ้านเรือนใหม่ที่บ้านกล้วย แต่ความแห้งแล้งก็ยังคงเกิดขึ้นติดต่อกันมาอีกหลายปี จนทำให้เกิดไฟไหม้ป่าเป็นบริเวณกว้าง ประชาชนในบริเวณบ้านกลางและบ้านกล้วยจึงได้อพยพไปอยู่ในเขตนครศรีธรรมราช ต่อมาบริเวณดังกล่าวได้กลายเป็นแอ่งน้ำ ถูกคลื่นซัดเซาะและโขลงช้างป่าเหยียบย่ำจนกลายเป็นแอ่งน้ำขนาดใหญ่ คือ “ทะเลน้อย” ในปัจจุบัน

จากหลักฐานด้านตำนาน นิทานพื้นบ้าน และคำบอกเล่าที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้สรุปได้ว่าชุมชนทะเลน้อยในช่วงแรกเกิดขึ้นมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย และมาสายตัวไปหลังจากมีการตัดโค่นต้นตะเคียนจนเป็นเหตุให้เกิดความแห้งแล้ง หลังจากนั้นได้เกิดไฟป่าเผาผลาญจนประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณบ้านกลางและบ้านกล้วยต้องอพยพไปอยู่ในเขตนครศรีธรรมราช จนเวลาผ่านไปประมาณ 100 ปี ทะเลน้อยกลับมีความอุดมสมบูรณ์ขึ้นมาใหม่ ประชาชนในรุ่นหลานเหลนของประชาชนที่อพยพไปตั้งหลักแหล่งในเขตนครศรีธรรมราช ได้กลับมามาตั้งหลักแหล่งอยู่บริเวณทะเลน้อยตามเดิม จนกลายมาเป็นชุมชนทะเลน้อยที่สืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

ต่อมาในสมัยอยุธยา เรื่องราวของชุมชนทะเลน้อยในช่วงประมาณกลางๆ สมัยอยุธยาเป็นต้นมา ทวีศักดิ์ ล้อมลิ้ม และ ภาณุ ธรรมสุวรรณ (2538 : 11-15) สันนิษฐานว่า ชุมชนทะเลน้อยน่าจะมีจุดกำเนิดอยู่ 2 จุด คือ บริเวณวัดทะเลน้อย ซึ่งตั้งอยู่ในหมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย และบริเวณสำนักสงฆ์ท่าประดู่ทอง ซึ่งตั้งอยู่ในหมู่ที่ 5 ตำบลพนางดุง เหตุผลสำคัญที่ทำให้ประชาชนมาตั้งถิ่นฐานอยู่บริเวณดังกล่าวก็เนื่องมาจากความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่ บริเวณวัดทะเลน้อยเป็นที่ราบลุ่มเหมาะแก่การทำนา และส่วนบริเวณทะเลน้อยก็อุดมสมบูรณ์ไปด้วยปลานานาชนิด เช่น ปลากด ปลาพรหม ปลาโสด ปลาเนื้ออ่อน เป็นต้น อาชีพหลักของประชาชนในระยะเริ่มแรกจึงเป็นการทำนาและการประมง ซึ่งช่วยให้เศรษฐกิจของชุมชนทะเลน้อยดีขึ้นและประชาชนก็เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว จนสามารถร่วมกันสร้างวัดทะเลน้อยขึ้นเป็นสถาบันศูนย์รวมทางจิตใจของชุมชนได้ในเวลาไม่นานนัก

ส่วนบริเวณสำนักสงฆ์ท่าประดู่ทอง ซึ่งตั้งอยู่ริมแม่น้ำปากประก็มีความอุดมสมบูรณ์ด้วยสัตว์น้ำนานาชนิดเช่นเดียวกัน เพราะเนื่องจากสภาพภูมิประเทศก็มีลักษณะเป็นที่ราบลุ่มบริเวณแม่น้ำปากประแล้วค่อยๆ เป็นสันเนินไปทางทิศเหนือขนานไปกับแม่น้ำปากประ และลาดต่ำไปทางด้านตะวันตก ลักษณะภูมิประเทศแบบนี้เหมาะในการประกอบอาชีพทำนา ทำสวน และเลี้ยงสัตว์

จึงทำให้ประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณสำนักสงฆ์ทำประตูทองประกอบอาชีพที่ค่อนข้างหลากหลาย จนทำให้เศรษฐกิจดีไม่แพ้ชุมชนบริเวณทะเลน้อย ต่อมาประชาชนบริเวณนี้ได้ร่วมกันสร้างสำนักสงฆ์ทำประตูทอง เพื่อเป็นศูนย์กลางทางด้านจิตใจของประชาชนในชุมชน

เมื่อเวลาผ่านไป ชุมชนทะเลน้อยบริเวณวัดทะเลน้อยก็ได้ขยายตัวขึ้นเป็นลำดับ ลักษณะการขยายตัวของชุมชนส่วนใหญ่จะขยายตัวไปทางทิศตะวันตก ซึ่งมีลักษณะภูมิประเทศที่ค่อยๆ ยกกระดานขึ้นเป็นที่ราบสูงในหมู่ที่ 5 และหมู่ที่ 6 เมื่อชุมชนเติบโตขึ้นและเศรษฐกิจดีขึ้น ประชาชนในชุมชนก็ได้สร้างวัดเพิ่มขึ้นอีกวัดหนึ่ง คือ วัดประตูหอมใน พ.ศ. 2256 สมัยปลายอยุธยา วัดประตูหอมในปัจจุบันตั้งอยู่ในหมู่ที่ 5 ของตำบลทะเลน้อย เป็นวัดที่มีความเป็นมาน่าสนใจอีกวัดหนึ่งของชุมชนทะเลน้อย

ต่อมาในช่วงหลัง ชุมชนบริเวณสำนักสงฆ์ทำประตูทองได้ประสบปัญหาเกี่ยวกับภัยทางธรรมชาติโดยเฉพาะอุทกภัย เนื่องจากบริเวณที่เป็นที่ลุ่มต่ำมาก จึงเป็นเหตุให้ชุมชนต้องขยายตัวไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นที่ราบสูงเหมาะแก่การประกอบอาชีพทำสวนยางและทำสวนผลไม้ ส่วนบริเวณที่ราบต่ำทางด้านตะวันออกก็ยังคงทำนาและเลี้ยงสัตว์ เช่น วัว ควาย แต่ปัญหาด้านอุทกภัยก็ยังคงเกิดขึ้น จึงทำให้ชุมชนทะเลน้อยบริเวณสำนักสงฆ์ทำประตูทองค่อยๆ ร่วงโรยลงในระยะหลัง ส่วนชุมชนที่ขยายตัวไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ที่มีการประกอบอาชีพทำสวน ทำไร่ และประกอบอาชีพใหม่ๆ ก็ค่อยขยายตัวและเจริญเติบโตขึ้นอย่างช้าๆ เพราะพืชที่ปลูกไว้ให้ผลในระยะยาว จนในที่สุดได้มีการสร้างวัดไทรงามขึ้นมาในปี พ.ศ. 2325 ซึ่งเป็นปีเริ่มต้นของกรุงรัตนโกสินทร์ หลังจากนั้นชุมชนบริเวณนี้ได้ขยายตัวและเศรษฐกิจดีขึ้นค่อนข้างรวดเร็ว จึงมีการสร้างวัดเพิ่มขึ้นในเวลาไล่เลี่ยกัน ได้แก่ วัดควนพนางดุง ในหมู่ที่ 3 สร้างขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2468 วัดธรรมสถิตสร้างขึ้นในปี พ.ศ. 2482 และวัดสวนธรรมเจดีย์ในหมู่ที่ 6 สร้างเมื่อ พ.ศ. 2500

ต่อมาในสมัยรัตนโกสินทร์ ชุมชนทะเลน้อยได้ขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว และเศรษฐกิจของประชาชนในชุมชนคงจะดีด้วย เพราะปรากฏว่ามีโจรผู้ร้ายชุกชุม ผู้เฒ่าผู้แก่เล่าให้ฟังว่า โจรผู้ร้ายส่วนใหญ่มาจากที่อื่นโดยใช้เรือเป็นพาหนะ และใช้ใบเคยเป็นกะแขมหลังคาเรือ และจากบทความเรื่อง "ประวัติบ้านทะเลน้อย" ของ เกศราภรณ์ เพชรรักษ์ (อ้างถึงใน ทวีศักดิ์ ล้อมลิ้ม และ ภาณุ ธรรมสุวรรณ. 2538 :13) ได้บอกว่า ในสมัยรัชกาลที่ 5 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้เสด็จประพาสภาคใต้ และเสด็จไปประทับที่จังหวัดพัทลุง พระองค์ได้ทรงนิพนธ์เกี่ยวกับทะเลน้อยไว้ว่า "ได้ฟังเสียงจากพัทลุงและสงขลาว่าโทษว่า แถบทะเลน้อยในแขวงเมืองนครศรีธรรมราชมีคนตั้งบ้านเรือนมาก แต่เกือบจะไม่มีคนดีเลย ในหมู่บ้านเป็นผู้ร้ายแทบทั้งสิ้น ด้วยเป็นชายแดนห่างจากเมืองนครศรีธรรมราชมาก การติดตามผู้ร้ายจึงเป็นการยากลำบาก" จากพระราชนิพนธ์นี้ทำให้ทราบว่า เดิมชุมชนทะเลน้อยขึ้นอยู่กับแขวงนครศรีธรรมราช ส่วนโจรผู้ร้ายน่าจะมีปะปนกันไปทั้งคนในถิ่นและคนต่างถิ่น ประชาชนในชุมชนจึงหาทางป้องกันตัวด้วยวิธีการต่างๆ กัน วิธีหนึ่งที่มักนิยมกันมากคือ ทางด้านการอยู่ยงคงกระพัน ซึ่งสำนักเวทมนต์อยู่ยงคงกระพันที่มีชื่อเสียงคือ วัดเขาอ้อ ซึ่งปัจจุบันตั้งอยู่ในตำบลมะกอกเหนือทางทิศตะวันตกของตำบลพนางดุง และต่อมาท่านขรัวจากวัดเขาอ้อได้มาจำพรรษาอยู่ที่วัดทะเลน้อยและได้สร้างโบสถ์วัดทะเลน้อยขึ้น โบสถ์ที่ท่านขรัวสร้างขึ้น

นั้นมีอายุนับถึงปัจจุบันได้ประมาณ 200 ปี ก็ย่อมแสดงให้เห็นว่าวิชาไสยศาสตร์การอยู่ยงคงกระพันได้แพร่หลายเข้ามาในชุมชนทะเลน้อยในครั้งนี้ และจากปัญหาการปราบปรามโจรผู้ร้ายนี้เอง ที่ทำให้ทางราชการได้แยกชุมชนทะเลน้อยออกจากแขวงนครศรีธรรมราชมาขึ้นกับจังหวัดพัทลุงในคราวปฏิรูปการปกครอง พ.ศ. 2439 เพื่อให้การปราบปรามโจรผู้ร้ายทำได้สะดวกขึ้น

ความเป็นมาของชุมชนทะเลน้อย หลังสมัยการปฏิรูปการปกครอง พ.ศ. 2439 จะมาเกี่ยวพันอยู่กับความเป็นมาของอำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง กล่าวคือ อำเภอควนขนุนนั้นเดิมชื่อว่า "อำเภออุดร" เพราะอยู่ทางส่วนเหนือของจังหวัดพัทลุง ที่ว่าการอำเภอก็ตั้งอยู่บ้านควนขนุนในปัจจุบัน ต่อมาที่ว่าการอำเภอควนขนุนได้ย้ายไปตั้งที่บ้านมะกอกใต้ใกล้ฝั่งแม่น้ำปากประ จึงเรียกว่า "อำเภอปากประ" ต่อมาในเดือนเมษายน พ.ศ. 2450 ได้ย้ายที่ว่าการอำเภอมายังที่ตั้งบ้านทะเลน้อย จึงเปลี่ยนชื่อเป็น "อำเภอทะเลน้อย" จนถึง พ.ศ. 2453 ต่อมาจึงได้ย้ายที่ว่าการอำเภอขึ้นไปตั้งที่ควนพางดุง จึงเปลี่ยนชื่อเป็น "อำเภอพางดุง" ที่ตั้งที่ว่าการอำเภอประชาชนทั่วไปมักเรียกกันว่า "ศาลเก่า" ในปัจจุบัน ต่อมาทางราชการเห็นว่าการที่ที่ว่าการอำเภอควนขนุนตั้งอยู่ที่ตำบลพางดุงนั้นไม่เหมาะ เพราะไม่เป็นศูนย์กลางของอำเภอ และที่สำคัญการปราบโจรผู้ร้ายทำได้ยากลำบาก ในสมัยรัชกาลที่ 6 ทางกรมจึงได้ส่งพระยาวิชัยประชาบาลมาปราบปรามโจรผู้ร้าย พระยาวิชัยประชาบาลได้มาตั้งค่ายที่วัดสุวรรณวิชัย เพื่อความสะดวกในการปราบปรามและติดต่อประสานงาน จึงได้ย้ายที่ว่าการอำเภอจากควนพางดุงไปตั้งที่ควนขนุนตามเดิมเมื่อวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2467 และเปลี่ยนชื่อมาเป็นอำเภอควนขนุนมาจนถึงปัจจุบัน

3.3 ลักษณะภูมิประเทศ

ชุมชนทะเลน้อยมีสภาพภูมิประเทศเป็นที่ราบสูงทางด้านตะวันตกในเขตพื้นที่หมู่ที่ 6 ของตำบลทะเลน้อย เป็นแนวลงมาทางใต้ในตำบลพางดุงในเขตพื้นที่หมู่ที่ 10 หมู่ที่ 8 หมู่ที่ 11 หมู่ที่ 3 และบางส่วนของหมู่ที่ 7 หมู่ที่ 6 หมู่ที่ 5 โดยเฉพาะพื้นที่ในหมู่ที่ 3 ของตำบลพางดุงมีพื้นที่เกือบทั้งหมดเป็นที่ราบสูง และจากที่ราบสูงดังกล่าวค่อยๆ ลาดต่ำลงมาทางทิศตะวันออกจนกลายเป็นที่ราบหรือทุ่งนา และทางด้านตะวันออกของที่ราบจะค่อยๆ ลุ่มต่ำลงไปหาทะเลน้อยจนกลายเป็นที่ราบลุ่มรอบๆ ทะเลน้อย ซึ่งจัดเป็นทะเลสาบขนาดเล็ก มีพื้นที่ประมาณ 17,500 ไร่ โดยมีคลองนางเรียมเชื่อมต่อกับทะเลสาบสงขลาตอนนอกทางด้านตะวันออก

โดยสรุปแล้วสภาพพื้นที่ของบริเวณทะเลน้อยประกอบด้วยส่วนที่เป็นพื้นดินและพื้นน้ำ ส่วนพื้นดินมีเนื้อที่ 422 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 94 ของพื้นที่ทั้งหมด ลักษณะภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นที่ราบชายทะเลสาบ ซึ่งประกอบด้วยนาข้าว ป่าหญ้า ป่าพรุ และป่าเสม็ด เป็นแอ่งน้ำที่มีพืชปกคลุม และที่ราบเชิงเทือกเขาบรรทัดมีเนินเขาสูงราว 100 เมตรจากระดับน้ำทะเล ส่วนพื้นน้ำมีเนื้อที่ 28 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 6 ของพื้นที่ทั้งหมด คือส่วนที่เป็นทะเลน้อยนั่นเอง โดยมี

ความกว้างประมาณ 5 กิโลเมตร และมีความยาวประมาณ 6 กิโลเมตร ความลึกโดยเฉลี่ยราว 1.5 เมตร ซึ่งมีพืชน้ำต่าง ๆ เช่น บัว กระจูด หญ้า น้ำ กก และปรีอ ขึ้นอยู่ทั่วไปโดยเฉพาะบริเวณน้ำตื้น

3.4 สภาพภูมิอากาศ

ภูมิอากาศโดยทั่วไปของชุมชนทะเลน้อยมีลักษณะคล้ายกับลักษณะภูมิอากาศโดยทั่วไปในภาคใต้ คือ มีเพียง 2 ฤดู ได้แก่ ฤดูฝนกับฤดูร้อน ฝนจะเริ่มตกราวเดือนสิงหาคม แต่ฤดูฝนจริงๆ จะเริ่มในเดือนตุลาคม – กุมภาพันธ์ ส่วนที่เหลือจะเป็นช่วงฤดูร้อนที่มีฝนตกบ้างประปราย เนื่องจากได้รับอิทธิพลของลมบกและลมทะเล จึงทำให้อากาศในบริเวณทะเลน้อยสดชื่นและเย็นสบายตลอดปี เหมาะสำหรับการท่องเที่ยวและพักผ่อนหย่อนใจ

3.5 พืชพันธุ์ธรรมชาติ

พื้นที่ป่าในทะเลน้อยมีความหลากหลาย ซึ่งประกอบด้วยป่าพรุที่มีพรรณไม้เด่นคือต้นเสม็ดอันเป็นแหล่งทำรังของนกน้ำขนาดใหญ่ เช่น นกกระสาแดง นกกาน้ำใหญ่ หูกงใหญ่ประกอบด้วย ต้นกก ต้นลาโพ และหญ้าชนิดต่าง ๆ ป่าดิบชื้นจะพบบริเวณที่ดอน เช่น ควบขึ้นเสียน ควบเค็ง ในส่วนพื้นที่นาข้าวจะเป็นแหล่งหากินของนกน้ำต่าง ๆ บริเวณพื้นน้ำจะเป็นแหล่งรวมพืชพรรณไม้น้ำที่น่าสนใจ เช่น กก สาหร่าย กระจูด ผักตบชวา และบัวชนิดต่าง ๆ โดยเฉพาะบัวสายจะขึ้นอยู่เต็มพื้นน้ำ เป็นทะเลบัวที่สวยงามที่สุดในประเทศไทย

3.6 การปกครอง

ชุมชนทะเลน้อยซึ่งประกอบด้วย 2 ตำบล คือ ตำบลทะเลน้อยกับตำบลพนางดุง แต่ละตำบลแบ่งการปกครองออกเป็นหมู่บ้าน ดังนี้

ตำบลทะเลน้อย แบ่งการปกครองออกเป็น 9 หมู่บ้าน คือ

หมู่ที่ 1 บ้านหัวลานดิน

หมู่ที่ 2 บ้านหัวเลี้ยว

หมู่ที่ 3 บ้านบน

หมู่ที่ 4 บ้านออก

หมู่ที่ 5 บ้านปลายดรง

หมู่ที่ 6 บ้านยางงาม

หมู่ที่ 7 บ้านหัวป่าเขียว

หมู่ที่ 8 บ้านโคกเมา

หมู่ที่ 9 บ้านบน

ตำบลพนางตุง แบ่งการปกครองออกเป็น 13 หมู่บ้าน คือ

- หมู่ที่ 1 บ้านหัวลาน
- หมู่ที่ 2 บ้านหัวอ่าวเจ้
- หมู่ที่ 3 บ้านบนควน
- หมู่ที่ 4 บ้านชายคลอง
- หมู่ที่ 5 บ้านท่าช้าง
- หมู่ที่ 6 บ้านไสกลั้ง
- หมู่ที่ 7 บ้านไทรงาม
- หมู่ที่ 8 บ้านห้วยน้ำคู้ง
- หมู่ที่ 9 บ้านปากคลองเก่า
- หมู่ที่ 10 บ้านธรรมเถียร
- หมู่ที่ 11 บ้านหัวหรั่ง
- หมู่ที่ 12 บ้านปากห้วย
- หมู่ที่ 13 บ้านหัวลานหัวนอน

3.7 จำนวนประชากร

จากสถิติประชากรปี พ.ศ. 2547 ชุมชนทะเลน้อยมีครัวเรือนจำนวนทั้งสิ้น 4,043 ครัวเรือน มีประชากรทั้งสิ้นจำนวน 17,972 คน ซึ่งแยกได้ดังต่อไปนี้

ตำบลทะเลน้อย มีจำนวนครัวเรือน 1,410 ครัวเรือน มีประชากร 7,552 คน เพศชาย 3,590 คน เพศหญิง 3,962 คน

ตำบลพนางตุง มีจำนวนครัวเรือน 2,633 ครัวเรือน มีประชากร 10,320 คน เพศชาย 5,048 คน เพศหญิง 5,272 คน

3.8 สภาพทางเศรษฐกิจ

ชุมชนทะเลน้อยมี "ทะเลน้อย" เป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติอันมีค่ามหาศาลที่เป็นต้นทุนทางเศรษฐกิจสำคัญของประชาชนใน 2 ตำบล ชาวชุมชนทะเลน้อยนับว่าโชคดีที่บรรพบุรุษได้เลือกทำเลที่ตั้งให้อย่างเหมาะสมและเพียบพร้อมไปด้วยแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ คือ มีทะเลน้อยที่อุดมด้วยปลาและสัตว์น้ำนานาชนิด เป็นแหล่งทำการประมง นอกจากนี้ทะเลน้อยยังเป็นบริเวณที่ราบลุ่มที่มีทรัพยากรดินที่อุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การประกอบอาชีพเกษตรกรรม อาชีพหลักของประชาชนในรุ่นแรกคือ ทำนา ทำสวน และทำประมง

เมื่อเวลาผ่านไป สภาพสิ่งแวดล้อมและสังคมบริเวณชุมชนทะเลน้อยได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นอันมาก กล่าวคือ เมื่อมีการตัดไม้ทำลายป่ากันมากบริเวณเทือกเขาบรรทัดทางทิศตะวันตก

และป่าพรุบริเวณบ้านหัวป่าเขียวทางทิศเหนือถูกไฟไหม้ทำลาย ทำให้ตะกอนไหลลงสู่ทะเลน้อยจำนวนมาก ส่งผลให้ทะเลน้อยที่เคยอุดมสมบูรณ์กลับตื้นเขิน ซึ่งทำให้ปลาและสัตว์น้ำลดน้อยลง การประกอบอาชีพจึงเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ประชาชนได้หาทางประกอบอาชีพอื่นทดแทน เพื่อให้มีรายได้เสริมเพียงพอกับค่าครองชีพ ประชาชนบริเวณที่ราบสูงได้หันไปประกอบอาชีพทำสวนยางพารา ส่วนประชาชนบริเวณหมู่ที่ 1, 2 และ 4 ของตำบลทะเลน้อยและตำบลพนางตุง ทำอุตสาหกรรมในครัวเรือน เช่น การสานเสื่อกระจูด และผลิตภัณฑ์อื่นๆ จากเสื่อกระจูด

ปัจจุบันบริเวณชุมชนทะเลน้อยได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศไปท่องเที่ยวที่อุทยานนกน้ำทะเลน้อยมากขึ้นทุกปี อาชีพใหม่ของชาวชุมชนทะเลน้อยคือ ค้าขายและทำธุรกิจส่วนตัว เช่น ขายของชำ ขายอาหารตามสั่ง รับเหมาก่อสร้าง ซ่อมรถ ขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง และอาชีพที่สำคัญอีกอาชีพหนึ่ง คือ บริการเรือนำเที่ยวชมธรรมชาติรอบทะเลน้อย อาชีพเหล่านี้สร้างรายได้เสริมเป็นอย่างดี และนับวันอาชีพเหล่านี้มีความสำคัญมากขึ้น เนื่องจากชุมชนทะเลน้อยเติบโตขึ้นเรื่อยๆ โดยสรุปแล้วฐานะทางเศรษฐกิจของชาวชุมชนทะเลน้อยอยู่ในระดับปานกลาง

3.9 ศาสนาและขนบธรรมเนียมประเพณี

ทางด้านศาสนาและขนบธรรมเนียมประเพณีนั้น ชาวชุมชนทะเลน้อยส่วนใหญ่ทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ ขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ จึงมีความเกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาเป็นส่วนใหญ่ เช่น ประเพณีสงกรานต์ ประเพณีทำบุญเดือนสิบ ประเพณีชักพระ เป็นต้น

ประเพณีสงกรานต์ ชาวบ้านเรียกว่า "วันว่าง" เป็นประเพณีที่สำคัญที่สุดของชาวชุมชนทะเลน้อย จัดขึ้นในวันที่ 13 เมษายนของทุกปี โดยจัดขึ้นที่วัดใกล้บ้าน มีการเล่นสาดน้ำสงกรานต์ รดน้ำผู้สูงอายุ ผู้เฒ่าผู้แก่ในชุมชนเล่าให้ฟังว่า เทศกาลสงกรานต์ในสมัยก่อนมีการละเล่นพื้นบ้านที่หาดูได้ยากในปัจจุบัน เช่น การละเล่นยับสาก¹ มวยลา² อุบลูกไก่³ ซึ่งในเทศกาลสงกรานต์ลูกหลานที่ไปทำงานอยู่ต่างท้องถิ่นมักจะกลับมาเยี่ยมบ้านกันอย่างพร้อมเพรียง

¹ การละเล่นคล้ายลาวกระตบไม้ แต่ใช้สากตำข้าวหรือสากตำกระจูดเป็นอุปกรณ์

² การละเล่นที่มีแผ่นไม้กลมขนาดจานข้าวเป็นอุปกรณ์ มีวิธีการเล่นโดยวางไม้กลมบนหลังเท้า แล้วติดเท้าให้แผ่นไม้กลมนั้นขึ้นวางบนจมูก แล้วยกขึ้นวางบนศีรษะโดยไม่ใช้มือช่วย หลังจากนั้นให้เดินไปที่เส้นชัย

³ การละเล่นของหนุ่มสาว มีวิธีการเล่น คือ ผู้ชายใช้ผ้าคลุมผู้หญิงโดยไม่ให้คนอื่นเห็น แล้วนำมาทายกันว่าคนที่ถูกคลุมชื่ออะไร

ประเพณีทำบุญเดือนสิบ ชาวบ้านเรียกว่า "ชิงเปรต" เป็นการทำบุญเพื่ออุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว จัดขึ้นในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 10 ลูกหลานที่ไปอยู่ต่างท้องถิ่นมักจะกลับมาเยี่ยมบ้านเพื่อร่วมทำบุญกับญาติพี่น้องอย่างพร้อมเพรียง ประเพณีนี้มีการทำขนมหลายชนิดไปทำบุญที่วัด เช่น ขนมกระยาสารท ขนมลา ขนมข้าวพอง ขนมเทียน ขนมบัว ขนมเพชะ หลังจากทำพิธีสวดมนต์ไหว้พระเสร็จแล้ว ชาวบ้านจะนำขนมมาวางรวมกัน และเด็ก ๆ จะแย่งชิงขนมเหล่านั้น จึงมักเรียกว่า "การชิงเปรต"

ประเพณีชักพระ จัดในวันแรม 1 ค่ำ เดือน 11 ซึ่งเป็นวันออกพรรษาตามคติทางพุทธศาสนา ในเทศกาลนี้มีการประกวดเรือพระและแข่งพายเรือในทะเลน้อย ซึ่งเป็นประเพณีที่สนุกสนานมาก โดยเฉพาะการแข่งขันเรือพายของแต่ละหมู่บ้าน

บทที่ 4

วิถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก

ข้อมูลเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ที่ผู้ศึกษารวบรวมได้จำนวน 240 บท ได้กล่าวถึงวิถีชีวิตของชาวทะเลน้อยในด้านสภาพความเป็นอยู่ ด้านการประกอบอาชีพ ด้านประเพณี ด้านค่านิยม และด้านความเชื่อ ดังต่อไปนี้

4.1 ด้านสภาพความเป็นอยู่

ในด้านสภาพความเป็นอยู่ จากข้อมูลเพลงกล่อมเด็กพบว่า ได้กล่าวถึงลักษณะของบ้านเรือน อาหารการกิน การคมนาคม บทบาทหน้าที่ของสมาชิกในครอบครัว ดังนี้

4.1.1 ลักษณะของบ้านเรือน

บ้านเรือนที่อยู่อาศัยเป็นปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิต ลักษณะของบ้านเรือนจะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ประการ คือปัจจัยทางธรรมชาติ อันได้แก่ ลักษณะภูมิประเทศ ลักษณะทางภูมิอากาศ ทรัพยากรธรรมชาติ วัสดุสำหรับปลูกสร้าง สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่กำหนดรูปแบบของบ้านเรือน ปัจจัยอีกประการหนึ่ง คือ ปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรม อันได้แก่ ความเชื่อ ค่านิยม ศาสนา อันเป็นปัจจัยที่เกิดจากการหลอมรวมหลายๆ อย่างเข้าด้วยกัน ซึ่งสิ่งที่กล่าวมานี้ จะกำหนดลักษณะการจัดตกแต่ง เพื่อให้สอดคล้องกับความจำเป็นในการใช้สอยตามวิถีชีวิตของผู้อยู่อาศัย

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยหลายบทที่ได้กล่าวถึงลักษณะของบ้านเรือนอย่างชัดเจน โดยกล่าวถึงรายละเอียดและส่วนประกอบของบ้าน ดังเพลงกล่อมเด็กต่อไปนี้

ฮาเหอ...ไปป่าเหอ	พี่หลบหลังคาให้น้องก่อน
เวลาน้องเข้านอน	ผ้าผ่อนหอมอนทองน้องเปียกสิ้น
เงยแลหลังคา	น้ำตาน้องไหลรินริน
ผ้าผ่อนหอมอนทองน้องเปียกสิ้น	ตัดหัวผ้ารักน้อง เหอ...

(นางถัด เม่งช่วย. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 162/1 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

หลบหลังคา = กรรมวิธีการมุงหลังคาจากในส่วนที่เป็นสันจั่ว

เงยแล = แหงนดู

รินริน = รินๆ

ตัดหัว = คำอุทาน

เพลงกล่อมบทนี้กล่าวถึง “หลังคาบ้าน” ซึ่งเป็นส่วนบังแดดฝนให้แก่สมาชิกภายในบ้าน คำว่า “หลบหลังคา” หมายถึงกรรมวิธีการมุงหลังคาจากในส่วนที่เป็นสันจั่ว ทำให้เห็นได้ว่าเป็นบ้านที่กล่าวถึงเป็นบ้านมุงจาก

ฮาเหอ...พ่อทองหล่อเหอ	อย่าขอเมียไกล
ขอแค่หัวใด	เร็นต่อชายคา
อดหมางไต่ยี่นหมาก	อดยาไต่ยี่นยา
เร็นต่อชายคา	ไต่หมากไต่ยาทองร้อยซัง เหอ...

(นางล้วน ทองศรี. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 72 หมู่ที่ 10 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

หัวใด = บันได

เร็น = บ้านเรือน

ขอเมีย = การส่งผู้ใหญ่สู่ขอผู้หญิงเพื่อแต่งงาน

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึง “หัวใด” (บันได) และ “ชายคา” จากเนื้อหาได้สอนให้ผู้ชายอย่าไปขอผู้หญิงบ้านไกลมาเป็นภรรยา ให้ขอแค่ “หัวใด” คือบ้านใกล้ๆ กัน หรือเรือนที่ “ต่อชายคากัน” โดยเนื้อหานี้แสดงให้เห็นว่าบ้านของชาวทะเลน้อยเป็นบ้านใต้ถุนสูง และปลูกบ้านเรือนอยู่ติดกันเป็นกลุ่ม

ฮาเหอ...นางนกจอกเหอ	คาบดอกราโพ
บินมาทั้งโหม	เร็นเหย้าฝากไคร
ปิดตูขัดหลัก	ลงผลักหัวใด
เร็นเหย้าฝากไคร	หัวไदनางนกจอก เหอ...

(นางทอง พูลสง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 94 หมู่ที่ 8 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

โหม = หมู่, พวก

เร็นเหย้า = บ้านเรือน

ปิดตู = ปิดประตู

ขัดหลัก = ใส่กลอน ลั่นกลอน

ราโพ = ชื่อต้นไม้จำพวกต้นอ้อ ลำต้นขนาดหัวแม่มือ

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึง “หัวใด” (บันได) และ “ตู” (ประตู) ส่วนของบันไบบ้านเป็นส่วนเชื่อมต่อระหว่างพื้นดินกับตัวบ้าน แสดงให้เห็นว่าบ้านของชาวทะเลน้อยเป็นบ้านที่ยกพื้นสูงจึงต้องมีการใช้บันได และจะผลักบันไดเมื่อลงจากบ้าน สำหรับประตูนอกจากใช้เป็นทางเข้า-ออกของตัวเรือนแล้ว ยังเป็นส่วนป้องกันความปลอดภัยของบุคคลและทรัพย์สินภายในบ้าน การปิดประตูให้มีขีดปลอดภัยใช้วิธี “ขัดหลัก” แทนการ “ลงกลอน” อย่างบ้านสมัยใหม่

นอกจากนี้เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ได้กล่าวถึง ส่วนประกอบของบ้านว่า เสาบ้านว่าทำด้วยไม้หมาก และพื้นบ้านทำด้วยไม้ไผ่ ดังเพลงกล่อมเด็ก ความว่า

ฮาเหอ... รักกันเหอ	รักกันคนท่าหลัง
รักกันจริงๆ	ไซพีไม่ทอดพานให้น้องได้
เสาเรือนไม้หมาก	ฟากเรือนไม้ไผ่
ไม่ทอดพานให้น้องได้	ไม้ไผ่ขายทางเดิน เหอ...

(นางน้อม พูนพร. อายุ 66 ปี. บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

หลัง = ต่หลัง

ไซ = ทำไม้

พาน = สะพาน

บ้านเรือนลักษณะดังกล่าวนี้เป็นบ้านของผู้มีฐานะยากจน แต่หากเป็นบ้านของผู้มีอันจะกิน เสาเรือนทำด้วยไม้หมาก และฟากทำด้วยไม้หลุมพ้อ ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกชาวเรือนอก
ห้วนมเพ็งงอก	บอกให้เขาขอ
เสาเรือนไม้หมาก	ฟากเรือนหลุมพ้อ
บอกให้เขาขอ	โลกสาวชาวเรือนอก เหอ...

(นางเอี่ยม คงนวล. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 106 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

ขอ = สู้ขอ

หลุมพ้อ = ชื่อไม้เนื้อแข็งเช่นเดียวกับไม้มะค่า

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยยังได้กล่าวถึงส่วนประกอบของบ้าน เช่น "นอกชาน" (ชานบ้าน) ซึ่งเป็นพื้นที่ยื่นออกมาจากตัวบ้านลักษณะเดียวกันกับระเบียง ชาวทะเลน้อยจะใช้ ส่วนของนอกชานในการทำงานบ้านเล็กๆ น้อยๆ เช่น เลือกกากข้าวสาร ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกชาวบนควน
ทาแป้งหน้าवल	ดือจุ่นพุงป่อง
ออกไปนอกชาน	โก้งโค้งเลือกสารนมายจนถึงต้อง
ดือจุ่นพุงป่อง	โลกสาวชาวบนควน เหอ...

(นายหนูแก้ว รักษ์แก้ว. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 279 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

โลกสาว = คำสรรพนามที่แม่ใช้เรียกชื่อลูกผู้หญิง

ดือ = สะดือ

ควน = ที่สูง ที่เนิน

सार = ข้าวสาร

ด้อง = กระดัง

เลือกสาร = เลือกกากข้าวสาร

จากเพลงกล่อมเด็กที่กล่าวมาข้างต้น ได้สะท้อนให้เห็นลักษณะบ้านเรือนของชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ว่าบ้านเรือนของชาวทะเลน้อยเป็นบ้านชั้นเดียว ใต้ถุนสูง โดยมีบันไดตรงหน้าบ้านเป็นส่วนที่เชื่อมต่อระหว่างพื้นดินกับตัวบ้าน และปล่อยส่วนของใต้ถุนบ้านให้โล่ง ซึ่งเป็นบ้านที่เหมาะสมกับลักษณะภูมิประเทศที่อยู่บริเวณที่ราบลุ่มริมชายฝั่งทะเล ในส่วนหลังคาบ้านมักมุงด้วยจาก มีชายคา ซึ่งเป็นส่วนของหลังคาที่ยื่นพ้นตัวบ้านออกมา พื้นบ้านหรือที่นิยมเรียกกันว่า “ฟาก” จะปูด้วยไม้หลุมพองหรือไม้ไผ่ บ้านแต่ละหลังมีส่วนที่เรียกว่า “นอกชาน” ซึ่งเป็นพื้นที่ยื่นต่อมาจากตัวบ้านลักษณะเดียวกับกระเปียง สำหรับวัสดุที่ใช้ในการสร้างบ้านเรือนมักจะเป็นไม้ที่หาได้ในท้องถิ่น ในส่วนระยะห่างของบ้านเรือนแต่ละหลังห่างกันไม่มากนัก สามารถมองเห็นกันได้ นิยมสร้างบ้านเรือนเป็นกลุ่มๆ แต่ละกลุ่มจะมีหลายหลังคาเรือน และมักมีชายคาบ้านติด ๆ กันหรือที่เรียกว่า “เรือนต่อชายคา”

สำหรับการเรียกชื่อบ้านนิยมเรียกตามทิศที่บ้านตั้งอยู่ ดังปรากฏตามข้อมูลเพลงกล่อมเด็กหลายบท ดังนี้

ฮาเหอ... โลกสาวเหอ	โลกชาวเรินตก
ขึ้นนั่งดินครก	นมยานโคงเตง
เวลาขี้คร้าน	ซ่อมสารก็ไม่เต็มเพลิง
นมยานโคงเตง	โลกสาวชาวบ้านตก เหอ...

(นางประดับ ศรีนุ่น. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 87 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

เรินตก = เรือนที่อยู่ทิศตะวันตก

ขี้คร้าน = เกียจคร้าน ซ่อมสาร = ดำข้าวสาร

เพลิง = หม้อดินเผาที่ใช้สำหรับใส่ข้าวสาร

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงการดำหิณลูกสาวของบ้านที่อยู่ทางทิศตะวันตก ว่ามีนิสัยเกียจคร้านงานบ้าน ซึ่งงานในที่นี้ คือการดำข้าวสาร จึงนับเป็นเรื่องที่น่าอับอาย

ฮาเหอ... โลกสาวเหอ	โลกสาวชาวเรินออก
ตัวขาวเหมือนไขปอก	หาผัวที่ห้วงม
ถ้าได้กับพี่เณรเรา	พอควรพอสมควร
หาผัวที่ห้วงม	ไม่สมสักเม็ดเดียว เหอ...

(นางเสริญ ทวีสุข. อายุ 64 ปี. บ้านเลขที่ 57/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

ออก = ทิศตะวันออก

เรือนนอก = เรือนที่อยู่ทิศตะวันออก

ห้วงม = โง่เง่า, ไม่มีความรู้

เม็ดเดียว = นิดเดียว

ไม่สม = ไม่เหมาะ

พอสม = พอเหมาะ, พอดี

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงลูกสาวของบ้านที่อยู่ทางทิศตะวันออกว่ามีรูปร่างและหน้าตาที่สวยงาม แต่กลับไปแต่งงานกับชายหนุ่มที่ไม่มีความรู้ จึงไม่เหมาะสมกัน

ฮาเหอ... โลกสาวเหอ

โลกชาวบ้านดิน

เทียมได้ผ้าจีน

นอนสาดแฉัดชั้น

เทียมได้ผ้าไทย

ผืนไหนผืนนั้น

นอนสาดแฉัดชั้น

โลกสาวชาวบ้านดิน เหอ...

(นางพิณ คงแก้ว. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 303 หมู่ที่ 5 ตำบลพนาสูง)

คำอธิบายศัพท์

ดิน = ทิศเหนือ

เทียม = ตั้งแต่

แฉัด = เจ็ด

สาด = เสื่อ

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวประชันลูกสาวของบ้านที่อยู่ทางทิศเหนือว่า เมื่อแต่งงานกับชาวจีนฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้น และได้เปรียบเทียบกับหากแต่งงานกับคนไทยก็มีความเป็นอยู่เหมือนเดิม

ฮาเหอ... โลกสาวเหอ

โลกสาวชาวบ้านห้วนอน

ใช้ให้แกงบอน

จุกลงทั้งก้าน

ใช้ให้แกงบด

จุกลงทั้งเงี่ยง

ดอกทองหน้าเกลี้ยง

น้ำหน้าอ้อเลี้ยงผิว เหอ...

(นางพร้อม เวชสุวรรณ. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 48/1 ตำบลพนาสูง)

คำอธิบายศัพท์

ห้วนอน = ทิศใต้

จุก = ใส่ลง

ดอกทอง = คำคำใช้สำหรับผู้หญิง

ดุก = ปลาดุก

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงลูกสาวของบ้านเรือนที่อยู่ทางทิศใต้ว่าขาดความชำนาญและความประณีตในด้านการปรุงอาหาร

จากเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยที่ยกมานี้ จะเห็นได้ว่า การเรียกชื่อบ้านเรือนมักเรียกตามทิศที่ตั้ง เช่น "เรือนตก" หมายถึง บ้านที่อยู่ทางทิศตะวันตก "เรือนนอก" หมายถึง บ้านที่อยู่ทางทิศตะวันออก "บ้านดิน" หมายถึง บ้านที่อยู่ทางทิศเหนือ "บ้านห้วนอน" หมายถึง บ้านที่อยู่ทางทิศใต้ ซึ่งปัจจุบันนี้การเรียกชื่อบ้านที่อยู่ตามทิศต่างๆ ก็ยังมีการเรียกกันอยู่

4.1.2 อาหารการกิน

อาหารในแต่ละท้องถิ่นย่อมมีความแตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์ และวัฒนธรรมการรับประทานอาหารของคนในท้องถิ่นนั้นๆ อาหารของชาวชุมชนทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ไม่แตกต่างจากชาวภาคใต้ในท้องถิ่นอื่นๆ คือนิยมรับประทานอาหารข้าวเจ้า เป็นอาหารหลัก ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...หนูหนูเหอ	ขุดรูป่าเกลบ
ไต่ยีนฟ้าแลบ	เล่นเข้าชี้ว้าว
เด็กหมั่นอยากข้าว	แต่คนเฒ่าเฒ่าหมั่นอยากผัว
เล่นเข้าชี้ว้าว	อยากผัวทองร้อยชั่ง เหอ...

(นางผิน แก้วลิบ. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 152 หมู่ที่ 4 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

เล่น = รัง

คนเฒ่าเฒ่า = คนที่มีอายุมาก

หมั่น = มั่น (สรรพนาม)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงการรับประทานอาหาร คือ ข้าว ซึ่งข้าวที่ชาวภาคใต้นิยมรับประทาน คือ ข้าวเจ้า ในเพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้พูดเปรียบเทียบว่าเด็กอยากกินข้าว แต่ผู้หญิงที่มีอายุมากอยากมีสามี

ฮาเหอ...นกเขาวาเหอ	ชวนเพื่อนดำนาป่าชีไถ
หุงข้าวมีมือเป็นหม้อใหญ่	แค้นใจไทรเหลยพ้อขวัญข้าว
แค้นหมากหรือแค้นพลู	โถมตुरुไม่บอกน้องแต่เข้า
แค้นใจไทรเหลยพ้อขวัญข้าว	เท่านั้นน้องแค้นใจ เหอ...

(นายประดิษฐ์ สุขคง. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 12 หมู่ที่ 11 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

นกเขาวา = นกเขาวา

ป่าชีไถ = บริเวณมูลไถ

ไทรเหลย = อะไรอีก

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้ใช้นกเขาวาเป็นตัวแทนของชายหนุ่มที่หุงข้าว ซึ่งข้าวที่หุงก็คือ ข้าวเจ้า นอกจากนี้เพลงกล่อมเด็กบทนี้ยังสะท้อนให้เห็นการกินหมากของชาวทะเลน้อยด้วย

ส่วนอาหารประเภทผักที่นิยมนำมาแกง มักจะเป็นผักที่หาง่ายและมีอยู่ในท้องถิ่น ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...โหนดโหมเหอ	มิโพลิบลิ้ว
เรือชาวสำเภอปลิ้ว	ร้องขายชีพรักับน้ำเต้า
ขายถูกหรือขายแพง	น้องเชื่อไว้แกงกินดอเข้า
ร้องขายชีพรักับน้ำเต้า	เรือชาวสำเภอปลิ้ว เหอ...

(นางน้อม พูนพร. อายุ 66 ปี. บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

โหนด = ต้นตาลโตนด	ชีพรั = ฟักเขียว
น้ำเต้า = ผลฟัก ในความหมายนี้คือ น้ำเต้าขาดวาย	
เชื่อ = ชื้อ	ดอเข้า = พรั่งนี้

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงผักที่ชาวทะเลน้อยนิยมซื้อมาแกงคือ ฟักเขียวและน้ำเต้าชนิดหนึ่งที่เรียกว่า “น้ำเต้าขาดวาย”

ฮาเหอ...ขึ้นเขาเหอ	ไปแลนกเภาหมันทิมแบ่ง
ทิมทอดหอมแห้ง	ขอเมียให้น้ำเนรโยม
แกงส้มแกงโสก	แกงโลกชีพรักับพาโหม
ขอเมียให้น้ำเนรโยม	พาโหมเพ็งรายอด เหอ...

(นางทับ แก้วเกิด. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 4 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

พาโหม = กระพังโหม	ทิม = ตำ
แกงโสก = คำอุทานเสริมบท มักนิยมพูดว่า แกงส้มแกงโสก	

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงอาหารประเภทแกง คือ แกงส้ม แกงชีพรักับกระพังโหม ซึ่งเป็นแกงที่ชาวทะเลน้อยนิยมรับประทาน

ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกชาวเรินห้วนอน
แม่ใช้ให้แกงบอน	แกงช่อนทั้งเกล็ด
แม่ใช้ให้แกงดุก	จุกลงทั้งเจียง
อีดอกทองเนื้อเกลี้ยง	น้ำหน้าอีเลี้ยงผัว เหอ...

(นางอาลัย หนูเกตุ. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 25 หมู่ที่ 8 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

ช่อน = ปลาช่อน	เกล็ด = เกล็ด
ดุก = ปลาดุก	อีเลี้ยงผัว = จะดูแลสามี

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงชนิดของปลาที่นิยมนำมาแกง เช่น ปลาช่อน ปลาดุก และยังกล่าวถึงผักที่นำมาแกง คือ บอน

ฮาเหอ... ไปไหนเหอ	อย่าไปให้แซนัก
ทิ่มน้ำซุบแมงลัก	น้ำซุบคั่วเมา
กินหอยไม่หอยพีเนรเหอ	เล่นสั้นรัวรัวมาแรกเช้า
น้ำซุบคั่วเมา	พ่อเจ้าไม่เคยกิน เหอ...

(นางสงบ เหมือนขาว. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 22 หมู่ที่ 4 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

น้ำซุบ = น้ำพริก	แซ = ซ้า
กินหอย = กินอร้อย	เล่น = วึ่ง
แรกเช้า = ตอนเช้า	

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบทนี้กล่าวถึงประเภทน้ำพริก หรือที่ชาวทะเลน้อยและชาวภาคใต้โดยทั่วไปเรียกว่า “น้ำซุบ”

จากเพลงกล่อมเด็กที่กล่าวมาแล้วในเรื่องอาหารการกิน เห็นได้ว่าชาวทะเลน้อยนิยมรับประทานข้าวเจ้าเป็นอาหารหลักเหมือนชาวภาคใต้ในท้องถิ่นอื่น อาหารคาวของชาวทะเลน้อยมีแกงชนิดต่างๆ เช่น แกงส้ม แกงบอน แกงปลาตุก น้ำซุบ (น้ำพริก) ผักที่นิยมนำมาแกง เช่น ชีพรา (ผักเขียว) น้ำเต้า (ผลผัก หมายถึง น้ำเต้าขาวคาว) แมงลัก

ส่วนขนมหวานที่ชาวทะเลน้อยนิยมรับประทาน เพลงกล่อมได้กล่าวถึงขนมต่าง ๆ ดังเพลงกล่อมเด็กต่อไปนี้

ฮาเหอ... อีเฒ่านั้นเหอ	เดินมาสามคนพี่น้อง
เดินมาม่องม่อง	ร้องขายหนมบ้า
น้ำผึ้งเทโว	หนมโคเทวา
ร้องขายหนมบ้า	น่ารักแม่ค้าขาย เหอ...

(นางครวญจิต เสนรุย. อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 60/1 หมู่ที่ 10 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

เดินมาม่องม่อง = เดินมาท่อมท่อม

น้ำผึ้ง = น้ำตาล

หนมโค = ขนมต้มขาวในภาคกลางแต่แตกต่างตรงที่ไส้ของขนม เนื่องจากหนมโคจะใส่น้ำตาลแว่นนำมาหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ ขนาดลูกเต๋า

หนมบ้า = ขนมทอดอย่างหนึ่งของชาวใต้ นิยมทำในช่วงเทศกาลวันสารทเดือนสิบ

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงขนมที่ชาวทะเลน้อยนิยมรับประทาน ได้แก่ ขนมโค
ขนมบ้า ซึ่งน้ำตาลที่นำมาทำขนมหวานมักใช้น้ำตาลโตนด

ฮาเหอ... ดันทองกลางเหอ	เหอดันทองกลาง
ข้างเรนอีสินาง	โนรามาชออีสินวล
น้ำผึ้งก็ไม่ได้ผัด	หนมดัดก็ไม่ได้กวน
โนรามาชออีสินวล	เหนียวกวนไม่พอกัน เหอ...

(นางสาย ผือกทอง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 103 หมู่ที่ 13 ตำบลพนาวดุง)

คำอธิบายศัพท์

เหนียวกวน = ข้าวเหนียวแดง

หนมดัด = ขนมดัด

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงขนมที่นิยมทำเลี้ยงแขกในพิธีสู่ขอ คือ ข้าวเหนียวแดง
และขนมดัด

ฮาเหอ...นกจอกเหอ	คาบดอกทองกลาง
ข้างเรนสินาง	โนรามาชออีเพ็งจัน
เหนียวหนึ่งสัสด	น้ำเท่สักขัน
โนรามาชออีเพ็งจัน	เหนียวเหอหมันมันเท่ เหอ...

(นางกิมเฮ้ง แซ่แต้. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 2 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

สวด = หวด

น้ำเท่ = น้ำกะทิ

เหนียวหนึ่ง = ข้าวเหนียวหนึ่ง มั่น = รสมัน

หมัน = มัน (สรรพนาม)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้เป็นอีกบทหนึ่งที่กล่าวถึงขนมที่นิยมทำเลี้ยงแขกในพิธีสู่ขอและ
แต่งงาน คือ ข้าวเหนียวมูน

จากเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยที่กล่าวถึงขนมหวาน เห็นได้ว่ามีขนมหวานหลาย
ชนิดที่ทำรับประทานกัน ได้แก่ ขนมโค ขนมบ้า ข้าวเหนียวแดง ขนมดัด และข้าวเหนียวมูน

4.1.3 การคมนาคม

มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่รวมตัวกันอยู่เป็นหมู่เหล่า และมีการแลกเปลี่ยนสิ่งต่างๆ เพื่อ
การดำรงชีวิต มนุษย์จึงจำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เกิดการคมนาคม
การคมนาคมของชาวทะเลน้อยสมัยก่อนไม่มีพาหนะที่ทันสมัย การคมนาคมส่วนใหญ่จึงใช้เส้น

ทางน้ำ ซึ่งจากเพลงกล่อมเด็กได้ถ่ายทอดถึงการคมนาคมทางน้ำที่ใช้เรือเป็นพาหนะสำคัญในการเดินทาง เนื่องจากบริเวณที่ตั้งของชุมชนเป็นที่ราบลุ่มริมฝั่งทะเล ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...รักกันเหอ	รักคนทำน้ำ
หม้ายเรืออีซาม	นั่งไก่อางงามสุดสุดเสียง
ไก่อแล้วไก่อเล่า	ไก่อตั้งแต่เช้าจนเที่ยง
ไก่อจนสุดเสียง	เสียงแห่งเหมือนนกเหวก เหอ...

(นางประดับ ศรีนุ่น. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 87 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

หม้าย= ไม่มี	ไก่อ = ตะโกน
นกเหวก = นกการเวก	เล่า = อีก

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงพาหนะคือเรือ โดยเนื้อหาของเพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงอุปสรรคของชายหนุ่มและหญิงสาวที่รักกัน แต่บ้านเรือนอยู่คนละฝั่งคลอง ฝ่ายชายไม่มีเรือที่จะเดินทางไปหาฝ่ายหญิง จึงได้ตะโกนเรียกหญิงสาวจนเสียงแห่งเหมือนกับนกการเวก

นอกจากนี้เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบางบทกล่าวถึงการล่องเรือเพื่อการติดต่อค้าขายและซื้อสินค้าต่างๆ ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...โหนดโหมเหอ	มีโพลิบลิ่ว
เรือชาวสำเภาลิ่ว	ร้องขายซีพำกับน้ำเต้า
ขายถูกหรือขายแพง	น้องเชื่อไว้แกงกินดอเข้า
ร้องขายซีพำกับน้ำเต้า	เรือชาวสำเภาลิ่ว เหอ...

(นางน้อม พูนพร. อายุ 66 ปี. บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางดุง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงการเดินทางมาค้าขายทางเรือสำเภา และสินค้าที่นำมาขายคือผักชนิดต่างๆ แต่ที่กล่าวถึงคือ ซีพำ (ผักเขียว) น้ำเต้า (น้ำเต้าชาควาย)

จากเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยที่กล่าวถึงการคมนาคมดังที่ยกมานี้ ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ชาวทะเลน้อยใช้การคมนาคมทางน้ำเป็นหลัก และยานพาหนะที่ใช้คือเรือ ซึ่งอาจจะเป็นเรือเล็กหรือเรือสำเภาก็สุดแล้วแต่ความเหมาะสมกับกิจกรรม

4.1.4 บทบาทหน้าที่ของสมาชิกในครอบครัว

ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมขั้นพื้นฐานที่สำคัญที่สุด ซึ่งเกิดจากการสมรสของหญิงชายและมีบุตรเกิดขึ้น สมาชิกภายในครอบครัวจะต้องปฏิบัติตามบทบาทและหน้าที่ที่พึงประสงค์ ยึดมั่นอยู่ในกฎเกณฑ์ของสังคมเพื่อสร้างสรรค์ครอบครัวให้สงบสุข และจะมีบทบาทครอบคลุมไปถึงชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคลในสังคมตั้งแต่การเรียนรู้ การดำเนินชีวิต ตลอด

จนการอบรมสั่งสอนศีลธรรม แม้ว่าครอบครัวจะเป็นสถาบันที่เล็กที่สุดของสังคม แต่ก็ เป็นแหล่งที่มีพลังที่สุดในการที่จะถ่ายทอดวัฒนธรรมของสังคมนั้นๆ

บทบาทหน้าที่ของสมาชิกในครอบครัวแตกต่างกันออกไปตามฐานะที่เป็นอยู่ในครอบครัว เช่น สามีควรจะทำหน้าที่หัวหน้าครอบครัวที่ดี มีความรับผิดชอบ ภรรยาควรปรนนิบัติสามี และมีคุณสมบัติของความเป็นกุลสตรี บุตรก็ควรเชื่อฟังบิดามารดาและช่วยเหลืองานในครอบครัว

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยหลายบทที่ได้กล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของสมาชิกในครอบครัว ดังเพลงกล่อมเด็กต่อไปนี้

อาเหอ...ไปไหนเหอ	ไปกันทั้งมูล
ผ้าหาบเมียทูน	ไปควนนางตุง
ข้างผ้าขาวต้ง	ข้างเมียขาวต้ง
ไปควนนางตุง	ไปเที่ยวตบยุโย เหอ...

(นายหนูแก้ว รักแก้ว. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 279 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

มูล = มวล, หมด	ข้าง = ฝ่าย
ควนนางตุง = ควนพนางตุง (ชื่อสถานที่)	
ขาวต้ง = ชาวพัทลุง	เที่ยว = คำนำน้ากริยา
โย = อยู่	

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงบทบาทของสามีและภรรยาที่จะต้องช่วยกันทำมาหากิน เพื่อร่วมกันสร้างฐานะของครอบครัวให้ดีขึ้น

อาเหอ...ไปป่าเหอ	พี่หลบหลังคาให้น้องก่อน
เวลาน้องเข้านอน	ผ้าผ่อนหมอนทองน้องเปียกสั่น
เงยแลหลังคา	น้ำตาน้องไหลรินริน
ผ้าผ่อนหมอนทองน้องเปียกสั่น	ตัดหัวผ้ารักน้อง เหอ...

(นางถัด เม่งช่วย. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 162/1 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวว่สามีควรเป็นที่พึ่งให้กับภรรยา เมื่อสามีจะเข้าป่าควรรที่จะซ่อมแซมหลังคากันฝนให้เรียบร้อยก่อน

อาเหอ... ไปตรังเหอ
 เชื้อจกให้น้องเรารู้หน้า
 ยังสิ่งหนึ่งเหลือใจดี
 เชื้อร่มคันสั้น

น้องสั่งสักคำเกิดจำ
 เชื้อร่มให้น้องเรารู้กัน
 เชื้อหวีให้น้องรู้กัน
 ไว่กันลั่นลมผม เหอ...

(นางพิน จันสุกสี. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

ตรัง = จังหวัดตรัง

จก = กระจก

เหลือ = อีก

กัน = ด้วย

เพลงกล่อมบทนี้ได้กล่าวถึงสิ่งสามสิ่งปฏิบัติต่อภรรยา คือเมื่อเดินทางไปในเมืองควรมีของมาฝากภรรยาด้วย โดยเนื้อหาของเพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงสามีเดินทางไปเมืองตรัง (ซึ่งถือว่าเป็นเมืองที่เจริญ) ก็ให้ซื้อกระจก ร่ม และหวี มาฝากด้วย

นอกจากนี้เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยยังได้กล่าวถึงภรรยาที่ควรปรนนิบัติต่อสามี ทำอาหารให้อร่อย ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

อาเหอ... ไปไหนเหอ
 ทิมน้ำซุบแมงลัก
 กินหอยไม่หอยพี่เฒ่าเหอ
 น้ำซุบคว่ำเมา

อย่าไปให้แซ่ก
 น้ำซุบคว่ำเมา
 แล่นสั้นรื้อรามาแรกเช้า
 พ่อเจ้าไม่เคยกิน เหอ...

(นางสงบ เหมือนขาว. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 22 หมู่ที่ 4 ตำบลทะเลน้อย)

ในขณะเดียวกันถ้าหากภรรยาบกพร่องในหน้าที่ของตนเกี่ยวกับงานบ้านก็มักจะถูกตำหนิติเตียนว่าไม่มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ซึ่งเห็นได้จากเพลงกล่อมเด็กที่สะท้อนให้เห็นถึงการไม่รู้จักรปรนนิบัติสามีของผู้ที่เป็นภรรยาว่า

อาเหอ... นกเอี้ยงเหอ
 แม่นางงามสรรพ
 ไม่ไว้หุงข้าว
 ได้ผ้าโนรา

เที่ยงเที่ยงมากินโลกลับ
 ได้ผ้าโนรา
 ไม่ไว้แกงปลา
 โลกโค่นมันมากมาย เหอ...

(นางครวญจิต เสนรุษ. อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 60/1 หมู่ที่ 10 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

โนรา = มโนห์รา

โลกโค่น = ลูกคู่

นอกจากนี้เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยยังกล่าวถึงบทบาทของภรรยาว่าภรรยาพึงซื่อสัตย์ต่อสามีและรักเดียวใจเดียว ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...โปลกรักเหอ	โปลกรักกอเคย
อย่าหวังน้องนักเหลย	น้องเป็นโลกเลยเขาเสียแล้ว
แต่ไหรเขาตอหรอ	ปรีอไม่มาขอน้องแก้ว
น้องเป็นโลกเลยเขาเสียแล้ว	อย่าหวังน้องนักเหลยพี่ เหอ...

(นายเสริญ เพชรคง. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 113 หมู่ที่ 3 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

แต่ไหร= แต่ก่อน

ปรีอ = ทำไม

ตอหรอ = ต่อแดน, อยู่ตรงกัน

ลูกเลย = ในที่นี้หมายถึงลูกสะใภ้

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงความรักเดียวใจเดียวของภรรยาที่มีต่อสามี คือเมื่อมีสามีหรือเป็นลูกสะใภ้เขาแล้ว ถึงแม้มีชายอื่นมาเกี่ยวก็ไม่เปลี่ยนใจ ยังมั่นคงในรักเหมือนเดิม

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบางบทได้กล่าวถึงบิดามารดาที่ฝึกให้บุตรทำงาน เพื่อแบ่งเบาภาระหน้าที่ของครอบครัว ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ... นางแม่เหอ	แม่ใช้โลกไปฉีกใบตอง
จูเห่าปล้องทอง	วินมือโลกไว้
ทำพรีอโลกเหอ	แม่ทำขวัญให้
วินมือโลกไว้	นางแม่ต้องใช้โลก เหอ...

(นางขี้ม ปานซ้าย. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 116 หมู่ที่ 7 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

วิน = พัน

ทำพรีอ= ทำอย่างไร

เพลงกล่อมเด็กในบทนี้กล่าวถึงการสอนบุตรให้ทำงานว่า แม้บางครั้งอาจจะมีอันตรายจากจูเห่าปล้องทอง แต่ลูกก็ต้องทำ เพื่อแบ่งเบาภาระของพ่อแม่

ส่วนในด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตรนั้น บิดามารดามีหน้าที่เลี้ยงดูบุตรและให้การอบรมตั้งแต่บุตรยังเป็นเด็ก ให้การศึกษาที่เหมาะสม เมื่อบุตรโตพอที่จะมีครอบครัวได้ บิดามารดาก็จัดการให้มีคู่ครองตามที่เห็นว่าเหมาะสม ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ... โลกสาวเหอ	โลกชาวเรินตีนสุด
ตัวขาวเหมือนดอกพุต	แม่หวงไว้ให้อัสสุดโนรา
น้ำขันแม่ไม่ให้อาบ	แป้งหยาบแม่ไม่ให้ทา
หวงไว้ให้อัสสุดโนรา	โลกไคมาพาไป เหอ...

(นางนวล ขุนเพชร. อายุ 71 ปี. บ้านเลขที่ 195 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

เร็นตินสุด = บ้านเรือนที่สร้างอยู่ทางทิศเหนือสุด

เพลงกล่อมเด็กบทนี้แสดงให้เห็นถึงบิดามารดาเป็นผู้ตัดสินใจในการมีคู่ครองของบุตรสาว บิดามารดาจะเป็นผู้หาคู่ครองให้ตามที่เห็นว่าเหมาะสม โดยเนื้อหาของเพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงบิดามารดาหวังลูกสาวตนเองไว้ให้หมโนหร่า

นอกจากจะกล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตรแล้ว ข้อมูลเพลงกล่อมเด็กยังได้กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างพี่กับน้อง ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

อาเหอ...น้องนอนเหอ	สายหมอนอรทัยสุดใจพี่
ไปป้ายายหาหม้ายมี	ขวัญพี่อย่าร้องเลยน้องเหย
ไปป้ายายโยไกล้แค	ได้ยกชูดูแลเจ้าทราชมเขย
ขวัญพี่อย่าร้องเลยน้องเหย	เกิดมาเรามีกรรม เหอ...

(นางน้อม พูนพร. อายุ 66 ปี. บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนาสูง)

คำอธิบายศัพท์

ไป = ปู่

เหย = เอย

แค = ไกล

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงพี่ที่มีหน้าที่ดูแลน้อง โดยปลอบประโลมให้น้องหยุดร้องให้ และยังได้กล่าวว่าไม่มีใครคอยดูแลเหมือนกับคนอื่น ๆ เป็นเพราะกรรมที่เคยสร้างเอาไว้ในชาติก่อน ชาตินี้เกิดมาจึงไม่มีปู่ย่า ตายาย คอยดูแลใกล้ชิด พี่จะรับหน้าที่เลี้ยงดูและให้ความรักความอบอุ่นแทน

อาเหอ...โผกเปลเหอ	ท่านสั่งให้เวโยซำซำ
ท่านโผกเปลผ้า	อิโยนโยนซาให้น้องนอน
เวลาน้องอยากนม	พาไปส่งนมพระมารดร
เวลาน้องนอน	ป้อนข้าวอาบน้ำให้น้อง...

(นางเปี้ย คงผอม. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 7 ตำบลพนาสูง)

คำอธิบายศัพท์

โผก = ผูก

เว = ไกว

โยน = โยนตัวไปมา

ซา = ร้องเพลงกล่อมเด็ก

เพลงกล่อมเด็กบทนี้เป็นการสะท้อนให้เห็นภาวะความรับผิดชอบของพี่ในการเลี้ยงดูน้อง ว่าให้ไกวเปลซำ ๆ ร้องเพลงกล่อมเด็กให้น้องฟังด้วย เมื่อน้องหิวนมก็ไปส่งให้แม่ เมื่อถึงเวลาอาหารก็ให้ป้อนข้าว และอาบน้ำให้น้อง

จากเพลงกล่อมเด็กที่กล่าวมา ได้สะท้อนให้เห็นบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในครอบครัวว่า สามีภรรยาควรช่วยกันทำงาน เมื่อสามีเดินทางไปเมืองไกลก็ควรมีของฝากภรรยา ภรรยาก็ต้อง

เป็นแม่บ้านแม่เรือนที่ดี ทำอาหารให้อร่อย ซื่อสัตย์ต่อสามี บิดามารดาสอนให้บุตรทำงาน และ จัดหาสามีภรรยาให้เมื่อถึงวัยอันควร สำหรับผู้เป็นพี่ก็ต้องเลี้ยงดูน้องให้ดี

4.2 ด้านการประกอบอาชีพ

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตด้านการประกอบอาชีพได้เป็นอย่างดี อาชีพที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก ได้แก่ การทำนา ทำไร่ทำสวน ประมง ค้าขาย รับราชการ ดังปรากฏในบทเพลงกล่อมเด็กต่อไปนี้

4.2.1 อาชีพทำนา

เนื่องจากบริเวณพื้นที่ทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง มีลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่ม ชาวบ้านจึงประกอบอาชีพทำนา ดังปรากฏในบทเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ... เดือนหกเหอ	ค้างคกไถนา
กบเขียดถอนกล้า	ปูนาช่วยดำ
หอยข้าวหอยโข่ง	โก้งโค้งยังดำ
ปูนาช่วยดำ	ดำแล้วลงรูปุ เหอ...

(นางพร้อม เวชสุวรรณ. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 48/1 หมู่ที่ 3 ตำบลพนางดุง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้สะท้อนให้เห็นว่าบริเวณนี้เป็นสังคมแบบเกษตรกรรม มีการช่วยเหลือในการทำงาน ตั้งแต่ การไถนา การถอนกล้า และการดำนา ทุกคนมีความขยันหมั่นเพียร ฤดูกาลที่ทำนาคือเดือนหก โดยใช้สัตว์เป็นสัญลักษณ์แสดงให้เห็นถึงความอุดมสมบูรณ์ของพื้นที่

ฮาเหอ... หนูหนูเหอ	เชิญอยู่กับแม่ตะเหวอโลก
แม่เชื้อข้าวโปลก	เชื้อว้าวเชื้อควายให้ไถนา
หนูเล่นเบี้ยแม่ไม่ปัน	หนูเล่นไก่ชนแม่ไม่ว่า
หนูเยี่ยวใส่ผ้า	แม่ดำทุกคืนหนู เหอ...

(นางแฉ้ว ดงนวล. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 126 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

ข้าวโปลก = เมล็ดพันธุ์ข้าวเปลือก

เบี้ย = เงิน

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงการประกอบอาชีพทำนาที่ต้องอาศัยแรงงานของสัตว์ คือ วัวและควายเพื่อใช้ในการไถนา และยังพบว่ามีการเลี้ยงวัวควายเพื่อไว้สำหรับใช้งานด้วย รวมทั้งบทเพลงกล่อมเด็กบทนี้ยังสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาเด็กที่โตมากแล้ว แต่ยังนอนปัสสาวะรดผ้าอยู่ พ่อแม่ย่อมดุตำ

ฮาเหอ...เดือนสามเหอ	นางงามจะเก็บข้าว
ข้างนี้แหละทั้งสองเจ้า	เก็บข้าวในช่องคูหา
นี่แหละนาน้อง	เหม่่วงหลาทองโยข้างหน้า
เก็บข้าวในช่องคูหา	นี่แหละกลางนาน้อง เหอ...

(นายหนูแก้ว รัชแก้ว. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 279 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

เก็บ = ข้าว

เหม่่วงหลาทอง = ชื่อมะม่วงชนิดหนึ่ง

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้สะท้อนภาพการทำนา คือ เมื่ออย่างเข้าสู่เดือนสามจะเป็นฤดูเก็บเกี่ยว เจ้าของนาจะทำเรื่องหมายต่าง ๆ ไว้เป็นสัญลักษณ์ที่สังเกตได้ชัดเจน ดังเช่นในเพลงกล่อมเด็กมีการปลูกมะม่วงไว้เป็นสัญลักษณ์

ฮาเหอ..ดากข้าวเหอ	ดากไว้บนควน
ไก่แจ้หน้าवल	ชวนเพื่อนมากิน
ตัวหนึ่งไปโลกเอาไม้ค้อน	ตัวหนึ่งไปย่อนเอาก้อนดิน
ชวนเพื่อนมากิน	สองตัวอ้อลายดอก เหอ...

(นางพิน จันสุกสี. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางสูง)

คำอธิบายศัพท์

โลก = ลูก

ย่อน = ชน

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงการดากข้าว ซึ่งเป็นขั้นตอนหลังจากการเก็บเกี่ยวแล้ว ในบทเพลงยังได้กล่าวถึงไก่มากินข้าวเปลือกที่ดากไว้ด้วย

นอกจากนี้เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อย ยังแสดงให้เห็นถึงปัญหาการทำนาซึ่งต้องอาศัยฝนเพราะขาดการชลประทาน ดังนั้น เมื่อฝนไม่ตกตามฤดูกาลพื้นที่นาที่แห้งแล้งกระแหวงก็จะทำให้ชาวนาประสบปัญหาด้านอื่น ๆ ตามมามากมาย และไม่มีใครจะช่วยแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ดังปรากฏตามบทเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...แค้นใจเหอ	ไถนาดินแห้ง
ยิ่งไถยิ่งแล้ง	แตกแห้งรอยรอยเท่าตีนนก
ก้มแลหัวหมูก็ขัดใจ	ก้มแลคันไถก็ขัดดอก
แตกแห้งรอยรอยเท่าตีนนก	ขัดดอกไปทุกสิ่ง เหอ...

(นางเปี้ย คงผอม. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 7 ตำบลพนางสูง)

คำอธิบายศัพท์

หัวหมู = อุปกรณ์ที่อยู่ส่วนล่างของคันไถ มีลักษณะแหลมยื่นออกมา ไว้สำหรับสอดผาล (อุปกรณ์ทำด้วยเหล็ก ใช้สำหรับไถดิน)

แดกแหง = แดกระแหง

จากบทเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยที่กล่าวถึงอาชีพทำนา แสดงให้เห็นว่าพื้นที่บริเวณทะเลน้อยมีความอุดมสมบูรณ์ ลักษณะภูมิประเทศเป็นแบบที่ราบลุ่ม เหมาะแก่การทำนาปลูกข้าว การทำนาของชาวทะเลน้อยอาศัยน้ำฝน ใช้แรงงานของคนและสัตว์เป็นสำคัญ เมื่อใดธรรมชาติไม่อำนวยก็จะก่อให้เกิดปัญหาตามมา

4.2.2 อาชีพการทำสวนทำไร่

อาชีพการทำสวนทำไร่ของชาวทะเลน้อยก็นับเป็นอีกอาชีพหนึ่งที่สำคัญรองลงมา จากอาชีพการทำนา ซึ่งมีเพลงกล่อมเด็กหลายบทได้กล่าวถึง เช่น

ฮาเหอ...พี่ชายเหอ	ถางไร่ไปปลูกมัน
ถางไถกวันจันทร์	มันไม่ลงหัว
แผ่นดินหมันดี	พันธุ์มันหมันชั่ว
มันไม่หลงหัว	สาวย่านให้วัวกิน เหอ...

(นางผิน แก้วลิบ. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 152 หมู่ที่ 4 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

ปลูก = ปลูก	มัน = มันสำปะหลัง
สาว = ดึง	

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงอาชีพการทำไร่คือ ปลูกมัน (อาจเป็นมันสำปะหลังหรือมันเทศ) พบว่ามีปัญหา คือ แม้ดินจะดีแต่พันธุ์ของมันสำปะหลังที่ปลูกไม่ดี จึงทำให้ผลผลิตที่ได้รับตกต่ำ

ฮาเหอ... เดือนสามเหอ	ม่วงงามโผล่ดอก
สาวน้อยคิดออก	ถอยดอกม่วงงาม
ถอยถึงไม่ถึง	ขึ้นนั่งรำพึงโยเทียมปาง
ถอยดอกม่วงงาม	ถอยแล้วน้องวางเสีย เหอ...

(นางน้อม พูนพร. อายุ 66 ปี. บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

ถอย = สอย , เก็บ	โผล่ = ผลิติดอก
ปาง = งามไม้	

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้แสดงให้เห็นว่าชาวทะเลน้อยมีการปลูกมะม่วง โดยชี้ให้เห็นว่าฤดูที่มะม่วงจะเริ่มผลิดอก คือ เดือนสาม

จากเพลงกล่อมเด็กที่กล่าวถึงการทำสวนทำไร่ที่ยกมานี้ แสดงให้เห็นว่า ส่วนมากจะปลูกมัน (มันสำปะหลังหรือมันเทศ) เพียงเพื่อใช้บริโภคภายในครัวเรือนมากกว่าที่จะทำการค้า แต่ก็ยังมีพื้นที่ที่นิยมปลูกเพื่อขายเล็ก ๆ น้อย ๆ

4.2.3 อาชีพประมง

การประมงเป็นอาชีพที่สำคัญอีกอาชีพหนึ่งของชาวทะเลน้อย เนื่องจากพื้นที่ที่เป็นทะเลน้อยซึ่งเป็นส่วนของทะเลสาบสงขลาตอนในอุดมไปด้วยสัตว์น้ำนานาชนิด ชาวบ้านจึงนิยมทำการประมงน้ำจืดโดยใช้เครื่องมือขนาดเล็ก ดังปรากฏในเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

อาเหอ...ฝนตกเหอ	ดกลงแล็กแล็ก
ปลาช่อนตัวเล็ก	เข้ามาตีปลักและตีแปลง
ทำสมให้น้องสักหน่วย	พอได้มีแรง
เข้ามาตีปลักและตีแปลง	ตาแดงเหมือนกลิ้ง เหอ...

(นางเสริญ ทวีสุข. อายุ 64 ปี. บ้านเลขที่ 57/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

แล็กแล็ก = ปรอย ๆ สุ่ม = สุ่ม

แล็ก = เล็ก

หน่วย = คำลักษณะนามของสุ่ม ผล , ใบ

กลิ้ง = ปลาชนิดหนึ่งคล้ายปลาช่อน ขอบหางแดง หัวสั้นทุ

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงการจับปลา โดยใช้สุ่มเป็นเครื่องมือ

อาเหอ...พ่อผมสอดเหอ	ไปไหนไม่รอดเพราะหวงเมีย
อีเอาโพงพางไปวางเสีย	กลัวเมียอีได้กับข้าหลวง
ผมสอดพ่อยอดโย	ไปไหนไม่รอดพ่อแค้นพวง
กลัวเมียอีได้กับข้าหลวง	แค้นพวงน้องคนเดียว เหอ...

(นายส่อง ขวัญเอียด. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 150 หมู่ที่ 4 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

ผมสอด = การเกล้าผม

เพลงกล่อมเด็กในบทนี้ได้กล่าวถึงการจับปลา โดยใช้โพงพางเป็นเครื่องมือ

ฮาเหอ... ดกเบ็ดเหอ	ดกลงสองคัน
ปลาจับพร้อมกัน	ไม่โร้อียักคันไหนดี
ยักข้างบนร้าย	แต่บ้านค่ายเสียที่
ไม่โร้อียักคันไหนดี	บัตสีโหมชาวบ้าน เหอ...

(นางเกด ทองศรี. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

เบ็ด = เบ็ด

ไม่โร้ = ไม่รู้

ยัก = ตวัด

บัตสี = อับอาย

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงการจับปลา โดยใช้เบ็ดเป็นเครื่องมือ

จากเพลงกล่อมเด็กที่กล่าวถึงอาชีพการทำประมง จะเห็นได้ว่าชาวทะเลน้อยนิยมประกอบอาชีพประมงแบบยังชีพ ไม่มีเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาใช้เช่นปัจจุบัน เครื่องมือที่ใช้มีขนาดเล็ก นิยมทำขึ้นใช้เอง เช่น สุ่ม โพงพาง เบ็ด เป็นต้น

4.2.4 อาชีพค้าขาย

อาชีพค้าขายเป็นการแลกเปลี่ยนสินค้ากับเงินระหว่างผู้ซื้อกับผู้ขาย ซึ่งจะต้องพึ่งพากัน ผู้ซื้อต้องการสินค้าชนิดใดผู้ขายก็หาสินค้าเหล่านั้นมาบริการให้แก่ลูกค้า โดยผู้ซื้อได้สินค้าที่ตนเองต้องการ ผู้ขายได้ผลกำไรเป็นสิ่งตอบแทน อาชีพค้าขายจึงเป็นอาชีพที่สำคัญอาชีพหนึ่งในสังคม และในการซื้อการขายสินค้าของแต่ละกลุ่มชนย่อมสะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในกลุ่มชนได้เป็นอย่างดี เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยที่กล่าวถึงอาชีพค้าขายมีอยู่หลายบท เช่น

ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกชาวเรือนอก
ห่มผ้าพุดดอก	บอกเพื่อนว่าเงินอ้อมาขอ
เพื่อนเขาขายไหมล	หน้าโยอี้ยายหนมก้อ
บอกเพื่อนว่าเงินอ้อมาขอ	หนมก้อไม่พอกัน เหอ...

(นางเคลื่อน เฟื่องคล้าย. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 5 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

ไหมล = กำไล

หนมก้อ = ขนมนมไก่

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงการประกอบอาชีพค้าขาย โดยได้แสดงให้เห็นว่าสินค้าที่นำมาขายมีหลายประเภทแล้วแต่ใครจะนำสินค้าใดมาขาย เช่น ประเภทเครื่องประดับก็มีกำไล ประเภทขนมก็มีขนมไก่

ฮาเหอ...โหนดโหมเหอ	มีโพลิบลิ้ว
เรือชาวสำเภอปลิ้ว	ร้องขายซีพรักับน้ำเต้า
ขายถูกหรือขายแพง	น้องเชื้อไว้แกงกินต่อเช้า
ร้องขายซีพรักับน้ำเต้า	เรือชาวสำเภอปลิ้ว เหอ...

(นางน้อม พูนพร. อายุ 66 ปี. บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางตุง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงการค้าขายทางเรือสำเภา สินค้าที่นำมาขาย ได้แก่ ผักชนิดต่างๆ คือ พริกเขียว และน้ำเต้า อันแสดงให้เห็นว่าบริเวณแถบนี้มีอาชีพปลูกผักขายด้วย

ฮาเหอ...อีเฒ่านั่นเหอ	เดินมาสามคนพี่น้อง
เดินมาม่องม่อง	ร้องขายหนมบ้า
น้ำผึ้งเทโว	หนมโคเทวา
ร้องขายหนมบ้า	น่ารักแม่ค้าขาย เหอ...

(นางกรวญคิด เสนรยุ. อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 60/1 หมู่ที่ 10 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

ม่องม่อง = เดินท่อมท่อม น้ำผึ้ง = น้ำตาลโตนด

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงแม่ค้าขายขนม ขนมที่นำมาขายก็มี ขนมบ้า ขนมโค อันเป็นขนมพื้นเมือง และยังมีสินค้าอื่นอีก เช่น น้ำตาลโตนด

ฮาเหอ...พี่ไปเหอ	ไปบ้านห้วนนอนสักเดียว
ไปเชื้อสารเหนียว	แทงดัมลากพระ
หัวแตกหัวพัง	แม่ใช้ไม่ละ
แทงดัมลากพระ	ไม่ละสักกายเดียว เหอ...

(นางพิณ จันสุกสี. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

สารเหนียว = ข้าวเหนียว

แทงดัม = ขนมทำจากข้าวเหนียว ห่อด้วยใบกะป้อเป็นรูป

สามเหลี่ยม มีลักษณะการห่อเหมือนข้าวต้มน้ำวัน

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงการซื้อขายข้าวสาร ข้าวสารที่กล่าวถึงคือ ข้าวเหนียว ซึ่งเป็นส่วนผสมที่สำคัญในการทำขนมดัม

ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกชาวบ้านกลาง
ร่างเล็กเอวบาง	ตั้งร้านขายของ
ปีนี้ขายผ้า	ปีหน้าขายทอง
ตั้งร้านขายของ	โลกสาวชาวบ้านกลาง เหอ...

(นางเอ๋อม คงนวล. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 106 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางดุง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงสินค้าที่ค้าขายกัน คือผ้าและทองคำ

ฮาเหอ...นางนกแอ่นเหอ	บินสูงเทียมฟ้า
ทำรังเกาะเสเกาะห้า	เขามาพลัดโลกเสียให้ตาย
เขามากับเรือสำเภา	เอารังไปทำสินค้าขาย
เขามาพลัดโลกเสียให้ตาย	สินค้ารังนกแอ่น เหอ...

(นางทอง พูลสง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 94 หมู่ที่ 8 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

นางนกแอ่น = นกนางแอ่น

เกาะเสเกาะห้า = เกาะสี่เกาะห้า (ชื่อสถานที่)

พลัด = พลัดพราก

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงสินค้าอีกประเภทหนึ่งที่นำมาขาย คือ รังนกนางแอ่น ซึ่งเป็นสินค้าที่มีราคาแพงและหาได้ยาก โดยเดินทางมาค้าขายด้วยเรือสำเภา รังนกนางแอ่นพบมากบริเวณเกาะสี่เกาะห้าในเขตอำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง

จากเพลงกล่อมเด็กของชาวชุมชนทะเลน้อยที่กล่าวถึงอาชีพค้าขาย สะท้อนให้เห็นถึงสินค้าที่นิยมนำมาซื้อขาย เช่น ขนม ผ้า ทอง รังนกนางแอ่น และพืชผักชนิดต่างๆ

4.2.5 อาชีพรับราชการ

อาชีพรับราชการถือได้ว่าเป็นอาชีพที่มีเกียรติ มีค่ากล่าวกันมาตั้งแต่สมัยโบราณเกี่ยวกับอาชีพรับราชการว่า " สิบพ่อค้าไม่เท่าพระยาเลี้ยว " เพราะถ้ารับราชการก็จะมีกินไปตลอดชีวิต เป็นอาชีพที่มีเกียรติ มียศถาบรรดาศักดิ์ มีอำนาจ มีตำแหน่งในสังคม ได้เป็น "เจ้าคนนายคน" และยังทำให้ผู้ใกล้ชิดมีหน้ามีตาไปด้วย อาชีพรับราชการที่กล่าวถึงในเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อย มักกล่าวการเป็นตำรวจ ขุนนาง เสมียน โดยทั่วไปสังคมของชาวทะเลน้อยให้การยกย่องผู้มีอำนาจ เช่น ขุนนางที่มีบรรดาศักดิ์จะได้รับการนับหน้าถือตา ส่วนตำรวจนั้นชาวบ้านมักเรียกว่า "นาย" อาจจะหมายรวมถึงผู้มีอำนาจทางการปกครอง หรือ ผู้มีความรู้ทางกฎหมาย แม้แต่ผู้ที่แต่งเครื่องแบบทางราชการก็จะถูกเรียกว่า "นาย" มีเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยหลายบทที่กล่าวถึงการประกอบอาชีพรับราชการ เช่น

ฮาเหอ... ดันขามใหญ่เหอ	เหอดันขามใหญ่
นายเหมียนโยไหน	โหมนายมานั่งโยเท่หลา
ยกเขียนหรือว่ายกฉัตร	แต่ไปเชิญท่านหลัดยั้งมา
โหมนายมานั่งโยเท่หลา	สาธุโหมนายบุญ เหอ...

(นางเกด ทองศรี. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

นายเหมียน = เสมียน	เขียน = เขียนหมาก
ท่านหลัด = ปลัดอำเภอ	หลา = ศาลา
โหมนาย = พวกตำรวจ	

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงตำแหน่งต่าง ๆ ในระบบราชการ เช่น เสมียน ตำรวจ ปลัดอำเภอ ซึ่งอาชีพรับราชการเป็นอาชีพที่มีเกียรติและเป็นที่ยกย่องของชาวบ้าน หากไปเยียมเยียนครอบครัวใดครอบครัวนั้นก็จะเป็นการต้อนรับเป็นอย่างดี และถือเป็นเกียรติของครอบครัวที่มีโอกาสได้ต้อนรับ

นอกจากนี้เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบางบทได้กล่าวถึงอาชีพรับราชการว่าเป็นที่หมายปองของหญิงสาว หากหญิงสาวคนใดได้สามีรับราชการก็จะโชคดีกว่าหญิงสาวคนอื่น ๆ เพราะไม่ต้องทำงานหนัก ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...นกคุ้มเหอ	อีลุ่มดินเทียน
เทียมได้ผัวเหมียน	นั่งเขียนแต่แล็บ
ไม่พินก็ไม่ต้อง	ผักบุงชายคลองก็ไม่เก็บ
นั่งเขียนแต่แล็บ	เก็บของกำนัลผัว เหอ...

(นายจบ ยอมรัญจวน. อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 113/1 หมู่ที่ 13 ตำบลพนาวด)

คำอธิบายศัพท์

เทียม = ตั้งแต่

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงอาชีพรับราชการ โดยมีการสร้างบทบาทให้นกคุ้มและนกอีลุ่มเป็นหญิงสาวว่า ตั้งแต่มีสามีรับราชการก็มีแต่ความสุขสบาย ไม่ต้องทำงานหนัก แม้แต่งงานบ้านก็ไม่ต้องทำ จึงเป็นที่อิจฉาของหญิงสาวทั่วไป

ฮาเหอ...โผกเปลเหอ	โผกไว้ได้ย่านอวด
ได้ผัวเป็นตำรวจ	ไม่พักทำไ้อัไห
ดีสร้อยให้น้องแขวน	ดีแขวนให้น้องใส่
ไม่พักทำไ้อัไห	โผกเปลเวชาน้อง เหอ...

(นายจบ ยอมรัญจวน. อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 113/1 หมู่ที่ 13 ตำบลพนาวด)

คำอธิบายศัพท์

ไอ้ไหน = อะไรวะ

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงอาชีพรับราชการตำรวจว่า หญิงสาวคนใดมีสามีเป็นตำรวจก็จะมีแต่ความสุขสบาย ไม่ต้องทำงานหนัก นอกจากนี้ยังชี้ให้เห็นพฤติกรรมกาปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจที่ใช้อำนาจหน้าที่แสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบจนมีฐานะร่ำรวย

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบางบทกล่าวถึงข้าราชการบางคนที่ใช้อำนาจกับราษฎรในทางที่มีชอบ เทียวกวาดต้อนหญิงสาวไปใช้แรงงาน และเกณฑ์ชายหนุ่มไปเป็นมหาดเล็ก โดยใช้วิธีการที่ไม่เหมาะสม ทำให้ราษฎรเดือดร้อนและมีความทุกข์ ดังบทเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

อาเหอ...แม่ไก่เหอ	แม่ไก่หางลุ่น
ข้าหลวงมาวุ่น	ขันซีจับเด็ก
จับไหมสาวสาว	บ่าวบ่าวไว้ทำหาดเล็ก
ขันซีจับเด็ก	จับเหม็ดทั้งเมืองนี้ เหอ...

(นายจบ ยอมรัฐจวน. อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 113/1 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

ขันซี = ขอตกลง, ยินยอม

หางลุ่น = หางมีขนหรือมหมและสั้น

หาดเล็ก = มหาดเล็ก

เหม็ด = หมด

จากเพลงกล่อมเด็กที่กล่าวมาได้สะท้อนให้เห็นว่า อาชีพในระบบการรับราชการมีหลายตำแหน่ง เช่น ปลัด ขุนนาง ตำรวจ เสมียน เป็นต้น ซึ่งเป็นที่นับหน้าถือตาของชาวบ้าน สำหรับตำรวจมักเรียกว่า "นาย" แต่อาจจะรวมถึงผู้มีอำนาจทางการเมืองและการปกครองด้วย อาชีพรับราชการมักได้รับความนิยมในหมู่ของสตรีที่จะเลือกมาเป็นสามีหรือผู้นำครอบครัว เพราะหากได้สามีที่รับราชการ ผู้เป็นภรรยาจะสบายไม่ต้องตรากตรำหรือทำงานหนัก และที่สำคัญเครื่องแบบราชการเป็นความภาคภูมิใจของผู้สวมใส่ นอกจากนี้เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบางบทได้กล่าวตำหนิข้าราชการที่ใช้อำนาจในทางมิชอบ ทำให้ราษฎรเดือดร้อน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าข้าราชการบางคนก็ยังขาดคุณธรรม

4.3 ด้านประเพณี

ประเพณีเป็นสิ่งที่ปฏิบัติสืบทอดกันมาจนเป็นที่ยอมรับของคนส่วนใหญ่ในสังคม ซึ่งเป็นกรอบพฤติกรรมที่ถือกันว่าดีของสังคมนั้น ในการวิเคราะห์เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยด้านประเพณีได้แยกออกเป็นประเพณีเรื่องในวันสำคัญทางศาสนา และประเพณีที่เกี่ยวข้องกับบุคคล ดังต่อไปนี้

4.3.1 ประเพณีเนื่องในวันสำคัญทางศาสนา

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบางบทกล่าวถึงประเพณีเนื่องในวันสำคัญทางศาสนา ประเพณีที่กล่าวถึงคือ ประเพณีทำบุญวันสารทเดือนสิบและประเพณีชักพระ

4.3.1.1 ประเพณีทำบุญวันสารทเดือนสิบ

ประเพณีทำบุญวันสารทเดือนสิบ หรือประเพณีที่ชาวภาคใต้เรียกกันว่า ประเพณี “รับส่งตายาย” ตรงกับวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 10 ประเพณีนี้เป็นการทำบุญเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว ลูกหลานที่ไปทำงานต่างถิ่นหรือต่างจังหวัดจะกลับมาเยี่ยมบ้านเพื่อร่วมทำบุญกับญาติพี่น้องอย่างพร้อมเพรียงกัน มีการทำขนมหลายชนิดเพื่อไปทำบุญที่วัด เช่น ขนมลา ขนมพอง ขนมเทียน ขนมตัดชำ เมื่อทำพิธีทางศาสนาเสร็จแล้ว ญาติพี่น้องก็จะร่วมกันกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้ปู่ย่าตายายหรือบุคคลที่ล่วงลับไปแล้ว หลังจากนั้นก็จะมีการนำเอาขนมต่าง ๆ ที่กล่าวในข้างต้นมาวางรวมกันเป็นชุดโดยวางเรียงอย่างสวยงาม และหลังจากนั้นชาวบ้านก็จะช่วยกันแย่งขนมเหล่านั้น เรียกกันทั่วไปว่า “การชิงเปรต” ซึ่งเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยได้กล่าวถึงประเพณีวันสารทเดือนสิบดังความว่า

ซาเหอ...อีเฒ่าโน้นเหอ	เดินมาสามคนพี่น้อง
เดินมาม่องม่อง	ร้องขายหนมบ้า
น้ำผึ้งเทโว	หนมโคเทว
ร้องขายหนมบ้า	น่ารักแม่ค้าขาย เหอ...

(นางครวญจิต เสนรุษ, อายุ 68 ปี, บ้านเลขที่ 60/หมู่ที่ 10 ตำบลพนาวดง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึง “หนมบ้า” หรือว่า หนมบ้า ซึ่งนิยมทำในเทศกาลวันสารทเดือนสิบ

4.3.1.2 ประเพณีชักพระ

ประเพณีชักพระ หรือที่ชาวบ้านทั่วไปมักเรียกว่า “ประเพณีลากพระ” ประเพณีนี้จัดขึ้นในวันแรม 1 ค่ำ เดือน 11 แต่ก่อนที่จะถึงวันลากพระทางวัดจะเตรียมทำเรือพระโดยนำไม้มาประกอบเป็นรูปเรือ และยกฐานขึ้นสำหรับประดิษฐานพระพุทธรูปปางนาคปรก ภายในบุษบกจะมีพระพุทธรูปยืนอุ้มบาตร บนเรือพระยังมีเครื่องดนตรี 2 ชิ้น คือ ตะโพนหรือกลอง กับฆ้องหรือระฆังแบนซึ่งทำจากแผ่นเหล็ก และมีการติดหลอดเวลา เรียกกันว่า “คุมเรือพระ”

เมื่อถึงวันแรม 1 ค่ำ เดือน 11 ชาวบ้านจะไปปักบาตรเทโวที่วัดในตอนเช้า พอพระสงฆ์ฉันเช้าเสร็จแล้วก็มีการลากเรือพระออกจากวัด ซึ่งในวันนี้หนุ่มสาวจะแต่งตัวสวยงามเป็นพิเศษ หลังจากนั้นจะมีกิจกรรมพายเรือแข่งขันกัน บางลำมีผู้หญิงลำน บางลำ ผู้หญิงก็

แต่งตัวเป็นผู้ชายเพื่อร่วมพายเรือแข่งขัน ซึ่งชาวบ้านเรียกว่า “แข่งพายเรือซุด” แต่ละหมู่บ้านจะมีการคัดเลือกบุคคลมาแข่งขัน นอกจากนี้ยังมีการประกวดเรือพระ และวันสุดท้ายของการจัดประเพณีลากพระ ชาวบ้านและหนุ่มสาวจะลากเรือพระกลับไปวัดดังเดิม

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยที่กล่าวถึงประเพณีชักพระ เช่น

ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกสาวชาวเรีนออก
ห่มผ้าพุดดอก	ลงพายเรือแข่ง
น้ำจืดโอกผ้า	ชายหน้าพันแรง
ลงพายเรือแข่ง	โลกสาวชาวเรีนออก เหอ...

(นางย้วน ชูบัว. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 3 ตำบลพนางดุง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงลูกสาวของชาวบ้านที่อยู่ทางทิศตะวันออกแต่งกายด้วยผ้าพุดดอกอย่างสวยงามเพื่อลงแข่งขันเรือพาย

ฮาเหอ...พี่ไปเหอ	ไปบ้านห้วนอนสักเดียว
ไปเชื้อสารเหนียว	แทงดัมลากพระ
หัวแตกหัวพัง	แม่ใช้ไม่ละ
แทงดัมลากพระ	ไม่ละสักกายเดียว เหอ...

(นางพิน จันสุกสี. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางดุง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงชายหนุ่มที่ต้องเดินไป “บ้านห้วนอน” คือบ้านที่อยู่ทางทิศใต้เพื่อซื้อข้าวเหนียวมาทำ “ขนมดัม” เพื่อนำไปทำบุญที่วัดในประเพณีชักพระ เพลงกล่อมเด็กบทนี้ยังชี้ให้เห็นความศรัทธาที่มีต่อศาสนา

4.3.2 ประเพณีที่เกี่ยวข้องกับบุคคล

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบางบทกล่าวถึงประเพณีที่เกี่ยวข้องกับบุคคล ประเพณีที่กล่าวถึง คือ ประเพณีการบวช และประเพณีการแต่งงาน

4.3.2.1 ประเพณีการบวช

ชายไทยเมื่อมีอายุครบ 20 ปีบริบูรณ์ควรจะบวชหรือเรียกว่าอุปสมบทเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ถ้าอายุน้อยกว่านั้นก็บวชหรือเรียกว่า บรรพชาเป็นสามเณร ซึ่งคำว่า “บวช” หมายถึง การเว้นในสิ่งที่ควรละเว้นทั่วไป การบวชถือว่าเป็นการอบรมบ่มนิสัยโดยใช้หลักธรรมและข้อควรประพฤติปฏิบัติทางพุทธศาสนาเป็นเครื่องมือ ผู้ที่ผ่านการบวชมาแล้วเชื่อว่าเป็นคนสุก คือได้รับการอบรมมาดีแล้ว และถือว่าได้ทดแทนบุญคุณของบิดามารดา ซึ่งเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยได้กล่าวถึงประเพณีการบวชว่า

อาเหอ...นอนวันเหอ

ผ่านเห็นพญานาค

ผ่านเห็นแก้วข้าเหอ

ปิดปากตุเมือง

(นายเสริม เพชรคง. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 113 หมู่ที่ 6 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

เขม้ทรวงเครื่อง = ซีม้และสวมเครื่องแต่งกายของเจ้านาค

ก่อนอุปสมบท

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงความใฝ่ฝันของพ่อแม่ที่ปรารถนาจะเห็นบุตรได้สวมเครื่องแต่งกายของเจ้านาคก่อนอุปสมบท

อาเหอ...เวแปลเหอ

โยวัดหมันไม่หนุก

ผ้าเหลืองแม่มยอมให้

สึกออกหาเมีย

(นางสมรส ทองพูลเอียด. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 47 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

หนุก = สนุก

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงความรู้สึกน้อยใจของมารดาที่อดส่ายยอมผ้าจีวรให้ลูกชายได้บวชเรียน แต่ลูกชายบวชเรียนได้เพียงไม่กี่วันก็รีบสึกออกมาเพื่อแต่งงาน

อาเหอ...พี่ไกลเหอ

พอพี่พลัดพรากไปจากน้อง

โอ้พ่อบุญเรือง

นกเหอหมันร้องน่าสงสาร

(นางอาลัย หนูเกตุ. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 25 หมู่ที่ 8 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

ไซ = ทำไม

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึง "นางนกเขา" ซึ่งเปรียบได้กับหญิงสาวที่ร้องไห้คร่ำครวญเมื่อชายหนุ่มต้องจากไปบวช หญิงสาวจึงเกิดความกังวลไม่แน่ใจว่าชายหนุ่มยังมีความมั่นคงต่อความรักเพียงใด จึงฝากเตือนว่าอย่าบวชให้นานเพราะตนกำลังรออยู่

ส่วนชายที่ได้ผ่านการบวชเรียนแล้ว บิดามารดาจะหาคู่ครองให้ เพราะถือว่าเป็นคนที่มีสมบุรณ์แล้ว เหมาะที่จะมีครอบครัว ซึ่งคนที่ผ่านการบวชเรียนแล้วจะเรียกว่า"เณร" ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

อาเหอ...ขึ้นเขาเหอ	ไปแลนกเกาหมันทิมแปง
ทิมทอดหนมแห้ง	ขอเมียให้น้าเณรโยม
แกงส้มแกงโสภ	แกงโลกชี้พรักับพาโหม
ขอเมียให้น้าเณรโยม	พาโหมเพ็งรวดยอด เหอ...

(นางทับ แก้วเกิด. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 4 ตำบลทะเลน้อย)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงการเตรียมอาหารหวานคาวต่างๆ เช่น แกงส้ม แกงน้ำเต้ากับยอดกระพังโหม และการทำขนม ไว้ต้อนรับผู้ใหญ่หรือผู้ที่ตนนับถือ เพื่อจะไปสู่ขอหญิงสาวให้กับชายหนุ่มที่ผ่านการบวชเรียน เพราะถือว่าชายหนุ่มสมควรจะมีคู่ครองแล้ว

จากเพลงกล่อมเด็กที่กล่าวมานี้สะท้อนให้เห็นประเพณีการบวช โดยให้ความสำคัญของการบวชในพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมาก การบวชถือเป็นการสืบทอดพระพุทธศาสนา นอกจากนี้การบวชถือได้ว่าเป็นการทดแทนบุญคุณบิดามารดา ฉะนั้นก่อนที่ผู้ชายจะแต่งงานต้องบวชเรียนเสียก่อน ไม่เช่นนั้นบิดามารดาฝ่ายหญิงจะไม่ยอมยกลูกสาวให้

4.3.2.2 ประเพณีการแต่งงาน

ประเพณีการแต่งงานของชาวทะเลน้อยที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็กได้กล่าวถึงขั้นตอนการแต่งงาน โดยเริ่มตั้งแต่การเกี้ยวพาราสี ซึ่งในสมัยก่อนหญิงและชายจะไม่ค่อยได้พบกันอย่างอิสระเช่นในปัจจุบัน จึงต้องอาศัยแม่สื่อถ้าไม่มีแม่สื่ออาจจะไม่มีโอกาสได้บอกความในใจ เมื่อมีแม่สื่อแล้วฝ่ายชายก็จะพยายามหาโอกาสเพื่อจะได้ใกล้ชิดและสร้างความคุ้นเคย ต่อจากนั้นก็ให้ผู้ใหญ่ไปทาบถาม หรือชาวภาคใต้โดยทั่วไปเรียกว่า "แยบ" กับผู้ใหญ่ฝ่ายหญิง ถ้าผู้ใหญ่ฝ่ายหญิงยอมยกลูกสาวให้ก็จะนัดวันให้ฝ่ายชายมาสู่ขอ ซึ่งการยกขันหมากไปสู่ขอบางครั้งบ้านฝ่ายหญิงก็อยู่ในละแวกเดียวกัน หรือมีบ้านเรือนที่ใกล้เคียงกัน ดังเพลงกล่อมเด็กความว่า

อาเหอ...พ่อทองหล่อเหอ	อย่าขอเมียไกล
ขอแค่หัวได	เร็นต่อชายคา
อดหมางไดยื่นหมาก	อดยาไดยื่นยา
เร็นต่อชายคา	ได้หมากไดยาทองร้อยซัง เหอ...

(นางล้วน ทองศรี.อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 72 หมู่ที่10 ตำบลพนางดุง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ เนื้อหากกล่าวถึงการสอนให้ชายหนุ่มอย่าไปสู่ขอผู้หญิงบ้านไกลมาเป็นภรรยา ให้สู่ขอในละแวกใกล้ๆ เพื่อจะได้ฟังพาทอาศัย

ฮาเหอ...โปลกรักเหอ	โปลกไว้เห่ลุ่ม
ฝนเดือนหกหมันตกชุม	โอนรักไปไว้เห่ชายควน
พ่อแม่เขาไม่สมัคร	พี่หลงรักเอาแต่สวน
ดันตายปลายด้าม	ไปหน้าอย่าควรโปลก เหอ...

(นายหนูแก้ว รักษ์แก้ว. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 279 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

ชุม = ปอย, มาก

แต่สวน = คนเดียว

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงความรักโดยใช้คำว่า "โปลกรักที่ลุ่ม" มีความหมายว่า ไม่ควรผูกรักโดยไม่ดูที่ทาง การผูกรักกันโดยที่ผู้ใหญ่ไม่เห็นด้วยหรือไม่สมัครใจเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ และควรถือเป็นคติสืบไป

ฮาเหอ...หวันขึ้นเหอ	ขึ้นมาเทียมปลายไม้ไผ่
รักกันแต่ในใจ	ไม่เห่ใช้ใครไปขอให้
ใช้พ่อใช้แม่	ใช้คนแก่แก่ก็ไม่ได้
ไม่เห่ใช้ใครไปขอให้	ยกพายตามพี่ไป เหอ...

(นางใจ เกื้อการ. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 51/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

หวัน = ตะวัน

เห่ = ที่

ยกพาย = เก็บเสื่อผ้าหืนตาม

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงชายหนุ่มและหญิงสาวที่รักใคร่ชอบพอกัน ชายหนุ่มคิดจะส่งผู้ใหญ่ไปสูขอ แต่ก็ไม่มีใครไปสูขอให้ ฝ่ายชายจึงบอกให้หญิงสาวหนีตาม (ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามประเพณี สังคมจะไม่ยอมรับการกระทำนั้น)

เพลงกล่อมเด็กบางบทกล่าวว่า ถ้าไม่มีขันหมากไปด้วยก็จะเป็นการสูขอหรือยกลูกสาวให้ ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...ไก่แจ้เหอ	ว่ายน้าดื้อแต่ไปขอเมีย
ขันหมากลอยน้ำเสีย	ไอ้ไหนขอเมียจะไก่แจ้
แวะไปเร็นน้อง	ขอเงินของทองสองสามแคว
ไอ้ไหนขอเมียจะไก่แจ้	มาแวะเร็นน้องก่อน เหอ...

(นางใจ เกื้อการ. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 51/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางตุง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ กล่าวถึงประเพณีการสูขอที่ต้องประกอบด้วยขันหมากและเงินค่าสินสอด เพื่อนำไปมอบให้พ่อแม่ของฝ่ายหญิง หากไม่มีขันหมากก็จะเป็นการสูขอหรือยกลูกสาวให้

อาเหอ...บ้านนี้เหอ	มีพร้าวทางห้อย
สงสารพี่ปาวน้อย	ขอเมียข้ามปี
น้องตามจริง	หัวชันหมากม่ายแล้วเหอพี่
ขอเมียข้ามปี	บัดสีเพื่อนคราวกัน เหอ...

(นางพิน คงแก้ว. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 303 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

ชันหมากม่าย = หม้ายชันหมาก

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบทนี้ ได้กล่าวถึงชายหนุ่มที่ไปสูขอหญิงสาวข้ามปี ผลสุดท้ายชายหนุ่มต้องหม้ายชันหมาก ซึ่งสร้างความอับอายให้กับชายหนุ่มและครอบครัวเป็นอย่างมาก

จากเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ได้กล่าวถึงวิถีชีวิตที่เกี่ยวกับประเพณีการแต่งงานของชาวทะเลน้อยไว้อย่างชัดเจน โดยได้กล่าวถึงเมื่อฝ่ายชายเกิดความพึงพอใจในฝ่ายหญิงก็ใคร่จะหาแม่สื่อแม่ชักเพื่อเป็นสื่อให้ฝ่ายหญิงเกิดความรักและฝ่ายชายจะหาโอกาสเพื่อสร้างความใกล้ชิดและคุ้นเคย จากนั้นฝ่ายชายจะส่งญาติผู้ใหญ่ที่ตนเองนับถือไปสูขอให้อย่างถูกต้อง ถ้าหากไปสูขอแล้วพ่อแม่ของหญิงสาวไม่ยอมยกลูกสาวให้ก็ไม่ควรที่จะดื้อรั้นรักกันอีกต่อไป “ชันหมาก” จึงเป็นสัญลักษณ์แสดงค่านิยมเกี่ยวกับการมีครอบครัวอย่างหนึ่งของชาวทะเลน้อย เป็นเครื่องหมายแสดงความเคารพต่อผู้ใหญ่ การสูขอและการประกอบพิธีแต่งงานต้องใช้ชันหมาก เพราะถือว่าเป็นเครื่องการวะและข้อผูกพันแทนสัญญา และในชันหมากจะต้องประกอบด้วยเงินค่าสินสอด แล้วนำไปมอบให้กับพ่อแม่หรือญาติผู้ใหญ่ของหญิงสาว การยกชันหมากไปสูขอจึงเป็นเรื่องที่สำคัญ

4.3.3 ประเพณีที่เกี่ยวกับการละเล่นพื้นบ้าน

ชุมชนทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง มีสภาพสังคมคล้ายกับสังคมชาวภาคใต้ทั่วไป ดังนั้นการละเล่นพื้นบ้านของชุมชนจึงคล้ายกับการละเล่นพื้นบ้านของภาคใต้ในทุกท้องถิ่น คือ มีหนังตะลุง โนรา เพลงบอก แต่ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็กส่วนใหญ่จะกล่าวถึงมโนห์รา ซึ่งเป็นศิลปะการแสดงของท้องถิ่นภาคใต้ที่ได้รับการนิยมอย่างสูง อันเนื่องจาก มโนห์ราเป็นศิลปะที่ผสมผสานทั้งจังหวะดนตรีที่สนุกสนาน มีลีลาทำร้ายรำประกอบบทที่สวยงามมีคำกลอนหรือที่เรียกกันว่า “บทโนรา” ที่มีความซาบซึ้งและประทับใจแก่ผู้ได้ยินได้ฟังหรือได้ชมการแสดง มีการแต่งกายที่สวยงาม และยังมีความเชื่ออีกมากมาย จึงถือได้ว่าคนที่เป็นมโนห์ราได้จะต้องเป็นผู้มีความสามารถอย่างสูง มนต์ขลังของการแสดงมโนห์ราสามารถสะกดผู้ชมได้อย่างน่าอัศจรรย์ ความหลงใหลในการละเล่นนี้ได้มีปรากฏในเพลงกล่อมเด็กของชุมชนทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุงที่ว่า

ฮาเหอ...ไกขันเหอ	ขันมากัดก้อง
เสียงนกคูดร้อง	โนราจอมขวัญ
รำดีไม่ดี	มารำบ้านผีสองสามวัน
โนราจอมขวัญ	แหลั่นเรื่องสุวรรณหงส์ เหอ...

(นางพร้อม เวชสุวรรณ. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 48/1 หมู่ที่ 3 ตำบลพนางดุง)
คำอธิบายศัพท์

นกคูด = นกกะปูด แหลั่น = แสดง, เล่น
 เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงความหลงใหลต่อมโนห์รา โดยได้บอกกล่าวให้มโนห์รามา
 แสดงที่บ้านของตน ซึ่งเพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงการแสดงมโนห์ราเรื่องสุวรรณหงส์

ฮาเหอ... โลกสาวเหอ	โลกชาวเรินดินสุด
ตัวขาวเหมือนดอกพุท	แม่หวงไว้ให้อิสต์โนรา
น้ำขันแม่ไม่ให้อาบ	แป้งหยาบแม่ไม่ให้ทา
หวงไว้ให้อิสต์โนรา	โลกโคมาพาไป เหอ...

(นางนวล ขุนเพชร. อายุ 71 ปี. บ้านเลขที่ 195 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

น้ำขัน = น้ำขุ่น

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงลูกสาวของชาวบ้านที่อยู่ทางทิศเหนือ มารดาทะนุถนอม
 เป็นพิเศษ ไม่ให้อาบน้ำที่ขุ่น ไม่ให้ทาแป้งหยาบ กลัวผิวพรรณไม่สวย เพราะมารดาหวังให้
 ลูกสาวแต่งงานกับมโนห์รา

ในเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบางบท กล่าวว่าเมื่อมโนห์ราเข้าสู่ลูกสาวบ้านใด
 บิดามารดาและญาติพี่น้องให้การต้อนรับเป็นอย่างดี ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...นกจอกเหอ	คาบดอกทองหลาง
ข้างเรินสินาง	โนรามาชออีเพ็งจัน
เหนียวเน็งสักสวด	น้ำเท่สักขัน
โนรามาชออีเพ็งจัน	เหนียวเหอหมันมันเท่ เหอ...

(นางกิมแอ้ง แซ่แต้. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 2 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย)

จากเพลงกล่อมเด็กของชาวชุมชนทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ได้กล่าวถึง
 การแสดงมโนห์ราซึ่งเป็นการละเล่นพื้นบ้านที่ได้รับความนิยมอย่างสูง

4.3.4 ประเพณีการแต่งกาย

การแต่งกายเป็นการสะท้อนวิถีชีวิตของคนในกลุ่มชนที่สะสมสืบทอดต่อกันมา มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคม ค่านิยม ภูมิประเทศ และเศรษฐกิจของกลุ่มชนนั้น โดยทั่วไปแต่ละสังคมมักจะกำหนดเครื่องแต่งกายของตนขึ้นมาเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของคนส่วนใหญ่ โดยการแต่งกายในรูปแบบที่คล้ายๆ กันจนกลายเป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มชนในแต่ละท้องถิ่น

การแต่งกายของชายหญิงชาวทะเลน้อยจะเป็นแบบง่ายๆ ซึ่งในเพลงกล่อมเด็กได้กล่าวถึงการนุ่งผ้าไว้ว่า

ฮาเหอ...ขึ้นโนนคเหอ	ขึ้นเอาโลกกา
ใส่พกลงมา	อย่าให้พ่อแม่ของกาเห็น
นิจจาโลกนก	พลัดตกลงมาทั้งเป็น
อย่าให้พ่อแม่ของกาเห็น	ตรวจน้ำไม่ทันตาย เหอ...

(นางเปี้ย คงผอม. อายุ 75 ปี.บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 7 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

พก = ชายพก

ตรวจน้ำ = กรวดน้ำ

โลกกา = ลูกนกกา

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงการนุ่งผ้าของผู้ชายเพื่อให้สะดวกในการทำงาน เช่น การขึ้นต้นตาลโดนดต้องนุ่งผ้าเตี่ยว และบริเวณสะเอวจะมี “ชายพก” เพื่อใส่สิ่งของ ในที่นี้กล่าวถึงลูกกา ซึ่งเอามาจากรังบนต้นตาลโดนด

ส่วนการแต่งกายของผู้หญิง ในเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ได้กล่าวถึงว่า

ฮาเหอ...งูสายพานเหอ	ย่านขึ้นไต่ราว
คนแก่ทำสาว	จะงามจะแ่งสักแค่ไหน
เอาผ้าสไบมาห้อยคอ	ห้วนมมันล้อยู่ไรไร
จะงามจะแ่งสักแค่ไหน	แกแล้วยังทำสาว เหอ...

(นางจุฬารัตน์ รัตนพงษ์. อายุ 60 ปี.บ้านเลขที่ 41/1 หมู่ที่ 11 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

ล่อ = ไผ่ล่อ

คนแก่ = คนแก่, คนชรา

ทำสาว = หญิงสูงอายุทำเป็นสาว

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงการแต่งกายของผู้หญิงที่มีการห่มผ้าสไบ หรือเอาผ้าสไบมาห้อยคอ ซึ่งส่วนมากจะเป็นหญิงที่ยังไม่แต่งงาน ถ้าหญิงที่มีอายุมากแล้วแต่ชอบแต่งตัวเป็นสาวโดยเอาผ้าสไบมาห้อยคอก็จะเป็นที่ตำหนิว่าแต่งกายไม่สมวัย

นอกจากนี้ เพลงกล่อมเด็กยังกล่าวถึงการแต่งกายของสตรีที่ห่มผ้าพุดดอก ดังเพลงกล่อมเด็กว่า

ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกชาวเรือนอก
ห่มผ้าพุดดอก	ลงพายเรือแข่ง
น้ำจืดไทยผ้า	ขายหน้าพ่นแรง
ลงพายเรือแข่ง	โลกสาวชาวเรือนอก เหอ...

(นางย้วน ชูบัว. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 3 ตำบลพนาสูง)

จากเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อย ได้สะท้อนให้เห็นการแต่งกายของชาวทะเลน้อยว่า การนุ่งผ้าของผู้ชายจะคำนึงถึงความสะดวกในการทำงาน เช่น การนุ่งเตี่ยว มีชายพกเพื่อที่จะสามารถใส่สิ่งของต่างๆ ส่วนการแต่งกายของหญิงสาวจะนิยมใช้ผ้าสไบห้อยคอ และห่มผ้าพุดดอก เป็นต้น

4.4 ด้านค่านิยม

ค่านิยมเป็นความรู้สึกของคนส่วนใหญ่ในสังคมที่ถือว่าสิ่งใดดีหรือสิ่งใดไม่ดี สิ่งใดที่มีค่าควรแก่การกระทำ น่ายกย่อง หรือเห็นว่าถูกต้องก็นำไปปฏิบัติเป็นแบบอย่างต่อๆ กันมา ดังนั้น ค่านิยมของสังคมใดก็ย่อมเป็นแบบฉบับของความคิดที่ฝังแน่นสำหรับยึดถือปฏิบัติของคนในสังคมนั้น ๆ ในการวิเคราะห์ค่านิยมของชาวทะเลน้อยที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็กได้แยกออกเป็นค่านิยมที่มีต่อสถาบันทางสังคม ค่านิยมที่มีต่อความกตัญญูกตเวที ค่านิยมที่มีต่อสตรี และค่านิยมที่มีต่อบุรุษ ดังต่อไปนี้

4.4.1 ค่านิยมที่มีต่อสถาบันทางสังคม

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยหลายบทได้กล่าวถึงค่านิยมที่มีต่อสถาบันทางสังคม ซึ่งสถาบันทางสังคมที่กล่าวถึงคือสถาบันทางศาสนาและสถาบันทางการปกครอง

4.4.1.1 สถาบันทางศาสนา

สถาบันทางศาสนาที่เพลงกล่อมเด็กได้กล่าวถึงคือศาสนาพุทธ ซึ่งมีวัดเป็นศูนย์กลาง เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยได้กล่าวถึงค่านิยมด้านนี้ ดังต่อไปนี้

ฮาเหอ...ไปคอนเหอ	ไปแลพระนอนกับพระนั่ง
พระพิงเสาดั่ง	หลังคามุงเบื่อง
เข้าไปในห้อง	ไปแลพระทองเขาทรงเครื่อง
หลังคามุงเบื่อง	ทรงเครื่องดอกไม้ไหว เหอ...

(นางจุฬารัตน์ รัตนพงศ์. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 41/1 หมู่ที่ 11 ตำบลพนาสูง)

คำอธิบายศัพท์

คอน = เมืองนครศรีธรรมราช แล = ดู, ชม,
 เยี่ยมเยียน, สักการบูชา
 พระนอน = พระพุทธรูปปางไสยาสน์ พระนั่ง = พระพุทธรูปปางสมาธิ
 เบื้อง = กระเบื้อง พระทอง = พระพุทธรูปทองคำ

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา โดยเนื้อหาได้กล่าวถึงการ
 เดินทางไปนมัสการพระธาตุ พระนอน และพระนั่งที่เมืองนครศรีธรรมราช

อาเหอ...นอนวันเหอ	นอนฝันเห็นหลาก
ฝันเห็นพญานาค	ปิดปากดูเมือง
ฝันเห็นแก้วข้าเหอ	เขม้มาทรงเครื่อง
ปิดปากดูเมือง	เครื่องทองร้อยซัง เหอ...

(นายเสริญ เพชรคง. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 113 หมู่ที่ 6 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

หลาก = สลากภัต แก้วข้า = ผู้เป็นหัวแก้วหัวแหวน (บุตรชาย)

เขม้มา = ชีม้มา

ปิดปากดูเมือง = ปิดกันทวารแห่งกิเลส

เพลงกล่อมบทนี้ ได้ชี้ให้เห็นถึงความไม่ฝันของบิดามารดาที่ปรารถนาที่จะเห็นบุตรได้
 บวชในพระพุทธศาสนา

อาเหอ...เข้าเข้าเหอ	พระท่านมายืนบาค
คดข้าวใส่ถาด	พร้อมทั้งข้าวบาคและข้าวบิณฑ์
ดรวदन้าอธิฐาน	ให้รูปหงส์นงคราญเขาไถยีน
พร้อมทั้งข้าวบาคและข้าวบิณฑ์	เชิญกินเกิดทุนหัว เหอ...

(นางสาย เฝือกทอง .อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 103 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

ข้าวบาค = ข้าวที่ใส่ขันตักบาค

ข้าวบิณฑ์ = ข้าวสุกที่บรรจุในกรวยใส่ไว้ในพุ่มดอกไม้ ใช้ใน
 การเซ่นบูชา

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ กล่าวถึงการทำบุญตักบาคในขณะที่พระมาบิณฑบาตตอนเช้า
 ชาวทะเลน้อยจะแยกข้าวที่ใส่ขันสำหรับตักบาค กับข้าวที่ใส่กรวยดอกไม้ที่ใช้เซ่นบูชาออกต่างหาก
 การทำบุญตักบาคเป็นการทำนุบำรุงศาสนา พร้อมตั้งจิตอธิฐานเพื่ออุทิศผลบุญให้แก่ผู้ที่ล่วงลับ
 ไปแล้ว

ฮาเหอ...พี่ไปเหอ	ไปบ้านห้วนอนสักเดียว
ไปซื้อสารเหนียว	แทงดัมลากพระ
หัวแตกหัวพัง	แม่ใช้ให้ละ
แทงดัมลากพระ	ไม่ละสักกายเดียว เหอ...

(นางพิน จันสุกสี. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางดุง)
เพลงกล่อมเด็กบทนี้ ได้สะท้อนให้เห็นถึงความศรัทธาที่มีต่อพระพุทธศาสนา โดยมุ่งทำบุญทำกุศลในประเพณีชักพระ โดยชาวบ้านมักนิยมทำข้าวต้มที่ห่อด้วยใบกะพ้อ ถึงจะเหนียวและลำบากเพียงใดก็ต้องพยายามทำให้จงได้

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบางบทได้กล่าวตำหนิบุคคลที่กระทำการอันเป็นผลเสียหายแก่สถาบันศาสนา เช่น ตำหนิพระสงฆ์ที่ประพฤติปฏิบัติตนไม่เหมาะสมกับสมณเพศ ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...เวเปเลเหอ	เวไปได้ต้นส้มจุก
โยวัดหมันไม่หนุก	สีกออกหาเมีย
ผ้าเหลืองแม้ย้อมให้	เอาไปไว้ไหนเสีย
สีกออกหาเมีย	เสียชี้หมันแม้ย้อมให้ เหอ...

(นางสมรส ทองพูลเอียด. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 47 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย)
เพลงกล่อมเด็กบทนี้ กล่าวตำหนิชายที่ขาดความอดทนที่จะอยู่ในสมณเพศเพื่อสนองศรัทธาของบิดามารดา โดยมารดาอุทิศสำหรับย้อมผ้าจีวรให้บวช แต่บวชได้เพียงไม่กี่วันก็คิดจะสีกออกมาแต่งงาน ซึ่งตามประเพณีถือว่าควรบวชให้ครบพรรษา

นอกจากนี้เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบางบทมีการกล่าวถึงการยึดมั่นในศีลธรรม ดังเพลงกล่อมเด็กความว่า

ฮาเหอ...เวเปเลเหอ	เวโพหน้าแ่วน
ปาวน้อยหัวแหวน	เล่นนกฟังกาบชนไก่
ยายมเขาร้องถาม	ว่าปาวโฉมงามเขาเล่นไหร
เล่นนกฟังกาบชนไก่	ต่อไปอย่าควรเล่น เหอ...

(นางนวล ขุนเพชร. อายุ 71 ปี. บ้านเลขที่ 195 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางดุง)
เพลงกล่อมเด็กบทนี้แสดงให้เห็นการประพจน์ศีลข้อที่ 1 คือ การฆ่าสัตว์ตัดชีวิต การทรมานสัตว์ การเล่นนกชนไก่เป็นการทำให้สัตว์ได้รับความทุกข์ทรมาน ตามหลักศาสนาพุทธถือว่าเป็นบาป

จากเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยที่กล่าวมา ได้สะท้อนให้เห็นว่าชาวทะเลน้อยมีความเลื่อมใสและศรัทธาในพระพุทธศาสนา มุ่งทำบุญสร้างกุศลโดยการบวช การทำบุญในประเพณี

ที่สำคัญต่าง ๆ และหากบุคคลใดทำให้เสียหายแก่พระพุทธศาสนา บุคคลนั้นจะถูกสังคมลงโทษ นอกจากนี้ชาวทะเลน้อยยังยึดมั่นในหลักศีลธรรม

4.4.1.2 สถาบันการปกครอง

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยหลายบทได้กล่าวถึงสถาบันการปกครอง โดยกล่าวถึงข้าราชการซึ่งเป็นตัวแทนของอำนาจรัฐ ดังนี้

ฮาเหอ...ต้นขามใหญ่เหอ	เหอต้นขามใหญ่
นายเหมียนโยโง	โหม่นายมานังโยเท่หลา
ยกเขียนหรือว่ายกฉัตร	แต่ไปเชิญท่านหลัดยิ่งมา
โหม่นายมานังโยเท่หลา	สาธุโหม่นายบุญเหอ...

(นางเกต ยอมรัญจวน. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้สะท้อนให้เห็นว่า ข้าราชการเป็นผู้มีเกียรติและเป็นที่ยกย่องของชาวบ้าน หากข้าราชการไปเยี่ยมเยียนครอบครัวใดครอบครัวนั้นก็ทำให้การต้อนรับเป็นอย่างดี และถือเป็นเกียรติของครอบครัวอีกด้วย

ฮาเหอ...นกคุ้มเหอ	อีลุ่มดินเทียน
เทียมได้ผ้าเหมียน	นั่งเขียนแต่แล็บ
ไม่พินก็ไม่ต้อง	ผักบุงชายคลองก็ไม่เก็บ
นั่งเขียนแต่แล็บ	เก็บของกำนัลผ้าเหอ...

(นายจบ ยอมรัญจวน. อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 113/1 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางตุง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงค่านิยมของหญิงสาวชาวบ้านที่ได้สามีเป็นข้าราชการว่าเป็นคนโชคดีกว่าหญิงสาวคนอื่น ๆ เพราะมีความเป็นอยู่ที่สุขสบายไม่ต้องทำงานหนัก แม้แต่งงานบ้านก็ไม่ต้องทำ

ฮาเหอ...โผกเปลเหอ	โผกไว้ได้ย่านอวด
ได้ผ้าเป็นตำรวจ	ไม่พักทำไ้อไหร
ดีสร้อยให้น้องแขวน	ดีแขวนให้น้องใส่
ไม่พักทำไ้อไหร	โผกเปลเวชาน้องเหอ...

(นายจบ ยอมรัญจวน. อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 113/1 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางตุง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงหญิงสาวที่มีสามีเป็นข้าราชการตำรวจว่ามีแต่ความสุขสบาย ไม่ต้องทำงานหนักเหมือนหญิงสาวคนอื่น ๆ ซึ่งถ่ายทอดค่านิยมที่ยกย่องนับถือข้าราชการ

จากเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นถึงค่านิยมที่มีต่อสถาบันการปกครอง โดยชาวทะเลน้อยถือว่าสถาบันการปกครองเป็นสถาบันที่มีอำนาจ และให้การยกย่องอาชีพข้าราชการว่าเป็นอาชีพที่มีเกียรติ นอกจากนี้ชาวทะเลน้อยมักมีค่านิยมที่จะให้ลูกสาวของตนแต่งงานกับข้าราชการ เพราะมีเกียรติและมีความสุขสบาย

4.4.2 ค่านิยมที่มีต่อความกตัญญูกตเวที

ความกตัญญูกตเวที หมายถึง การสำนึกรู้และการตอบแทนคุณผู้อื่นที่มีต่อเรา ความกตัญญูกตเวทีจึงเป็นคุณธรรมอันประเสริฐที่คนในสังคมยึดถือเป็นค่านิยมที่ควรประพฤติปฏิบัติ โดยเฉพาะความกตัญญูต่อบิดามารดา ซึ่งเป็นผู้ที่มีพระคุณสูงสุด บุตรจึงควรสำนึกในพระคุณและหาทางตอบแทนบุญคุณของท่าน

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยหลายบทที่กล่าวถึงค่านิยมในความกตัญญูกตเวที เช่น

ฮาเหอ...ฝนตกเหอ	ดกมาแซ่แซ่
เอาแซงไปรับแม่	แม่เหออย่ามากกลางฝน
แม่เขาทั้งหมดกางร่ม	แม่เรากางแซงใบมน
แม่เหออย่ามากกลางฝน	โลกฝนหนทางเดิน เหอ...

(นางจบ ยอมรัญจวน.อายุ 68 ปี.บ้านเลขที่ 113/1 หมู่ที่ 13 ตำบลพนาสูง)

คำอธิบายศัพท์

แซ่แซ่ = ปรอย

แซง= กระแซง เย็บด้วยใบเตยหรือใบจากใช้บังแดด บังฝน

บังลม

เพลงกล่อมเด็กบทนี้เป็นการกล่าวถึงความผูกพันระหว่างมารดากับบุตร โดยกล่าวถึงความรู้สึกของบุตรที่ห่วงใยมารดาที่เดินทางกลับบ้านในขณะที่ฝนตก บุตรจึงรีบเอากระแซงที่เย็บด้วยใบเตยไปรับแม่ ขณะที่แม่คนอื่นๆ มีร่มกันฝน เป็นการบ่งบอกถึงผู้ที่มีฐานะดีกว่า ความรู้สึกเป็นห่วงกังวลกลัวแม่จะไม่สบาย ก็นับเป็นการตอบแทนบุญคุณมารดาที่ลูกพึงกระทำได้

นอกจากนี้เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยได้กล่าวตำหนิหญิงสาวที่ไม่ยอมเชื่อฟังมารดา เมื่อรักใคร่ชอบพอกับชายหนุ่มคนใด มารดาห้ามปรามก็ไม่ยอมเชื่อฟัง หากหญิงสาวไม่เชื่อฟังบิดามารดาถือว่าเป็นคนที่ไม่กตัญญู มักจะถูกตำหนิเตือนจากบุคคลอื่น ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...นกเขาถูกข้าวเหอ	เข้าเข้าออออ
โลกไม่ฟังแม่	อึดี้สั๊กแคไหน
รักแซกได้แซก	รักไทยได้ไทย
อึดี้สั๊กแคไหน	โลกสาวไม่ฟังแม่ เหอ...

(นางอ่ำ ดำราม. อายุ 75 ปี.บ้านเลขที่ 81 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย)

4.4.3 คำนิยมที่มีต่อสตรี

ค่านิยมที่มีต่อสตรีที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง มีดังนี้

4.4.3.1 สตรีต้องรักษาวาสงวนตัว

ค่านิยมที่เกี่ยวกับสตรีที่ปรากฏอยู่ในเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยสะท้อนให้เห็นค่านิยมที่สตรีจะต้องรักษาวาสงวนตัว สตรีต้องประพฤติตนอยู่ในระเบียบดังเพลงกล่อมเด็กกล่าวว่า

ฮาเหอ...อีสาวเหอ	ผิวขาวเหมือนผักฉืด
เท่านั้นเท่าหีด	กวนพอกกวนแม่อีเอาผัว
เดียวก่อนโลกเหอ	ให้บ่าวหมั้นมาแต่แล้ว
กวนพอกกวนแม่อีเอาผัว	ดอกบัวไม่ทันบาน เหอ...

(นางกิมแข็ง แซ่แต้. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 2 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

อีสาว = กำลังจะสาว	เท่านั้นเท่าหีด = ยังเล็กอยู่
ผักฉืด = ผักกระเจต	กวน = รบเร้า รบกวน
แล้ว = เลี้ยงวัว	

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวคำหิณญ์สาวที่ไม่รู้จักรักษาวาสงวนตัว อายุยังไม่ถึงวัยที่จะมีครอบครัวแต่กลับรบเร้าพ่อแม่จะแต่งงาน

นอกจากนี้การรักษาวาสงวนตัวไม่เฉพาะแต่หญิงสาวเท่านั้น แม้แต่แม่ยายก็ต้องครองตัวให้เหมาะสม ถ้าตกเป็นม่ายแล้วก็ไม่ควรประพฤติตัวเสเพลให้ทำผู้ชาย ดังเพลงกล่อมเด็กกล่าวว่า

ฮาเหอ...หมากอ่อนเหอ	หย่อนลายหยวนหยวน
ผัวตายไม่ทันถึงขวบ	ควบไซ้เข้านอน
ควบทั้งหมากสุก	ควบทั้งหมากอ่อน
ควบไซ้เข้านอน	หมากอ่อนหย่อนลายยวบ เหอ...

(นางนวล ขุนเพชร. อายุ 71 ปี. บ้านเลขที่ 195 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

ไซ้ = ชู้	ลาย = ทะลาย
-----------	-------------

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงหญิงม่ายที่ไม่รู้จักรักษาวงศ์วานตัว เพียงสามีตายไม่ทันข้าม
ขวบปีก็คิดคบชู้ไม่เลือกหน้า คำว่า "หมากสุก" เป็นสัญลักษณ์ของชายที่มีอายุมากกว่าตน
หมายถึง คนแก่ และคำว่า "หมากอ่อน" หมายถึงชายที่มีอายุน้อยกว่าตน แสดงให้เห็นถึงการคบ
ชู้โดยไม่เลือกหน้าไม่เลือกวัย

เพลงกล่อมเด็กบางบทได้กล่าวถึงการวางตัวของสตรี การรักษาวงศ์วานตัวของสตรีว่า
จะต้องไม่บกพร่องทั้งทางกายและทางวาจา ด้านวาจา นั้นควรจะแสดงกริยาอาการที่เหมาะสม ซึ่ง
ตัวอย่างการใช้วาจาไม่เหมาะสม เช่น การร้องเพลงกล่อมเด็กโต้ตอบแก่เกี่ยวกับชาย เป็นสิ่งที่
ไม่พึงปฏิบัติเพราะมักจะถูกตำหนิจากผู้ใหญ่ ดังเพลงกล่อมเด็กความว่า

ฮาเหอ...คือน้องเหอ	คือนางดันขามป้อม
โลกอีตัดหัวฟอม	ร้องเรือแก้ช่าย
แลหมันได้ทีไหน	หมันไม่โรจักอาย
ร้องเรือแก้ช่าย	ความอายไม่มีเลย เหอ...

(นางแคล้ว เพชรคง.อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 113 หมู่ที่ 6 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

ขามป้อม = มะขามเทศ ตัดหัวฟอม = คำตำ

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวตำหนิสตรีที่ร้องเพลงเรือแก้ช่าย ซึ่งถือว่าเป็นการประพฤติดน
ไม่เหมาะสม และไม่ควรถือเป็นเยี่ยงอย่าง

ฮาเหอ...สาวสาวเหอ	ทิมข้าวสามสาก
เห็นบ่าวมามาก	ทุ่มสากไวไว
ถ้ามั่งบ่าวเหอ	ถ้ามั่งบ่าวไหว
ทุ่มสากไวไว	สากแล้วไม่ทันบ่าว เหอ...

(นางเสริญ ทวีสุข. อายุ 64 ปี.บ้านเลขที่ 57/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

สากแล้ว = รู้สึกกลัว ทุ่ม = ทิ้ง

ถ้ำ = รอคอย

เพลงบทเพลงกล่อมเด็กบทนี้ตำหนิหญิงสาวที่แสดงกริยามารยาทอันไม่พึงกระทำ ทั้งนี้
เพราะการตำข้าวในสมัยก่อนเป็นหน้าที่ของผู้หญิง ดังนั้น การ "ทุ่มสากไวไว" แสดงให้เห็นถึง
หญิงสาวที่กำลังตำข้าวสารอยู่ เห็นชายหนุ่มเดินผ่านมากลัวว่าตนเองจะไม่ทันชายหนุ่ม จึงรีบ
ทิ้งสากเสีย ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นการประพฤติดนไม่เหมาะสมไม่ควรเอาเป็นเยี่ยงอย่าง

นอกจากนี้ในเพลงกล่อมเด็กบางบทได้ดำเนินหญิงที่ประพาดิตนให้เป็นที่นินทาว่ากล่าว
ของชาวบ้าน ดังเพลงกล่อมเด็กความว่า

ฮาเหอ...ไม่ไผ่เหอ	ไม่ไผ่กอแฮย
ข้างเรือนหม่อมแม่	โปลกหลาเล่าความ
ป่าวฮวดช่างเขียน	ป่าวคล้ายเนื้อเนียนแกช่างอ่าน
โปลกหลาเล่าความ	โรงงามแม่คนเดียว เหอ...

(นางเนตร ทวีสุข. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

โปลก = ปลุก, สร้าง หลา = ศาลา

เพลงกล่อมเด็กบทนี้เป็นการกล่าวเปรียบเทียบหญิงสาวที่ประพาดิตนให้เป็นที่นินทา
ของชาวบ้าน อุปมาเหมือนกับปลุกศาลาสาธารณะไว้ใกล้ๆ บ้าน ให้ใครต่อใครนำเรื่องราวไปเล่า
ไปเสริมต่อ ซึ่งการที่หญิงสาวกระทำตนอย่างนี้เป็นการสร้างความเสื่อมเสียให้กับพ่อแม่

4.4.3.2 นิยมสตรีที่มีคู่ครองเมื่อถึงวัยอันสมควร

ค่านิยมการมีคู่ครองของสตรีได้รับความสนใจจากสังคมอย่างมาก สตรีคนใดมีอายุ
สมควรจะมีคู่แล้ว แต่ยังไม่ทำให้บิดามารดาญาติพี่น้องและบุคคลที่รู้จักมีความห่วงกังวล ตัวผู้
หญิงเองถ้าหากมีชายใดมาสู่ขอเมื่อตอนอายุมากก็จะอับอายเช่นกัน ดังเช่นบทเพลงกล่อมเด็ก
ความว่า

ฮาเหอ...เดือนขึ้นเหอ	ขึ้นมาส่องแสง
น้ำเต้าพอทรมแวง	นางแม่หวงไว้ไปไหน
หวงไว้นานนาน	แมงโก่กลางบ้านหมั่นลักไซ
นางแม่หวงไว้ไปไหน	น้ำเต้าพอทรมแวง เหอ...

(นางเอี่ยม คงนวล. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 106 หมู่ที่ 9 ตำบลพนาสูง)

คำอธิบายศัพท์

แมงโก่ = แมลงภู่

พอทรมแวง = ขนาดพอเหมาะที่จะแวง เปรียบเหมือนหญิง
สาวที่เหมาะสมจะมีคู่ครอง

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงสตรีเมื่อถึงวัยอันควร บิดามารดาจึงปรารถนาให้บุตรสาว
ได้มีคู่ครอง เพราะหากหวงไว้ก็จะไม่เกิดประโยชน์อะไร และอาจจะไม่มีโอกาสอีก เพราะหากบุตรสาว
เกิดไปชอบใจชายหนุ่มแล้วหนีตามชายนั่นไป ก็จะทำให้เสียชื่อเสียงและวงศ์ตระกูล

4.4.3.3 นิยมสตรีที่มีรักเดียวใจเดียว ชื่อสตั๊ดต่อสามมี

ค่านิยมที่สตรีต้องชื่อสตั๊ดต่อสามมี เป็นค่านิยมที่มีการยึดถือกันอย่างจริงจังใน สตรีที่มีใจเดียว มีความรักที่มั่นคง ก็จะได้รับยกย่องชื่นชมจากคนทั่วไป ดังเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ที่ว่า

ฮาเหอ...เดือนขึ้นเหอ	ขึ้นมาหย่ายหย่าย
เก้าปีสิบปีน้องเป็นหม้าย	น้องถ้าพี่ชายกลับจากกรง
เก้าโหมสิบโหมเขามาขอ	แต่ผมหมอไม่เอาหัวใจลง
คล้าวถ้าพี่ชายมาจากกรง	หน้าน้องเหมือนวงเดือน เหอ...

(นางห้อง บัวพูน. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 76 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

กรง = ที่กักขัง , เรือนจำ

ผมหมอ = ผู้ที่มีรูปงาม

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงความรักเดียวใจเดียวของหญิงที่มีต่อชายคนรัก ถึงแม้คนรักจะต้องโทษอยู่ในเรือนจำ แต่ฝ่ายหญิงหญิงสาวก็ยังไม่เปลี่ยนใจ แม้จะมีชายอื่นมาขอพบหลายคนก็ตาม

ฮาเหอ...ไปลกรักเหอ	ไปลกรักกอดเคย
อย่าหวังน้องนักเหลย	น้องเป็นโลกเลยเขาเสียแล้ว
แต่ใครเขาขอหรือ	ปรีอไม่มาขอน้องแก้ว
น้องเป็นโลกเลยเขาเสียแล้ว	อย่าหวังน้องนักเหลยพี่ เหอ...

(นายเสริญ เพชรคง. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 113 หมู่ที่ 6 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

ปรีอ = ทำไม

ขอหรือ = ต่อแดน , ชนแดน

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงความรักของหญิงที่มีต่อชายคนรัก เมื่อมีชายอื่นมารักก็บอกว่าตนเองมีคู่ครองแล้ว และมีการกล่าวเหน็บแนมว่าทำไมเมื่อก่อนไม่คิดมาสู่ขอ

ฮาเหอ...ดันลอกเหอ	คือดันลอก
อีเฒ่านั่นอ้อร้อ	หมั่นยอโลกสาวหมั่นว่าดี
โลกสาวไปเล่นไซ้	อีเฒ่าไม่ไร้รักที่
หมั่นยอโลกสาวหมั่นว่าดี	บัดสีชาวบ้านเขา เหอ...

(นางสาย เปือกทอง . อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 103 หมู่ที่ 13 ตำบลพนาวดง)

คำอธิบายศัพท์

ต้นลอก = ต้นมะละกอ อ้อร้อ = สะตอสดึง, หลุกลูก

ยอ = ยกย่อง สรรเสริญ

เพลงกล่อมเด็กข้างบนนี้กล่าวถึงหญิงสาวที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม แสดงอาการสะตอสดึงไปคบชู้ผู้ชาย การกระทำดังกล่าวถือเป็นพฤติกรรมที่น่าตำหนิ และสร้างความอับอายให้กับบิดามารดา

4.4.3.4 นิยมสตรีที่เพียบพร้อมด้วยรูปสมบัติและคุณสมบัติ

ชาวทะเลน้อยนิยมยกย่องสตรีที่เพียบพร้อมด้วยรูปสมบัติและคุณสมบัติ ด้านรูปสมบัตินั้นสตรีจะต้องมีผิวขาว รูปร่างหน้าตาที่สวยงาม ส่วนด้านคุณสมบัตินั้นจะเน้นที่ความประพฤติ ภิริยามารยาท มีความรู้เกี่ยวกับงานบ้านและการฝีมือ เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยหลายบทที่กล่าวถึงรูปสมบัติของสตรี เช่น

ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกสาวชาวบ้านได้
งามเหมือนอีกินได้	เกลื่อนพรายทั้งหลัง
พี่ชายคิดอีมาขอ	สาวน้อยผมหมอบอกว่าผัวยัง
เกลื่อนพรายทั้งหลัง	ผัวน้องยังอยู่เลย เหอ...

(นางพริ้ม รักษอด. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 123 หมู่ที่ 7 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

อีกินได้ = จะกินได้

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงความนิยมในสตรีที่มีเกลื่อน (คนที่เป็นเกลื่อนมักจะเรียกว่า "แดกเกลื่อนสาว" ถือว่าสวยมาก ถ้าใครไม่มีเกลื่อนจะมีการปลุกเกลื่อน โดยการไปแตะเกลื่อนที่คนอื่นแล้วมาแตะที่ตัวเอง เพื่อให้เป็นเกลื่อนขึ้นมา)

ชาวทะเลน้อยนิยมในรูปสมบัติของสตรีที่มีผิวขาว ดังเพลงกล่อมเด็ก 2 บทต่อไปนี้

ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกชาวเรินดินสุด
ตัวขาวเหมือนดอกพุท	แม่หวงไว้ให้อีสุดโนรา
น้ำขุ่นแม่ไม่ให้อาบ	แป้งหยาบแม่ไม่ให้ทา
หวงไว้ให้อีสุดโนรา	โลกโคมาพาไป เหอ...

(นางผิน แก้วลิบ. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 152 หมู่ที่ 4 ตำบลพนางดุง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้เปรียบเทียบผิวของหญิงสาวว่าผิวขาวเหมือนดอกพุท ซึ่งมารดาหวงมาก ไม่ยอมให้อาบน้ำที่ขุ่น ไม่ให้ทาแป้งหยาบเพราะกลัวผิวไม่สวย โดยมารดามุ่งหวังให้แต่งงานกับมโนห์รา

ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกสาวชาวเร็นออก
ตัวขาวเหมือนไข่ปอก	หาผิวเท่ห้วงม
ถ้าได้กับพี่เณรเรา	พอควรพอสมควร
หาผิวที่ห้วงม	ไม่สมสักเม็ดเดียว เหอ...

(นางเสริญ ทวีสุข. อายุ 64 ปี. บ้านเลขที่ 57/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนาสูง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงหญิงสาวว่า “ตัวขาวเหมือนไข่ปอก” คือมีผิวขาวมาก แต่กลับได้คู่ครองที่โง่และไม่มีความรู้จึงไม่เหมาะสมกัน

นอกจากผิวพรรณแล้วรูปร่างก็นับเป็นส่วนสำคัญ เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยสะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมสตรีที่มีรูปร่างอวบ อ้วนแอ่น เอวบางร่างน้อย ดังเพลงกล่อมเด็ก 2 บทต่อไปนี้

ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกชาวบ้านกลาง
โยร่างบางบาง	รอยคนขอแล้ว
ให้เหอไม่ให้	ไปถามน้ำเณรทองแก้ว
รอยคนขอแล้ว	โลกสาวชาวบ้านกลาง เหอ...

(นางเอี่ยม คงนวล. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 106 หมู่ที่ 9 ตำบลพนาสูง)

คำอธิบายศัพท์

รอย = ของที่คนอื่นทำไว้ ,ชะรอย

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงลูกสาวของชาวบ้านกลางที่มีลักษณะเอวบางร่างน้อย ซึ่งมีชายหนุ่มมาสู่ขอแล้ว

ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกชาวบ้านกลาง
ร่างเล็กเอวบาง	ตั้งร้านขายของ
ปีนี้ขายผ้า	ปีหน้าขายทอง
ตั้งร้านขายของ	นั่งขายแต่ทองแดง เหอ...

(นางสมรส ทองพูลเอียด. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 47 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

เล็ก = เล็ก

ทองแดง = ทองเหลือง

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงสตรีที่มีรูปร่างลักษณะเอวบางร่างน้อยที่ประกอบอาชีพค้าขาย

ในด้านคุณสมบัตินั้น ชาวทะเลน้อยนิยมสตรีที่อยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือน และต้องเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับงานบ้านและงานฝีมือ ดังเพลงกล่อมเด็กความว่า

อาเหอ...ไก่ขันเหอ	ขันมาละห้อย
เก็บดอกเมละร้อย	ห้อยไว้สองแถว
แถวหนึ่งพุดซ้อน	ห้วนอนนมแมว
ห้อยไว้สองแถว	โพนตานดานนาห้อย เหอ...

(นางประดับ ศรีนุ่น. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 87 หมู่ที่ 1 ตำบลพนาสูง)
คำอธิบายศัพท์

ดอกเมละ = ดอกมะลิ	นมแมว = ดอกนมแมว
โพนตาน = ดอกพุดตาน	ดานนา = ดอกกระดังงา

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงสตรีที่มีความสามารถในการเย็บปักถักร้อย โดยถือว่างานเย็บปักถักร้อยเป็นงานในหน้าที่ของสตรี

อาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกชาวบ้านห้วนอน
ไซ้ให้แกงบอน	จุกลงทั้งก้าน
ไซ้ให้แกงดุก	จุกลงทั้งเงี่ยง
ดอกทองหน้าเกลี้ยง	น้ำหน้าอ้อเลี้ยงผัว เหอ...

(นางผิน แก้วลิบ. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 15 หมู่ที่ 4 ตำบลพนาสูง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงสตรีที่ขาดความชำนาญโดยเฉพาะการปรุงอาหารสำหรับบุคคลในครอบครัว สตรีที่ขาดคุณสมบัติดังกล่าวมักถูกตำหนิ ด้วยถือว่าสตรีต้องไม่บกพร่องในงานการบ้านการเรือนต่างๆ ด้าน

อาเหอ...พี่ชายเหอ	อยู่นี้กับน้องนะพี่ชาย
น้องทอดผ้าให้	ขวัญชายรวางข้าว
รวงหนึ่งพอสอนสุก	รวงหนึ่งพอดีเหมา
ขวัญชายรวางข้าว	ดีเมาพอทรมแก่บ เหอ...

(นางอ่ำ ดำราม. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 81 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

สอนสุก = เริ่มสุก	ทรม = พอเหมาะพอดี
พอดีเหมา = พอเหมาะกับการทำข้าวเมา	

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวว่าสตรีต้องมีความสามารถในการทอดผ้าใช้ในครอบครัว

จากเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยที่กล่าวถึงสตรี ได้สะท้อนให้เห็นค่านิยมที่มีต่อสตรีว่า ต้องถึงพร้อมด้วยรูปสมบัติและคุณสมบัติ ในด้านรูปสมบัตินั้นสตรีที่เป็นที่นิยมต้องมีผิวขาว เอบางร่างน้อย ส่วนในด้านคุณสมบัตินั้นสตรีที่เป็นที่นิยมต้องมีความสามารถในการบ้านการเรือน ทอดผ้าเป็น หากสตรีใดมีความบกพร่องในด้านการบ้านการเรือนมักจะถูกตำหนิจากสังคม

4.4.4 คำนิยมที่มีต่อบุรุษ

ค่านิยมที่มีต่อบุรุษที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง มีดังนี้

4.4.4.1 นิยมบุรุษที่มีความรู้ อ่านออกเขียนได้

ในสมัยก่อนหากชายใดไม่รู้หนังสือก็จะได้รับการตำหนิ และถือเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ จะได้รับการเยาะเย้ยถากถางจากสังคมทั่วไป ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ... โลกสาวเหอ	โลกสาวชาวเร็นออก
ตัวขาวเหมือนไข่มุก	หาผิวที่ห้วงม
ถ้าได้กับพี่เณรเรา	พอควรพอสมควร
หาผิวที่ห้วงม	ไม่สมสักเม็ดเดียว เหอ...

(นางเสริญ ทวีสุข. อายุ 64 ปี. บ้านเลขที่ 517/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

ห้วงม = โง่

เม็ดเดียว = นิดเดียว

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวตำหนิหญิงสาวที่มีหน้าตาสวยงามและมีผิวขาวเหมือนไข่มุกว่าแต่งงานกับชายที่โง่ไม่รู้หนังสือ ย่อมเป็นที่น่าเสียดาย เพราะไม่มีความเหมาะสมกันเลย

4.4.4.2 นิยมบุรุษที่ยึดมั่นทำมาหากิน

บุรุษเป็นผู้นำของครอบครัว ต้องทำหน้าที่หารายได้มาเลี้ยงบุคคลในครอบครัว ถ้าบุรุษเกียจคร้านนอกจากสังคมจะดูถูกแล้วยังไม่มีสตรีคนใดอยากแต่งงานด้วย ดังเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อย ความว่า

ฮาเหอ... ตัดหัวเหอ	โผกรัวกับย่านพาโหม
โรปงามแต่โฉม	สร้างแต่ลีลา
หน้าตาดีดี	ซี้คร้านเหมือนหมา
สร้างแต่ลีลา	อดสารเที่ยวพลอยกิน เหอ...

(นางเนตร ทวีสุข. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

พลอย = ขอลา

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวดูถูกเหยียดหยามชายหนุ่มที่มีหน้าตาดีแต่เกียจคร้านการทำงาน ได้แต่ลาคนอื่นเขา

4.4.4.3 นิยมบุรุษที่มีความรับผิดชอบ

สังคมชาวทะเลน้อยจะยกย่องบุรุษที่มีความรับผิดชอบต่อการทำงาน และต่อครอบครัว หากบุรุษใดขาดความรับผิดชอบมักจะถูกสังคมตำหนิ ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...ผักเบี้ยเหอ	คือต้นผักเบี้ย
พ่อไปหาเมีย	ทุ่มโลกไว้ใครพ่อผมหมอ
โลกเอียดพ่อพาไป	โลกใหญ่เที่ยวร้องหาพ่อ
ทุ่มโลกไว้ใครพ่อผมหมอ	พ่อไปหาเมียเอน เหอ...

(นางพิน คงแก้ว. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 303 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย)
คำอธิบายศัพท์

เอียด = เล็ก

เอน = ใหม่

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวคำหิมนุรุษที่ขาดความรับผิดชอบในการเลี้ยงดูบุตร โดยทิ้งบุตรคนโตไว้ ในขณะที่ตนเองไปหาภรรยาใหม่

4.4.4.4 บุษควรมีครอบครัวเมื่อถึงวัยอันควร

เมื่อถึงวัยอันควรหากบุรุษผู้ใดยังไม่คิดจะมีคู่ก็จะเป็นที่ครหาเย้ยหยันของผู้อื่น และเป็นกังวลของบิดามารดา ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...ต้นขี้หมื่นเหอ	คือต้นขี้หมื่น
เพื่อนเขาได้เมียเสียหมดสิ้น	ยังแต่บ่าวน้อยเราคนเดียว
ได้เหยี่ยวเหยี่ยวพา	ได้กากาเจียว
ยังแต่บ่าวน้อยเราคนเดียว	เจียวฉาบคาบพาไป เหอ...

(นางแฉ้ว คงนวล. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 126 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางดุง)

คำอธิบายศัพท์

ต้นขี้หมื่น = ต้นขมิ้น

บ่าวน้อย = ชายหนุ่ม

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงชายหนุ่มที่ถึงวัยอันสมควรจะแต่งงานแล้วยังไม่ยอมแต่งงาน ในขณะที่เพื่อนๆ รุ่นราวคราวเดียวมีครอบครัวกันหมดแล้ว

นอกจากบุรุษควรมีครอบครัวเมื่อถึงวัยอันควรแล้ว สิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือ การเลือกคู่ครองที่เหมาะสม หากได้คู่ครองที่ไม่เหมาะสมก็就会被เสียชื่อเสียงและ ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...ต้นขามเผ่าเหอ	คือต้นขามเผ่า
คิดแล้วคิดเล่า	อ้อไปขอเผ่าเท่ตัดผม
เอเอน่ารัก	เอเอน่ารัก
ไปขออ้อเผ่าเท่ตัดผม	พอสมพอควรกัน เหอ...

(นางเนตร ทวีสุข. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

ต้นขาม = ต้นมะขาม

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบทรนี้ได้กล่าวก่อนและท้ายที่จะไปสู่ขอหญิงที่มีอายุมากกว่าตน ซึ่งถือว่าไม่เหมาะสมกัน (ที่ถือกันว่าเหมาะสมกันนั้นชายต้องมีอายุมากกว่าหญิง)

4.4.4.5 นิยมบุรุษที่ไม่ลุ่มหลงในอบายมุข

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบางบทได้สะท้อนให้เห็นการดำเนินบุรุษที่ตกเป็นเหยื่อของอบายมุข ดังความว่า

ฮาเหอ...เวเปลเหอ	เวโพหน้าแ่วน
ป่วนน้อยหัวแวน	เล่นนกชนไก่
ยายมเขาร้องถาม	ว่าป่วนโฉมงามเขาเล่นไหน
เล่นนกชนไก่	ต่อไปอย่าควรเล่น เหอ...

(นางนวล ขุนเพชร. อายุ 71 ปี. บ้านเลขที่ 195 หมู่ที่ 6 ตำบลพนาสูง)

คำอธิบายศัพท์

เว = ไกว	เล่น = เล่น
ไหน = อะไร	ยายม = พญายม

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงการเล่นการพนัน คือ ไก่ชน ว่าเป็นสิ่งที่ไม่พึงกระทำ เพราะว่าเป็นบาป

นอกจากนี้เพลงกล่อมเด็กบางบทได้กล่าวถึงโทษของการติดสุรา ดังเพลงกล่อมเด็ก ความว่า

ฮาเหอ...เวเปลเหอ	เวเปลไวไว
กินเหล้าเหมือนไฟ	ใครให้โลกสาว
พอกินเหล้าแล้ว	พากันโหล้ว
ใครให้โลกสาว	เจ้าป่วนชี้เมาเหล้า เหอ...

(นางเสริญ ทวีสุข. อายุ 64 ปี. บ้านเลขที่ 57/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนาสูง)

คำอธิบายศัพท์

ฉาว = เสียดังเอะอะ

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวดำเนินบุรุษที่เอาแต่ดื่มเหล้าเมายา มีเงินก็นำไปซื้อเหล้าจนหมดเหมือนกับไฟที่คอยล้างผลาญสิ่งต่างๆ ให้หมดสิ้นไป ใครมีบุตรสาวก็จะไม่ยกให้

4.5 ด้านความเชื่อ

ความเชื่อเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากความกลัว หรือจากเจตนาของมนุษย์รุ่นก่อนที่สอนให้เชื่อโดยแฝงเหตุผลต่าง ๆ ไว้ ความเชื่อเป็นสิ่งที่สั่งสมสืบทอดจนฝังลึกในจิตใจของมนุษย์ จึงทำให้เกิดการยอมรับหรือการยึดมั่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่งสืบต่อกันมา เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยหลายบทได้กล่าวถึงความเชื่อในเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

4.5.1 ความเชื่อเกี่ยวกับแม่ชื้อ

ชาวทะเลน้อยมีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องแม่ชื้อว่า เป็นสิ่งที่ไม่มิดัวตน เป็นสิ่งที่มองไม่เห็น ซึ่งพระอิศวรโปรดให้มาเลี้ยงดูทารกตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 12 ขวบ แม่ชื้อมีอยู่ 4 คน ทำหน้าที่พิทักษ์รักษาเด็กให้อยู่เย็นเป็นสุข ไม่สะดุ้งตกใจ หรือหวาดกลัวสิ่งใด ดังเพลงกล่อมเด็ก 2 บท ต่อไปนี้

ฮาเหอ...น้องนอนเหอ	ขวัญข้าวจะนอนในเปล
แม่เชื้อทั้งเส	อย่าเที่ยวอย่าเรไปไหนหนา
ไปสองโยสอง	รักษาโลกอ่อนในเปลผ้า
อย่าเที่ยวอย่าเรไปไหนหนา	โลกข้าก็ยังไม่อ่อน เหอ...

(นางชื่น ทองแก้ว. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 5 ตำบลพนางตุง)

ฮาเหอ...น้องนอนเหอ	เชิญเจ้าให้นอนในเปล
แม่เชื้อทั้งเส	อย่าร้างอย่าเรไปห่างไกล
โยสองไปสอง	รักษานวลน้องอย่าไปไหน
อย่าร้างอย่าเรไปห่างไกล	รักษาน้องในเปล เหอ...

(นางจุฬารัตน์ รัตนพงษ์. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 41/1 หมู่ที่ 11 ตำบลพนางตุง)

จากเพลงกล่อมเด็ก 2 บทนี้ได้กล่าวถึงการเชิญแม่ชื้อทั้งสี่คนให้มากอดปกป้องรักษาเด็ก อย่าทอดทิ้งไปไหนเสีย ถ้าจะไปไหนก็ขอให้ผลัดเปลี่ยนกันไปครั้งละ 2 คน อย่าทอดทิ้งไปกันทั้งหมด เพราะลูกยังเป็นเด็กอ่อน

4.5.2 ความเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม

ความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมเป็นความเชื่อที่ได้รับอิทธิพลมาจากปรัชญาทางศาสนาพุทธที่ว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” บุคคลใดทำกรรมไว้อย่างไร ก็ย่อมได้รับผลกรรมเช่นนั้น กรรมในความเชื่อมีอยู่ 3 ส่วนคือ ชาตีก่อน ชาตินี้ ชาติน้ำ โดยเชื่อว่าวิถีชีวิตที่ดำเนินอยู่ในปัจจุบันเป็นผลกรรมในชาตีก่อน และผลกรรมในชาตินี้ก็จะส่งผลต่อชาติน้ำด้วย

เรื่องกฎแห่งกรรมนำมาใช้สอนมิให้กระทำชั่ว ชาวทะเลน้อยมักสอนลูกหลานว่า ถ้าใครเอามิดสับหน้าลิงเมื่อมีลูกจะได้ลูกที่ปากแหว่ง เพดานโหว่ ถ้าตีแมวเมื่อชราจะทำให้มีอาการตัวสั่น ถ้าพราดสัตว์ให้จากคู่จะพลัดพ่อพลัดแม่ จะตกนรก จะกำพร้าบิดามารดา หรือพลัดพราดจากคู่ครอง เป็นต้น ข้อมูลเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบางบทได้กล่าวถึงกฎแห่งกรรม เช่น

อาเหอ...ขึ้นโหนดเหอ	ขึ้นเอาโลกกา
ใส่พ็อกกลอง	อย่าให้พ่อแม่ของกาเห็น
นิจจาโลกนกเหอ	พลัดตกลงมาทั้งเป็น
อย่าให้พ่อแม่ของกาเห็น	ตรวจน้ำไม่ทันตาย เหอ...

(นางเปี้ย คงผอม. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 7 ตำบลพนาสูง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงความเชื่อเรื่องการเบียดเบียนและทรมานสัตว์ ว่าเป็นบาปถึงตกนรกทั้งเป็น

นอกจากนี้ชาวทะเลน้อยยังมีความเชื่อในเรื่องนรกและสวรรค์ หากใครทำความดีเมื่อตายไปจะได้ขึ้นสวรรค์ หากทำกรรมชั่วไว้เมื่อตายไปจะต้องตกนรก ดังเพลงกล่อมเด็กความว่า

อาเหอ... ยอดหญิงเหอ	รักกันจริงจริงเธอเจ้าสร้อยฟ้า
พี่ไม่ชี้หูกชี้เท้าว่า	ให้ตกได้จำปาเมืองนอริก
ถ้าพี่หลอกลงนางโฉมฉาย	ให้ดอกศรพระนารายณ์มาที่มอก
ถ้าพี่ชี้หือก	ตกร็อกไปทุกชาติ เหอ...

(นางเปี้ย คงผอม. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 7 ตำบลพนาสูง)

คำอธิบายศัพท์

ชี้หือก = โกหก

นอริก = นรก

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงการกล่าวเท็จว่าจะได้รับกรรมถึงตกนรก และหากหลอกลงจะถูกศรพระนารายณ์ปักอก

4.5.3 ความเชื่อเรื่องพุทธานุภาพ

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยได้กล่าวถึงการไปเมืองนครศรีธรรมราช เพื่อไปชมหรือสักการบูชาพระพุทธรูปปางไสยาสน์ พระพุทธรูปปางสมาธิ พระพุทธรูปทองคำทรงเครื่อง และอาจหมายถึงการไปบูชาพระธาตุเจดีย์โดยรวมที่เมืองนั้นด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเชื่อความศรัทธาในเรื่องพุทธานุภาพ ดังเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อย ที่ว่า

อาเหอ...ไปคอนเหอ	ไปแลพระนอนกับพระนั่ง
พระพิงเสาดั่ง	หลังคามุงเบื่อง
เข้าไปในห้อง	ไปแลพระทองเขาทรงเครื่อง
หลังคามุงเบื่อง	ทรงเครื่องดอกไม้ไหว เหอ...

(นางจุฬารัตน์ รัตนพงษ์. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 41/1 หมู่ที่ 11 ตำบลพนาสูง)

เพลงกล่อมเด็กของบทนี้ได้สะท้อนให้เห็นความเชื่อในการไปสักการบูชาพระพุทธรูปปางต่าง ๆ ที่เมืองนครศรีธรรมราช (ซึ่งอาจหมายถึงการได้บูชาพระบรมธาตุเจดีย์โดยรวมด้วย)

4.5.4 ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบางบทได้กล่าวถึงความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ เกี่ยวกับการทำเสน่ห์และคาถาเมตตามหานิยม ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...ลมพัดเหอ	พัดมาไรไร
สงสารพระอภัย	ไปเมืองลังกา
โลกเหนเล่ห์กล	โลกมนต์ของนางวัลลา
ไปเมืองลังกา	เล่นตามวัลลาไป เหอ...

(นางพริ้ม รักรอด.อายุ 75 ปี.บ้านเลขที่ 123 หมู่ที่ 7 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

โลกเหน = ถูกเสน่ห์ เล่นตาม = วิ่งตาม

พัดมาไรไร = ลมพัดมาเอื่อย ๆ

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงพระอภัยมณีที่ถูกเสน่ห์ของนางละเวงวัลลา อำนาจของเสน่ห์ทำให้พระอภัยมณีต้องติดตามนางไปจนถึงเมืองลังกา

ฮาเหอ...นางหงส์เหอ	ไปหยิบแป้งผงมาผัดหน้า
ผัดให้ชายบ้า	หย่าโลกหย่าเมีย
หย่าทั้งถ้วยข้าว	เรินยาวทุ่มเสียว
หย่าโลกหย่าเมีย	การไหรละนางหงส์ เหอ...

(นางพริ้ม รักรอด. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 123 หมู่ที่ 7 ตำบลทะเลน้อย)

คำอธิบายศัพท์

บ้า = หลงไหลคลั่งไคล้ หย่าโลกหย่าเมีย = ทิ้งลูกเมีย

เรินยาว = บ้านเรือน

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงการใช้คาถาเมตตามหานิยม โดยการเสกแป้งผงแล้วเอามาผัดหน้าเพื่อให้ผู้ชายหลงไหลคลั่งไคล้ ทิ้งลูกเมีย และทิ้งบ้านเรือน (เพื่อมาอยู่กินกับตน)

4.5.5 ความเชื่อเรื่องโหราศาสตร์

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยบางบทได้กล่าวถึงความเชื่อเรื่องโหราศาสตร์เกี่ยวกับฤกษ์ยามและโชคกลาง ดังเพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...พี่ชายเหอ	ถางไร่ไปปลงมัน
ถางไถกวันจันทร์	มันไม่หลงหัว
แผ่นดินหมันดี	พันธุ์มันหมันชั่ว
มันไม่หลงหัว	สาวย่านให้วัวกิน เหอ...

(นางผิน แก้วลิบ.อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 152 หมู่ที่ 4 ตำบลพนางตุง)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้ได้กล่าวถึงความเชื่อเรื่องฤกษ์ยามในการปลูกพืชว่า การปลูกพืชในวันจันทร์อาจไม่ได้ผล ซึ่งโดยเนื้อหาของเพลงกล่อมเด็กกล่าวว่า ปลูกมัน (อาจเป็นมันสำปะหลังหรือมันเทศ) ในวันจันทร์ แต่มัน "ไม่ลงหัว" คือไม่ได้ผลผลิต

ฮาเหอ...ไก่ขันเหอ	ขันมาก็ดก้อง
ยกขึ้นตะเหวน้อง	เรือทองของพี่เป็นลาง
พี่ชายเขารักน้อง	พาน้องไปส่งที่ปากบาง
อย่าร้องเลยน้องนาง	เรือพี่เป็นลางใหญ่ เหอ...

(นางพิน จันสุกสี. อายุ 73 ปี.บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางตุง)

คำอธิบายศัพท์

ยกขึ้น = ลุกขึ้น

ปากบาง = ปากน้ำ หรือคลองที่ลงสู่แม่น้ำหรือทะเล

ตะเหว = คำเต็มหลังคำกริยา บ่งความหมายถึงการขอร้องให้ทำ

กริยาที่ปรากฏอยู่ข้างหน้า

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงความเชื่อเรื่องโชคลาง โดยกล่าวถึงเสียงไก่ขันที่ส่งลางร้ายที่จะเกิดขึ้นกับเรือได้ จึงต้องปลุกนางให้ตื่นเพื่อเดินทางต่อไป

ฮาเหอ...นอนวันเหอ	นอนฝันเห็นหลาก
ฝันเห็นพญานาค	ปิดปากดูเมือง
ฝันเห็นแก้วข้าเหอ	เขม้าทรงเมือง
ปิดปากดูเมือง	เครื่องทองร้อยชั่ง เหอ...

(นายเสริญ เพชรคง.อายุ 65 ปี. หมู่ที่ 6 ตำบลทะเลน้อย.2548)

เพลงกล่อมเด็กบทนี้กล่าวถึงความเชื่อเรื่องโชคลาง โดยกล่าวถึงความฝันที่เป็นโชควา (บิดา มารดา) นอนหลับกลางวันฝันเห็นสลากรัก ฝันเห็นพญานาค และฝันเห็นบุตรชายของตนได้เป็นเจ้านาคขี่ม้าทรงเครื่อง เพื่อจะบวชในพระพุทธศาสนา อันจะได้ปิดกั้นทวารแห่งกิเลสทั้งมวล

จากเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยที่กล่าวถึงเรื่องความเชื่อ ได้สะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อต่อสิ่งต่าง ๆ ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับแม่ชื้อ ซึ่งเชื่อว่าแม่ชื้อเป็นผีเลี้ยงคอยพิทักษ์รักษาเด็กแรกเกิดให้อยู่เย็นเป็นสุข ความเชื่อเรื่องกฎแห่งกรรมที่ได้รับอิทธิพลมาจากศาสนาพุทธ ความเชื่อเรื่องพุทธานุภาพที่เชื่อถือศรัทธาต่อการได้ไปสักการะพระบรมธาตุเจดีย์และพระพุทธรูปปางต่าง ๆ ที่เมืองนครศรีธรรมราช ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์ที่มีความเชื่อเกี่ยวกับการทำเสน่ห์ คาถาเมตตามหานิยม และความเชื่อเรื่องโหราศาสตร์ที่เชื่อเกี่ยวกับฤกษ์ยามและโชคลาง

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ในด้านสภาพความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ ประเพณี ค่านิยม และความเชื่อ ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ และเสนอผลการศึกษาด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลเพลงกล่อมเด็กที่ผู้ศึกษาเก็บรวบรวมด้วยตนเองในช่วงปี พ.ศ. 2548 จำนวนทั้งสิ้น 240 บท วิทยาการผู้บอกข้อมูลจำนวน 44 คน ซึ่งเป็นคนในทุกหมู่บ้านของพื้นที่ศึกษา ผลการศึกษาสามารถสรุป อภิปรายผล และมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาวิถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก ทำให้เห็นวิถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ในด้านต่าง ๆ โดยสรุปผลการวิเคราะห์ได้ ดังนี้

ด้านสภาพความเป็นอยู่ มีการกล่าวถึงลักษณะบ้านเรือนที่เป็นบ้านชั้นเดียว ใต้ถุนสูง วัสดุที่ใช้ในการสร้างบ้านมักเป็นไม้ที่หาได้ในท้องถิ่น บ้านแต่ละหลังมีชานบ้านยื่นออกตัวบ้าน การสร้างบ้านเรือนนิยมสร้างติดกันเป็นกลุ่ม ส่วนการเรียกชื่อบ้านมักเรียกแตกต่างกันออกไปตามทิศที่ตั้ง ชาวทะเลน้อยนิยมรับประทานข้าวเจ้า อาหารควมมีแกงชนิดต่าง ๆ เช่น แกงส้ม แกงบอน แกงปลาตุ๋ก ส่วนขนมหวานนิยมทำในเทศกาลต่าง ๆ และในวันที่สำคัญ การคมนาคมส่วนใหญ่ใช้เส้นทางน้ำ โดยมีเรือเป็นพาหนะสำคัญในการเดินทาง สำหรับบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในครอบครัวพบว่า สมาชิกช่วยกันทำมาหากิน และมีปฏิสัมพันธ์กับบุตรในเชิงเลี้ยงดู ให้การศึกษอบรม และจัดหาคู่ครองให้ตามความเหมาะสม ส่วนผู้เป็นพี่ก็ต้องเลี้ยงดูน้อง

ด้านการประกอบอาชีพ พบว่ามีการทำนาโดยใช้แรงงานคนและสัตว์ พึ่งพาความสมบูรณ์ทางธรรมชาติ การทำสวนทำไร่ส่วนมากปลูกมันสำปะหลังหรือมันเทศเพื่อใช้บริโภคภายในครัวเรือนมากกว่าที่จะทำเพื่อการค้า การประมงนิยมทำการประมงน้ำจืดโดยใช้เครื่องมือขนาดเล็ก เช่น เบ็ด สุ่ม โพงพาง การค้าขายพบว่าสินค้าที่นำมาขาย ได้แก่ เครื่องประดับ ขนมพื้นเมือง น้ำตาลโตนด รังนกนางแอ่น ผ้า ทอง และผักต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีการประกอบอาชีพรับราชการ

ด้านประเพณี พบว่ามีประเพณีเนื่องในวันสำคัญทางศาสนาและประเพณีส่วนบุคคล ประเพณีเนื่องในวันสำคัญทางศาสนาที่สำคัญ เช่น ประเพณีทำบุญวันสารทเดือนสิบและประเพณีชักพระ ประเพณีส่วนบุคคลมีการกล่าวถึงประเพณีการบวชและการแต่งงาน การละเล่นพื้นบ้านมี

การกล่าวถึงมโนห์รา สำหรับประเพณีการแต่งกายพบว่าผู้ชายจะนุ่งผ้าเตี่ยว มีชายพก ส่วนผู้หญิงนิยมใช้ผ้าสไบห้อยคอและห่มผ้าชุดดอก

ด้านค่านิยม พบว่าชาวทะเลน้อยเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ยกย่องนับถือคนที่บวชเรียนมาแล้ว นิยมอาชีพรับราชการและให้เกียรตินับถือต่อข้าราชการ ยกย่องคนที่มีความกตัญญูกตเวที นิยมสตรีที่รักนวลสงวนตัว มีคู่ครองเมื่อถึงวัยอันสมควร เพียบพร้อมด้วยรูปสมบัติที่ผิวขาว รูปร่างบอบบาง และคุณสมบัติที่มีความรู้ความสามารถในด้านการบ้านการเรือน เย็บปักถักร้อย และทอผ้าเป็น สำหรับบุรุษนิยมผู้มีความรู้ อ่านออกเขียนได้ ขยันทำมาหากิน มีความรับผิดชอบ มีครอบครัวเมื่อถึงวัยอันควร และไม่ลุ่มหลงในอบายมุข

ด้านความเชื่อ พบว่าชาวทะเลน้อยมีความเชื่อเกี่ยวกับแม่ชีซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่มีความชัดเจน ไม่เห็น โดยเชื่อว่ามีอยู่ 4 คน ทำหน้าที่พิทักษ์รักษาเด็กให้อยู่เย็นเป็นสุข ไม่สะดุ้งตกใจ หรือหวาดกลัวสิ่งใด ชาวทะเลน้อยยังมีความเชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรมที่ได้รับอิทธิพลมาจากปรัชญาทางพุทธศาสนา มีความเชื่อในเรื่องไสยศาสตร์เกี่ยวกับการทำเสน่ห์และคาถาเมตตามหานิยม นอกจากนี้ยังมีความเชื่อในเรื่องโหราศาสตร์เกี่ยวกับฤกษ์ยามและโชคลาง

5.2 อภิปรายผล

ผลจากการศึกษาวิถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็กครั้งนี้ ผู้ศึกษามีข้อสังเกตบางประการที่ประสงค์จะกล่าวในที่นี้ ดังนี้

ประการแรก เนื้อหาเพลงกล่อมเด็กจากข้อมูลทั้งหมดจำนวน 240 บท ส่วนใหญ่จะสอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่ การประกอบอาชีพ ประเพณี ค่านิยม และความเชื่อของชาวทะเลน้อยในอดีต ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบทเพลงกล่อมเด็กเป็นวรรณกรรมที่ทำหน้าที่บันทึกเรื่องราวความเป็นอยู่ของชาวบ้านในอดีตไว้ได้ จึงอาจกล่าวได้ว่าเนื้อหาของเพลงกล่อมเด็กเป็นประวัติศาสตร์ของชุมชนที่ไม่มีบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรในที่แห่งใด นอกจากนี้ ในอดีตเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยยังได้ทำหน้าที่อย่างอื่นด้วย เช่น ช่วยให้เด็กนอนหลับเร็ว เป็นเครื่องผ่อนคลายของผู้เลี้ยง เป็นการสั่งสอน อบรม ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมให้แก่เด็กตั้งแต่ยังเล็ก ทั้งยังเป็นเครื่องมือในการควบคุมสังคม เป็นที่ประจักษ์เตือนสติของผู้ขับกล่อม ประชดประชัน และเกี่ยวพราศ์กันด้วย

ประการที่สอง จากการที่ผู้ศึกษาเก็บข้อมูลสนามในพื้นที่ศึกษา พบว่าปัจจุบันโครงสร้างทางกายภาพของพื้นที่ สภาพสังคม และวิถีชีวิตของชาวทะเลน้อยเปลี่ยนแปลงไปเป็นอันมาก กล่าวคือ จากการตัดไม้ทำลายป่าบริเวณเทือกเขาบรรทัด ป่าไม้บริเวณบ้านหัวป่าเขียวถูกทำลาย และไฟป่าเผาผลาญป่าไม้บริเวณควนตะเคร็งหมดลงเมื่อราว 40 กว่าปีมาแล้ว ทำให้ตะกอนดินจากที่สูงไหลลงสู่บริเวณที่เป็นทะเลน้อย ส่งผลให้ทะเลตื้นเขินและแคบลงเป็นอันมาก ประกอบกับในภายหลังมีการสร้างถนนหลายสายเชื่อมโยงไปสู่ชุมชนทะเลน้อย ทำให้การคมนาคมสะดวก การติดต่อสื่อสารรวดเร็ว ประชากรเพิ่มขึ้น เด็กรุ่นใหม่ได้รับการศึกษามากขึ้น นอกจากนี้

นโยบายของจังหวัดพัทลุงที่ส่งเสริมให้บริเวณทะเลน้อยเป็นแหล่งท่องเที่ยว ที่สำคัญของจังหวัด มีการประชาสัมพันธ์และจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง ทำให้มีนักท่องเที่ยวเดินทางไปยังทะเลน้อย อย่างต่อเนื่องและเพิ่มขึ้นทุกปี สิ่งเหล่านี้ส่งผลให้สภาพสังคมวิถีชีวิตเศรษฐกิจ วัฒนธรรมของชาวทะเลน้อยเปลี่ยนแปลงไปเป็นอันมาก ซึ่งส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรมการเลี้ยงดูเด็กและการขับกล่อมด้วยเพลงกล่อมเด็กด้วย คือมารดาต้องทำมาหาเลี้ยงชีพ ไม่มีเวลาที่จะขับกล่อมลูกเหมือนแต่ก่อน ทำให้เพลงกล่อมเด็กหมดบทบาทหน้าที่ในปัจจุบันและถูกกลืนหายไป มารดารุ่นใหม่ไม่สามารถขับร้องเพลงกล่อมเด็กได้ ข้อมูลที่ผู้ศึกษาเก็บไว้ได้ล้วนแต่เก็บได้จากผู้มีอายุทั้งสิ้น จึงน่าเป็นห่วงว่าบทเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยอันเป็นมรดก วัฒนธรรมที่เคยมีบทบาทหน้าที่อันสำคัญในอดีตจะสูญหายไปตามกาลเวลาในไม่ช้า

ประการที่สาม การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาวิถีชีวิตที่ปรากฏตามเนื้อหาของเพลงกล่อมเด็ก ซึ่งผู้ศึกษาได้พบวิถีชีวิตด้านต่าง ๆ ดังการสรุปผลการศึกษาที่กล่าวมาแล้ว อย่างไรก็ตาม ผู้ศึกษา ยังพบแง่มุมอันเป็นผลึกความคิดและประสบการณ์ของบรรพบุรุษที่ผูกแต่งเพลงกล่อมเด็กไว้ด้วย คือสารัตถะอันเป็นภาษิตคำสอนที่แฝงลึกอยู่ในเนื้อหาของเพลงกล่อมเด็ก เช่น เพลงกล่อมเด็กที่ว่า

ฮาเหอ...โหนดโหมเหอ	มีโพลิบลิ้ว
เรือชาวสำเภابلิว	ร้องขายซีพรักับน้ำเต้า
ขายถูกหรือขายแพง	น้องเชื่อไว้แกงกินต่อเช้า
ร้องขายซีพรักับน้ำเต้า	เรือชาวสำเภابلิว เหอ...

(นางน้อม พูนพร. อายุ 66 ปี. บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนาสูง.)

โดยเนื้อหาของเพลงกล่อมเด็กบทนี้ก็กล่าวถึงการค้าขายทางเรือสำเภา และสินค้าที่นำมาขายก็มีซีพรั (ผักเขียว) และน้ำเต้า แต่สารัตถะอันเป็นภาษิตคำสอนที่แฝงอยู่อย่างลึกซึ้งในเนื้อหานี้คือ การเหน็บแนมคนที่ทำตัวเกินฐานะ หรือสอนว่า "อย่าทำตัวเกินฐานะ" เพราะจะทำให้คนอื่นเหน็บแนมได้

การอุปมาอย่างคมคายที่แฝงภาษิตคำสอนดังกล่าวนี้ พบได้จากคำที่ปรากฏ กล่าวคือ คำว่า "สำเภา" เป็นเรือขนาดใหญ่ กินน้ำลึก เดินทางไปมาจากเมืองไกล ๆ สินค้าที่ค้าขายกันทางเรือสำเภาก็มักเป็นสิ่งของใหญ่ ๆ หาได้ยากในท้องถิ่น มีค่าราคาแพง เช่น โอง ไห ถ้วย ชาม เป็นต้น และพ่อค้าเรือสำเภาเป็นพ่อค้าใหญ่ มีอำนาจบารมีทางการเงิน แต่สำเภาลำนี้ดูประหลาด ไม่มาขายสินค้าที่พ่อค้าเรือสำเภาควรจะขาย แต่กลับมาร้องขาย "ซีพรักับน้ำเต้า" ซึ่งเป็นพืชผักที่หาได้ง่ายในท้องถิ่น และราคาไม่แพง จึงเปรียบเทียบกับถึงแม้จะวางตัวทำตนเป็นคนโอ้อำ ร่ำรวย (เหมือนพ่อค้าเรือสำเภา) แต่คนอื่นก็รู้เท่าทันได้ว่าหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เพราะโดยเนื้อแท้แล้วก็เป็นคนจน คนไม่มีฐานะ หรือคนชาติตระกูลต่ำเท่านั้น (ซึ่งเห็นได้จากสินค้าที่ร้องขายที่เป็นเพียงซีพรักับน้ำเต้า)

แง่มุมหรือสารัตถะอันเป็นภาษิตคำสอนที่แฝงอยู่อย่างลึกซึ้งในเนื้อหาของเพลงกล่อมเด็ก ดังตัวอย่างที่กล่าวมานี้ ยังมีอยู่ในบทอื่น ๆ อีกเป็นอันมาก หากได้ศึกษาและพิจารณาให้ถี่ถ้วน ก็จะพบเห็นภูมิปัญญาญาณของบรรพบุรุษได้ลึกซึ้งชัดเจนขึ้นอีกระดับหนึ่ง

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิถีชีวิตชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก ครั้งนี้ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ควรได้มีการรวบรวม บันทึก และศึกษาวิเคราะห์เพลงกล่อมเด็กในท้องถิ่นอื่น ๆ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเดียวกันนี้ ทั้งนี้ เพื่อจะได้สำรวจ เก็บข้อมูล และศึกษาสภาพวิถีชีวิตจริงในบริบททางภูมิศาสตร์ ธรรมชาติ และสังคมที่แท้จริงของชุมชนผู้เป็นเจ้าของเพลงกล่อมเด็กนั้น อันจะนำไปสู่ความเข้าใจเนื้อหาสาระอย่างแท้จริง และหากผู้ศึกษาเป็นคนในชุมชนนั้นด้วยก็จะยังสามารถเข้าใจเนื้อหาสาระได้ดียิ่งขึ้น

2. การศึกษาวิถีชีวิตของชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ครั้งนี้ เป็นการศึกษาวถีชีวิตด้านต่าง ๆ ที่ปรากฏตามเนื้อหาเท่านั้น มิได้พิจารณาค้นหาสารัตถะอันเป็นภาษิตคำสอนที่แฝงอยู่ในบทเพลงกล่อมเด็กแต่ละบท หากมีการศึกษาเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อยครั้งต่อไป ควรได้พิจารณาศึกษาสารัตถะของเพลงกล่อมเด็กแต่ละบทด้วย

3. ผลการศึกษาวิถีชีวิตของชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ครั้งนี้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่น เช่น องค์การบริหารส่วนตำบลพนางตุง องค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อย ควรนำไปเผยแพร่ไว้ในห้องสมุดของหน่วยงาน เพื่อเป็นหลักฐานทางภูมิปัญญาของท้องถิ่น หรือเพื่อการเผยแพร่วัฒนธรรมท้องถิ่นของตน สำหรับโรงเรียนในท้องถิ่นทั้งระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา สามารถนำไปประยุกต์ใช้ประกอบการเรียนการสอนเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี ซึ่งเป็นการช่วยให้เยาวชนในท้องถิ่นได้รู้จัก เข้าใจรากเหง้าทางวัฒนธรรม และเกิดความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาญาณของบรรพชนของตนเอง อันจะส่งผลให้เกิดการอนุรักษ์ไว้ในอนาคต

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- เกศรารัตน์ เพชรรักษ์. (2538, มีนาคม). "ภูมิไ้บ้านเราทะเลน้อย" ใน หนูนทอง.
คณะนิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต.ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก
คณะมนุษยศาสตร์. (2545). คติชนคนทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง.
ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จงกล เกิดมะยूर. (2538). วิถีชีวิตของชาวบ้านในนิทานพื้นบ้านอำเภอกลองใหญ่
จังหวัดตราด : การศึกษาเชิงวิเคราะห์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย)
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- จำเริญ แสงดวงแข. (2523). โลกทรรศน์ชาวไทยภาคใต้ที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก.
กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานครการพิมพ์.
- เจลียว เพชรแก้ว. (2518). เพลงกล่อมเด็ก วิทยาสาร. 2(6) : 36 –38; 18 ธันวาคม
2518.
- ชัยวุฒิ พิชะกุล. (2529). พัทลุง, จังหวัด. ใน สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ เล่ม 6. กรุงเทพฯ :
อัมรินทร์การพิมพ์.
- ทิพวัลย์ พิชะกุล. (2529).ตำนานทะเลน้อย. ใน สารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ เล่ม 3.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สงขลา.
- ทวีศักดิ์ ล้อมลิ้ม และภาณุ ธรรมสุวรรณ. (2538). รายงานการวิจัยเรื่องลักษณะทาง
สังคมเศรษฐกิจ การเมือง ของประชาชนและโครงสร้างอำนาจชุมชนรอบ
อ่าวทะเลน้อย. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้.
- นิตดา สุนทร. (2540). การวิเคราะห์วรรณกรรมพื้นบ้าน จากคำบลดาตทอง อำเภอเมือง
จังหวัดยโสธร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- บุษราคัม พุทธชาติ. (2537). ภาพสะท้อนทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏในเพลง
กล่อมเด็กของชาวบ้านอำเภอกะแสสินธุ์ จังหวัดสงขลา. ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม.
(ไทยคดีศึกษา). สงขลา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
อัดสำเนา.
- ประเทือง คล้ายสุบรรณ์. (2517). เพลงกล่อมเด็ก. ในงานฉาปนกิจศพนายเสถียร ศิริภัทร
ด.ช.นพดล ศิริภัทร. กรุงเทพฯ : สุทธิสารการพิมพ์.
- ปราณี วงษ์เทศ. (2525). พื้นบ้านพื้นเมือง. กรุงเทพฯ : เจ้าพระยาการพิมพ์.

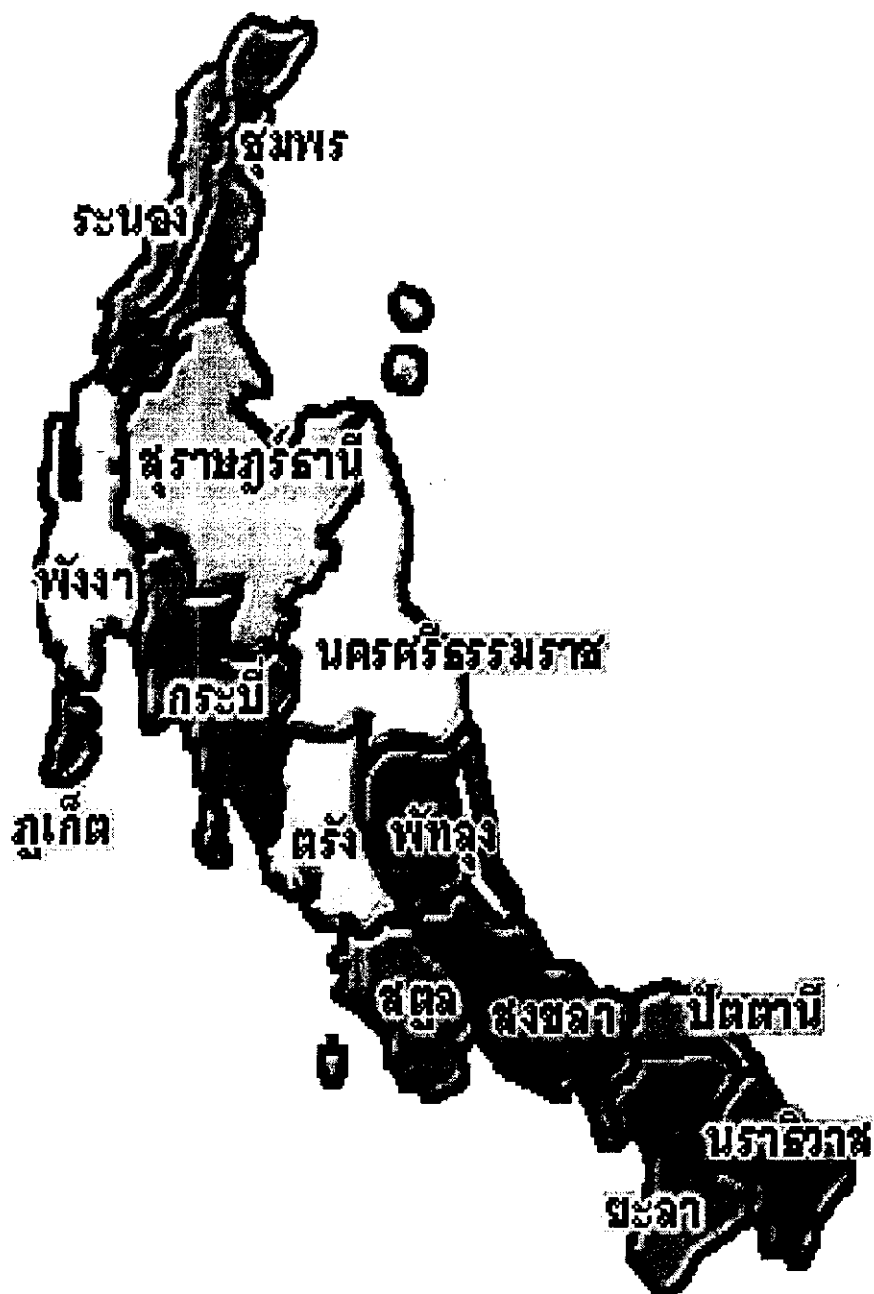
- ปรีชา อุตระกุล. (2520). *วรรณกรรมพื้นบ้านจากตำบลรางไใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา*.
 ปรินิพนธ์ กศ.ม.(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนเ.
- พรทิพย์ สารปรัง. (2540). *นิทานพื้นบ้าน บ้านมะค้ำ บ้านนาสีนวน บ้านท่าซอนยาง
 อำเภอกันทรชัย จังหวัดมหาสารคาม*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(ไทยศึกษา). มหาสารคาม :
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. อุดลำนเ.
- พ่วง บุขรารัตน์. (2542). "ทะเลน้อย." *สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้*. เล่ม 6.
 หน้า 3034 - 3048. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารพาณิชย์.
- พัชรีย์ ชังคมณี. (2537). *การศึกษาประเพณีทำบุญเดือนสิบของชาวอำเภอมือง
 นครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช*. ปรินิพนธ์ ศศ.ม. (ไทยคดีศึกษา)
 สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนเ.
- พัทลุง (เอกสารแนะนำการท่องเที่ยว). กรุงเทพฯ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- ภิญโญ จิตต์ธรรม. (2509). *เพลงร้องเรือหรือเพลงกล่อมเด็ก*. สงขลา : วิทยาลัยครู
 สงขลา.
- มัลลิกา คณานุรักษ์. (2522). *เพลงกล่อมเด็กไทยมุสลิม จังหวัดปัตตานี*. ปรินิพนธ์
 กศ.ม.(ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
 อุดลำนเ.
- เยาวเรศ สิริเกียรติ. (2521). *เพลงกล่อมเด็กของไทย*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย).
 กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดลำนเ.
- รักษาดิ ข้างแก้ว. (2535). *ภาษิตชาวบ้านในอำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง*. ปรินิพนธ์
 ศศ.ม.(ไทยคดีศึกษา). สงขลา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
 อุดลำนเ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
 พิมพ์ครั้งที่ 2.
- ล้อม เฟื่องแก้ว, และคนอื่นๆ. (2542) "กวนขนุน" อำเภอ. ใน *สารานุกรมวัฒนธรรมไทยภาคใต้*.
 เล่ม 2. หน้า 971 - 973. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสารานุกรมวัฒนธรรมไทย ธนาคารพาณิชย์.
- เลิศลักษณ์ ปติฐพร. (2517). *วิเคราะห์เพลงร้องเรือ (เพลงกล่อมเด็กภาคใต้)*. ปรินิพนธ์
 กศ.ม. (ไทยคดีศึกษา). สงขลา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
 อุดลำนเ.
- วันเนาว์ ยูเด็น. (2525). *เพลงชาनोंง*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- วิทยาลัยครูสงขลา. (2514). พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้. ฉบับชั่วคราว. 610 หน้า. โรงพิมพ์เมืองสงขลามูลนิธิเอเชีย.
- วิมล คำศรี. (2532). การศึกษาวิเคราะห์เพลงกล่อมเด็กเมืองนครศรีธรรมราช. นครศรีธรรมราช ศูนย์วัฒนธรรมภาคใต้. วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช.
- ศิริพร โชคไพศาล. (2533). ความเปรียบในเพลงกล่อมเด็ก อำเภอลำปลายสม จังหวัดพัทลุง. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม.(ไทยคดีศึกษา). สงขลา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- สมัย สุทธิธรรม. (2545). พัทลุง. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สาคร พรหมนิ. (2538). วิเคราะห์วัฒนธรรมที่ปรากฏในเพลงกล่อมเด็ก อำเภอบางพลี จังหวัดนครศรีธรรมราช. ศศ.ม.(ไทยคดีศึกษา). สงขลา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- สุกัญญา สุจนาย. (2543). เพลงพื้นบ้านศึกษา. กรุงเทพฯ : โครงการตำรา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ พงศ์ไพบูลย์. (2512). คติชาวบ้านปากใต้. กรุงเทพฯ : ก้าวหน้า.
- . (2529) . ความเชื่อของชาวภาคใต้. ในสารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้ เล่ม 2. กรุงเทพฯ : อมรินทร์การพิมพ์.
- . (2524). วิเคราะห์สารัตถะเพลงกล่อมเด็กภาคใต้. สงขลา : มงคลการพิมพ์.
- สิบลักษณ์ ธรรมชาติ. (2539). วิถีชีวิตชาวไทยภาคใต้จากเพลงกล่อมเด็ก อำเภอลำปลายสม จังหวัดพัทลุง. ทุนอุดหนุนการวิจัยประเภทเงินรายได้ปี 2539. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- องค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง. (2543). แผนพัฒนาตำบล 5 ปี. (2545 – 2549).
- องค์การบริหารส่วนตำบลพนางตุง อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง. (2543). แผนพัฒนาตำบล 5 ปี. (2545 – 2549).
- อรัญญา แสนสระ. (2546). วิเคราะห์นิทานพื้นบ้านตำบลโนนกกอก อำเภอกะเปอร์สมุทร จังหวัดชัยภูมิ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก ภาพประกอบพื้นที่ศึกษา ชุมชนทะเลน้อย
อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

แผนที่ตั้ง 14 จังหวัดภาคใต้

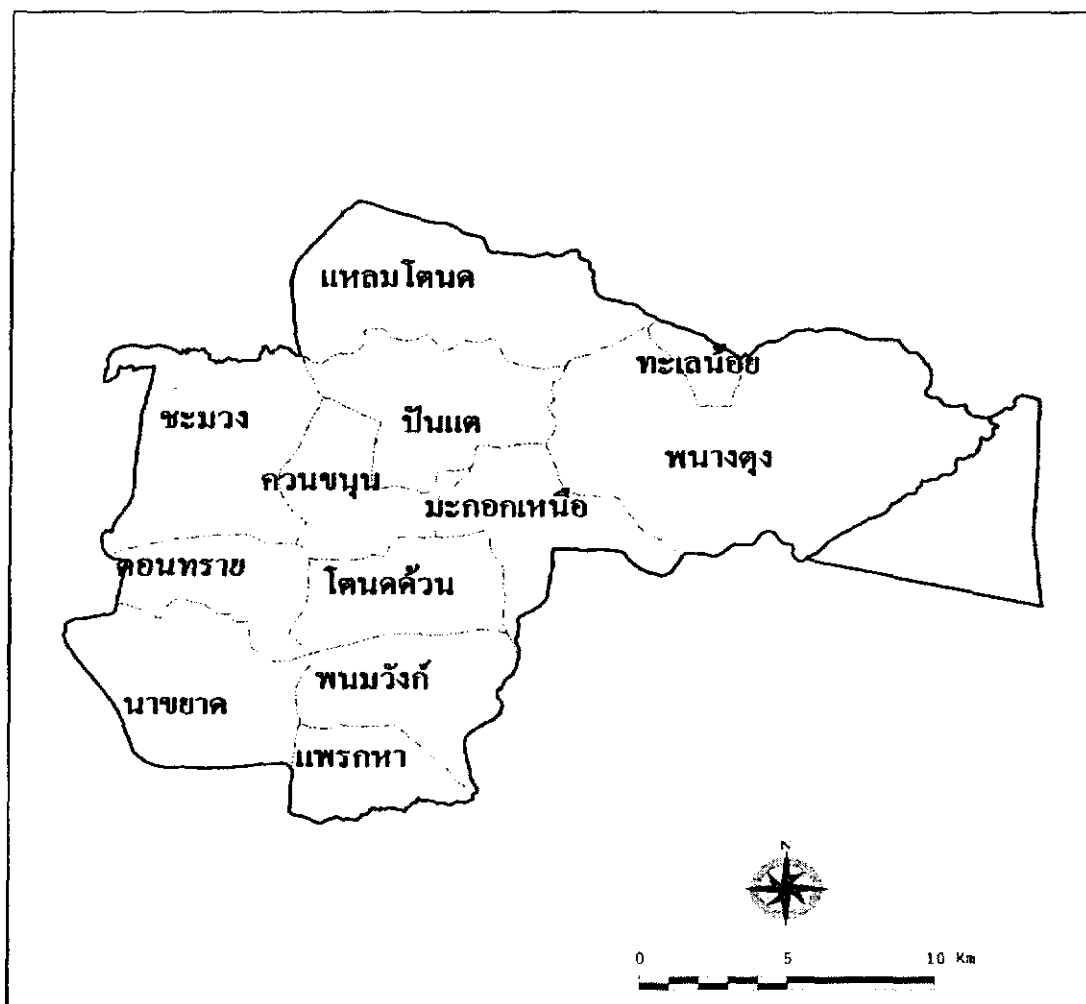


ภาพประกอบ 1 แผนที่ตั้ง 14 จังหวัดภาคใต้และที่ตั้งจังหวัดพัทลุงซึ่งเป็น

จังหวัดที่ผู้วิจัยศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลเพลงกล่อมเด็ก

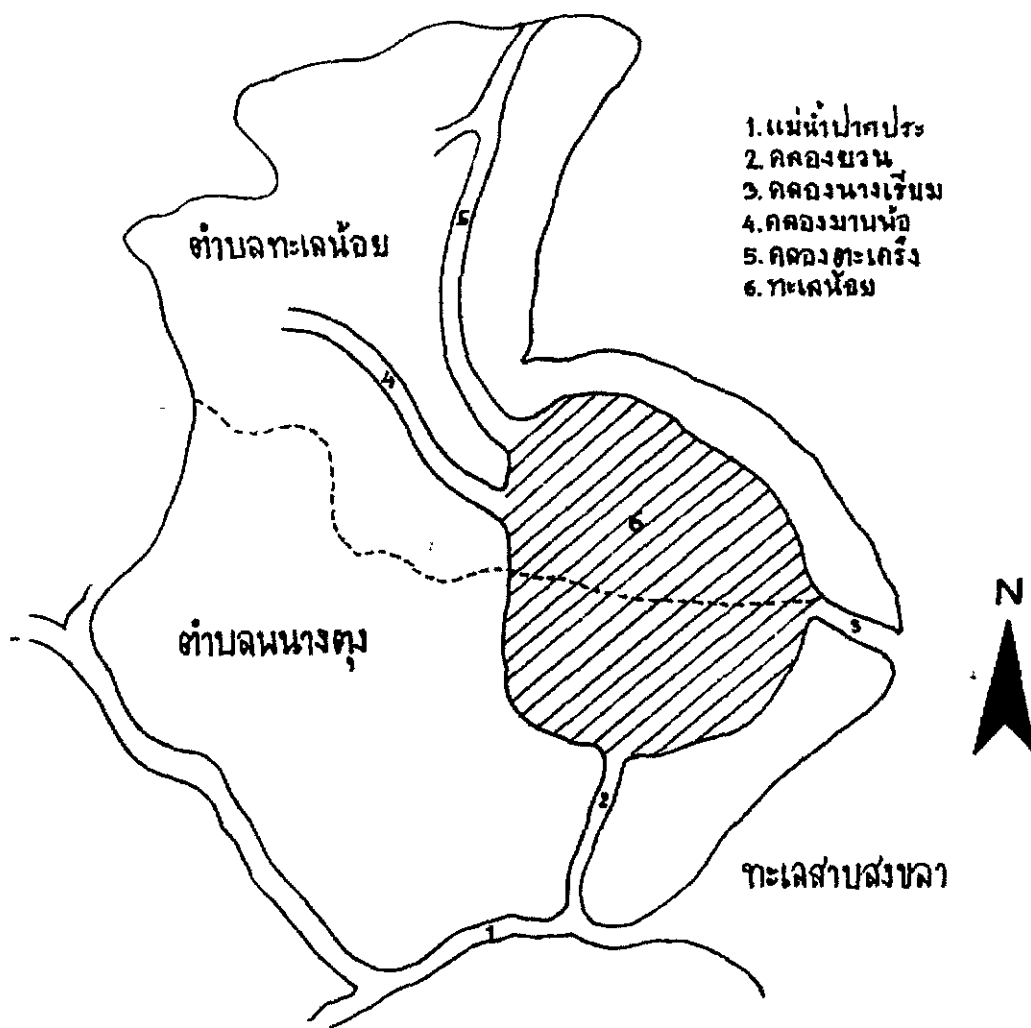
ที่มา : [http : www.ptho.moph.go.th/map.pdf](http://www.ptho.moph.go.th/map.pdf)

แผนที่ตั้งและการแบ่งเขตการปกครองของอำเภอควนขนุน



ภาพประกอบ 3 แผนที่ตั้งและขอบเขตการปกครองของอำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง โดยมีการแบ่งการปกครองเป็น 12 ตำบล ซึ่งตำบลพนาสิงห์ และตำบลทะเลน้อยเป็นพื้นที่ศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลเพลงกล่อมเด็ก ที่มา : www.Tour Thai.com.

แผนที่ตั้งชุมชนทะเลน้อย



ภาพประกอบ 4 แผนที่ตั้งชุมชนทะเลน้อย ซึ่งเป็นพื้นที่ศึกษาและเก็บรวบรวม

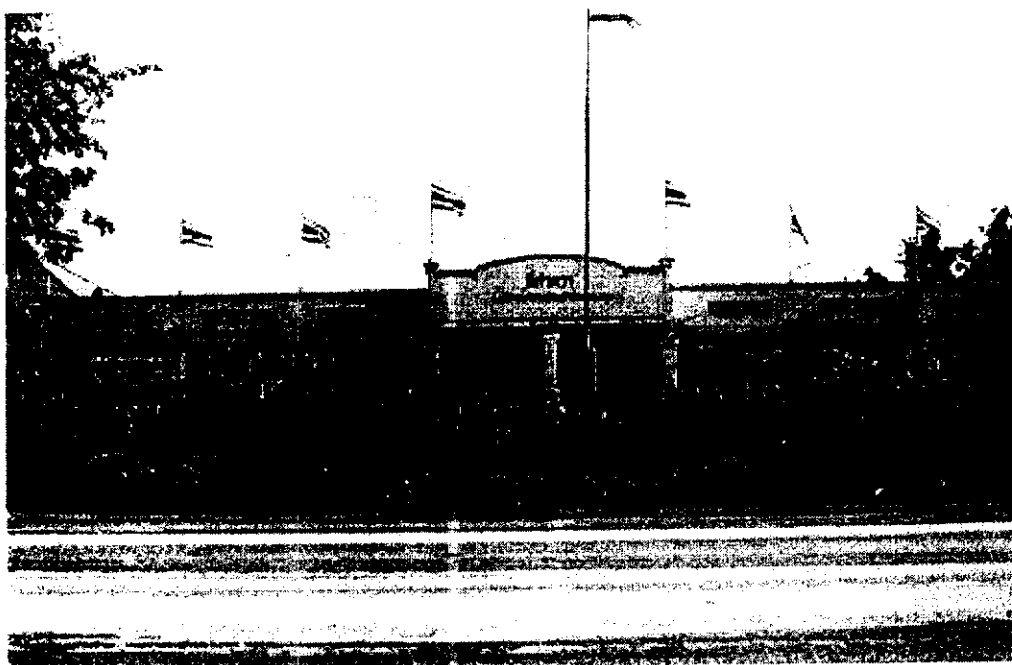
ข้อมูลเพลงกล่อมเด็ก

ที่มา : ข้อมูลจากองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน
จังหวัดพัทลุง



ภาพประกอบ 5 ภาพที่ดั่งทางอากาศบริเวณชุมชนทะเลน้อย ซึ่งเป็นพื้นที่
ศึกษาและเก็บรวบรวมเพลงกล่อมเด็ก ประกอบด้วยตำบลนางคองและตำบล
ทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง (ถ่ายภาพเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม
พ.ศ. 2548)

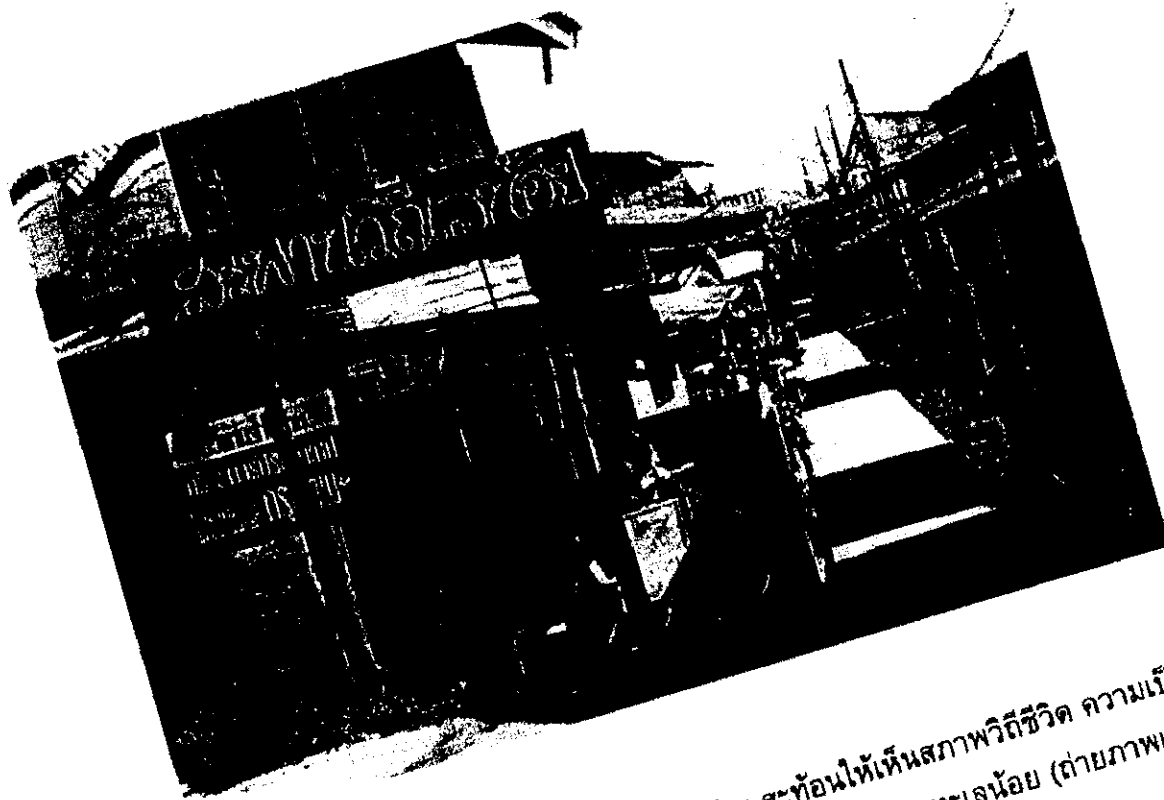
ที่มา : ข้อมูลจากเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง



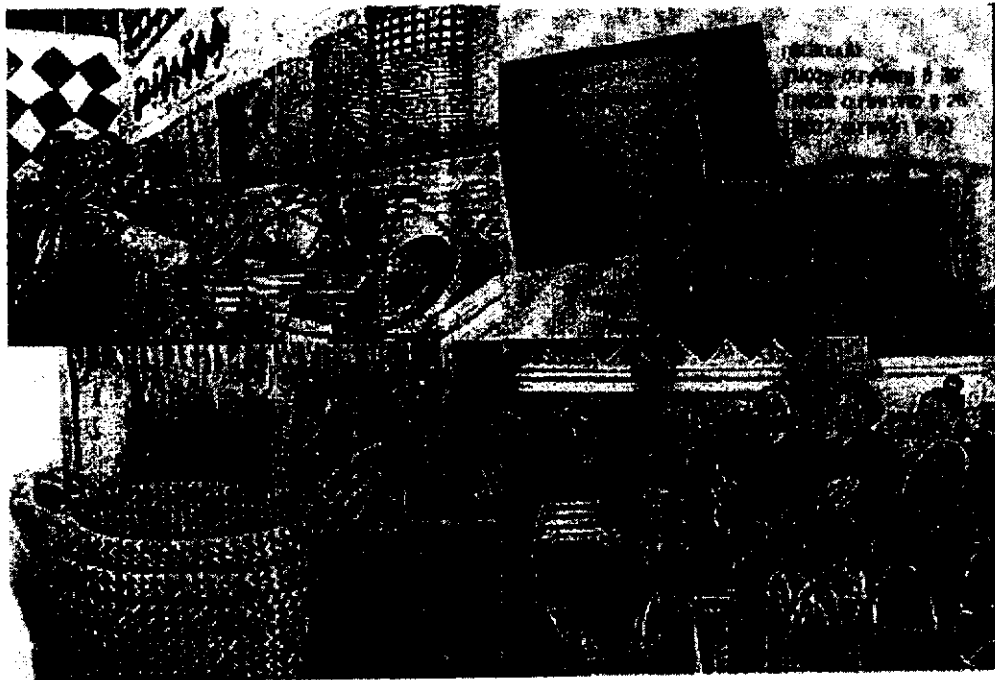
ภาพถ่าย 6 ภาพองค์การบริหารส่วนตำบลพนาสูง แบ่งการปกครองออกเป็น
 13 หมู่บ้าน ซึ่งเป็นพื้นที่ศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลเพลงกล่อมเด็ก
 (ถ่ายภาพเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2548)
 ที่มา : ข้อมูลจากองค์การบริหารส่วนตำบลพนาสูง



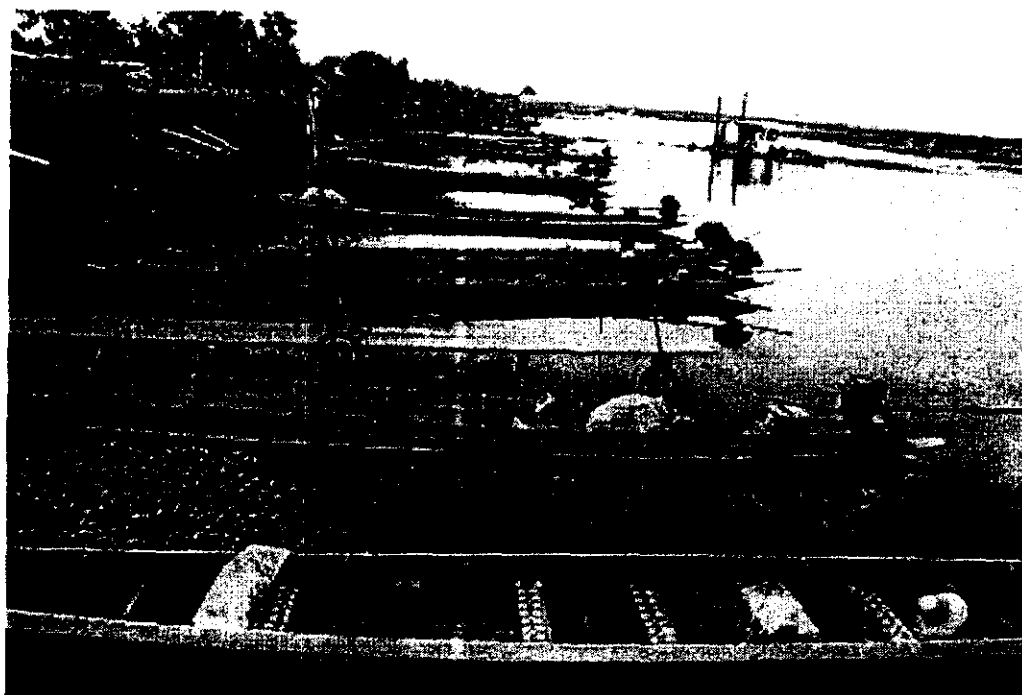
ภาพประกอบ 7 ภาพองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน
จังหวัดพัทลุง แบ่งการปกครองออกเป็น 9 หมู่บ้าน เป็นพื้นที่ศึกษาและเก็บ
รวบรวมข้อมูลเพลงกล่อมเด็ก (ถ่ายภาพเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2548)
ที่มา : ข้อมูลจากองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อย



ภาพประกอบ 8 ภาพสะพานวิถีทะเลน้อย สะท้อนให้เห็นสภาพวิถีชีวิต ความเป็นอยู่
 การสร้างบ้านเรือน การประกอบอาชีพ ของชาวชุมชนทะเลน้อย (ถ่ายภาพเมื่อวันที่
 5 พฤษภาคม 2548)
 ที่มา : ข้อมูลจากองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อย

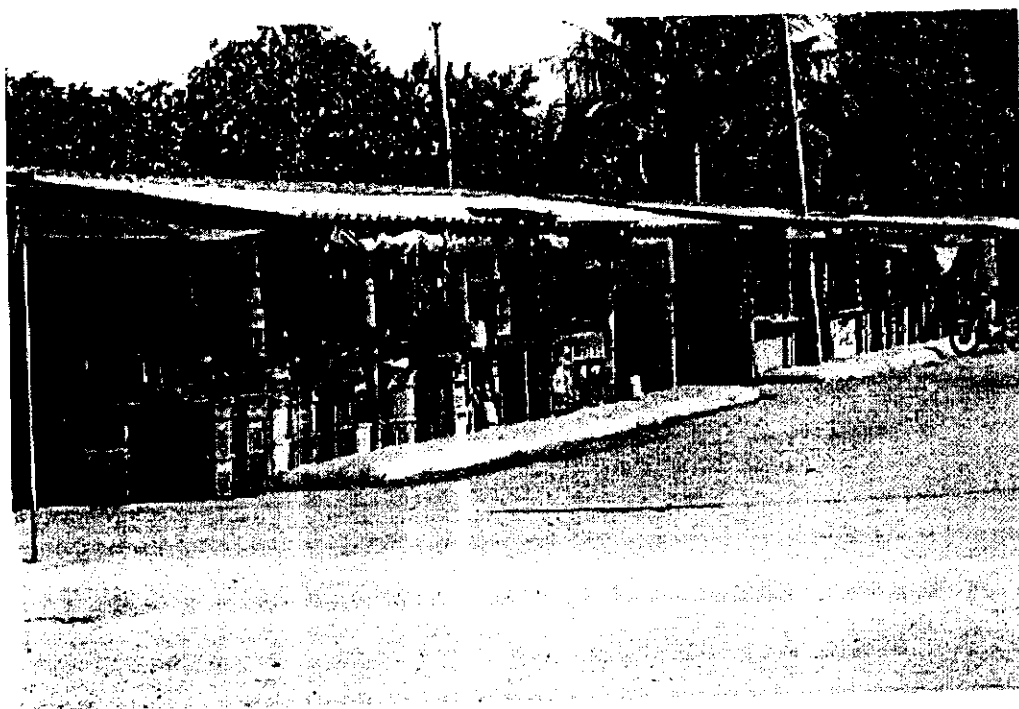


ภาพประกอบ 9 ภาพผลิตภัณฑ์จากเสื่อกระจูด ของกลุ่มแม่บ้านทะเลน้อย ซึ่งกลุ่มแม่บ้านนำเสื่อกระจูดมาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ของที่ระลึก เพื่อเสริมรายได้แทนการประกอบอาชีพเกษตรกรรม (ถ่ายภาพเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2548)
ที่มา : ข้อมูลจากองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อย



ภาพประกอบ 10 ภาพเรือหาปลา ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการประกอบอาชีพประมง
ปัจจุบันพื้นที่บริเวณทะเลน้อยตื้นเขิน ปริมาณสัตว์น้ำจึงลดลง ชาวประมง
หันไปประกอบอาชีพบริการเรือนำเที่ยวชมธรรมชาติรอบอ่าวทะเลน้อย
(ถ่ายภาพเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2548)

ที่มา : ข้อมูลจากองค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อย



ภาพประกอบ 11 ภาพการประกอบอาชีพค้าขายของชำ ขายอาหาร เครื่องดื่ม
บริเวณริมทะเลน้อย ซึ่งสินค้าที่นำมาจำหน่ายเป็นผลผลิตจากในชุมชน นับเป็นอีก
อาชีพหนึ่งที่เสริมรายได้ให้ชาวชุมชนทะเลน้อยแทนการประกอบอาชีพเกษตรกรรม
(ถ่ายภาพเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2548)
ที่มา : องค์การบริหารส่วนตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

ภาคผนวก ข

รายชื่อวิทยากรผู้ให้ข้อมูลเพลงกล่อมเด็กตำบลนางตุงและตำบลทะเลน้อย
อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

รายชื่อวิทยากรผู้ให้ข้อมูลเพลงกล่อมเด็กตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
จำนวนผู้ให้ข้อมูล 26 คน

1. นางถิต เม่งช่วย. อายุ 75 ปี. อาชีพสานเสื่อกระจูด. อยู่บ้านเลขที่ 162 / 1 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2548.
2. นางประดับ ศรีนุ่น. อายุ 74 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 87 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2548.
3. นางเจริญ ทวีสุข. อายุ 64 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 57/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2548.
4. นางใจ เกื้อกากร. อายุ 60 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 51 /1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2548.
5. นางพร้อม เวชสุวรรณ. อายุ 72 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 48 /1 หมู่ที่ 3 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 8 เมษายน พ.ศ. 2548.
6. นางย้วน ชูบัว. อายุ 72 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 3 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 8 เมษายน พ.ศ. 2548.
7. นางผิน แก้วลิบ. อายุ 75 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 152 หมู่ที่ 4 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 8 เมษายน พ.ศ. 2548.
8. นายล่อง ขวัญเอียด. อายุ 65 ปี. อาชีพทำประมง. อยู่บ้านเลขที่ 150 หมู่ที่ 4 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 8 เมษายน พ.ศ. 2548.
9. นางชื่น ทองแก้ว. อายุ 75 ปี. อาชีพหมอดำแย. อยู่บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 5 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 9 เมษายน พ.ศ. 2548.
10. นางเคลื่อน เพ็งคล้าย. อายุ 74 ปี. อาชีพทำสวนยางพารา. อยู่บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 5 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
 ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 9 เมษายน พ.ศ. 2548.

11. นางนวล ขุนเพชร. อายุ 71 ปี. อาชีพหมอด้าย. อยู่บ้านเลขที่ 195 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาธิต แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 9 เมษายน พ.ศ. 2548.
12. นางน้อม พุนพร. อายุ 66 ปี. อาชีพทำไร่. อยู่บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาธิต แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 9 เมษายน พ.ศ. 2548.
13. นางให้ มากเกื้อ. อายุ 73 ปี. อาชีพสานเสื่อกระจูด. อยู่บ้านเลขที่ 38/1 หมู่ที่ 7 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาธิต แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2548.
14. นางเปี้ย คงผอม. อายุ 75 ปี. อาชีพหมอด้าย. อยู่บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 7 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาธิต แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2548.
15. นางทอง พูลสง. อายุ 75 ปี. อาชีพทำสวนยางพารา. อยู่บ้านเลขที่ 94 หมู่ที่ 8 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาธิต แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2548.
16. นางจิบ ทองดำ. อายุ 75 ปี. อาชีพทำสวนยางพารา. อยู่บ้านเลขที่ 141 หมู่ที่ 8 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาธิต แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2548.
17. นางแผ้ว คงผอม. อายุ 75 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 126 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาธิต แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2548.
18. นางเอี่ยม คงนวล. อายุ 73 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 106 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาธิต แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2548.
19. นางควรรณจิต เสนรย. อายุ 68 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 60/1 หมู่ที่ 10 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาธิต แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2548.
20. นางล้วน ทองศรี. อายุ 60 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 75 หมู่ที่ 10 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาธิต แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2548.
21. นางจุฬารัตน์ รัตนพงษ์. อายุ 60 ปี. อาชีพทำสวนยางพารา. อยู่บ้านเลขที่ 41 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาธิต แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 12 เมษายน พ.ศ. 2548.

22. นายประดิษฐ์ สุขคง. อายุ 60 ปี. อาชีพผู้ใหญ่บ้าน. อยู่บ้านเลขที่ 12 หมู่ที่ 11 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลิ แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 12 เมษายน พ.ศ. 2548.
23. นางพิน จันสุกสี. อายุ 73 ปี. อาชีพหมอดำแย. อยู่บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลิ แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 12 เมษายน พ.ศ. 2548.
24. นางหมื่น พูลเอียด. อายุ 75 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 26 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลิ แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 12 เมษายน พ.ศ. 2548.
25. นายสาย เปือกทอง. อายุ 75 ปี. อาชีพสานเสื่อกระจูด. อยู่บ้านเลขที่ 103 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลิ แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 12 เมษายน พ.ศ. 2548.
26. นายจบ ยอมรัญจวน. อายุ 68 ปี. อาชีพทำการประมง. อยู่บ้านเลขที่ 113/1 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลิ แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 12 เมษายน พ.ศ. 2548.
27. นางอ่ำ ดำราม. อายุ 75 ปี. อาชีพสานเสื่อกระจูด. อยู่บ้านเลขที่ 81 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อยอำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลิ แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 17 เมษายน พ.ศ. 2548.
28. นางห้อง บัวพูน. อายุ 75 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 76 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลิ แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 17 เมษายน พ.ศ. 2548.
29. นางเกต ทองศรี. อายุ 75 ปี. อาชีพสานเสื่อกระจูด. อยู่บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลิ แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 17 เมษายน พ.ศ. 2548.
30. นางสมรส ทองพูลเอียด. อายุ 60 ปี. อาชีพสานเสื่อกระจูด. อยู่บ้านเลขที่ 47 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลิ แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 17 เมษายน พ.ศ. 2548.
31. นายประจวบ ทวีสุข. อายุ 70 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลิ แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 18 เมษายน พ.ศ. 2548.
32. นางเนตร ทวีสุข. อายุ 65 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลิ แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 18 เมษายน พ.ศ. 2548.

33. นางสาวบ เหมื่อนขาว . อายุ 60 ปี. อาชีพสวนเสื่อกระจูด. อยู่บ้านเลขที่ 22 หมู่ที่ 4 ตำบลทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 18 เมษายน พ.ศ. 2548.
34. นางทับ แก้วเกิด. อายุ 67 ปี. อาชีพสวนเสื่อกระจูด. อยู่บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 4 ตำบลทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 18 เมษายน พ.ศ. 2548.
35. นางพิน คงแก้ว อายุ 74 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 303 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 19 เมษายน พ.ศ. 2548.
36. นายหนูแก้ว รัชแก้ว. อายุ 75 ปี. อาชีพทำการประมง. อยู่บ้านเลขที่ 279 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 19 เมษายน พ.ศ. 2548.
37. นางแคล้ว เพชรคง. อายุ 65 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 113 หมู่ที่ 6 ตำบลทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 19 เมษายน พ.ศ. 2548.
38. นางเสริญ เพชรคง. อายุ 65 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 113 หมู่ที่ 6 ตำบลทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 19 เมษายน พ.ศ. 2548
39. นางขิม ปานชัย. อายุ 74 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 116 หมู่ที่ 7 ตำบลทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 20 เมษายน พ.ศ. 2548.
40. นางพริ้ม รักรอด. อายุ 75 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 123 หมู่ที่ 7 ตำบลทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 20 เมษายน พ.ศ. 2548.
41. นางอาลัย หนูเกด. อายุ 60 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 25 หมู่ที่ 8 ตำบลทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 20 เมษายน พ.ศ. 2548.
42. นางเสริม หนูเกด. อายุ 72 ปี. อาชีพทำนา. อยู่บ้านเลขที่ 32 หมู่ที่ 8 ตำบลทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง. สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 20 เมษายน พ.ศ. 2548.
43. นางกิมเฮ้ง แซ่แต้. อายุ 67 ปี. อาชีพค้าขาย. อยู่บ้านเลขที่ 2 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้ให้สัมภาษณ์.
ผู้สัมภาษณ์ นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 21 เมษายน พ.ศ. 2548.

44. นายเพิ่ม บัวน้อย. อายุ 60 ปี. อาชีพรับจ้างทั่วไป. ผู้ให้สัมภาษณ์. อยู่บ้านเลขที่ 36 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง. ผู้สัมภาษณ์. นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 21 เมษายน พ.ศ. 2548

ภาคผนวก ค

เพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อย อำเภอดวนขุน จังหวัดพัทลุง

ข้อมูลเพลงกล่อมเด็กของชาวทะเลน้อย อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง

1. ฮาเหอ...ไปป่าเหอ	พี่หลบหลังคาให้น้องก่อน
เวลาน้องเข้านอน	ผ้าผ่อนหอมทองน้องเปียกสิ้น
เงยแลหลังคา	น้ำตาน้องไหลรินริน
ผ้าผ่อนหอมทองน้องเปียกสิ้น	ตัดหัวผัวรักน้อง เหอ...

(นางถัด เม่งช่วย. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 162 /1 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง.)

2. ฮาเหอ...ไก่อ๊เจเหอ	ว่ายน้าโยแยไปขอเมีย
ชั้นหมากลอยน้ำเสีย	เอาไทรขอเมียละไก่อ๊เจ
มาแะเร็นน้อง	ขอเงินขอทองสองสามแคร์
เอาไทรขอเมียละไก่อ๊เจ	บอกแม่ว่าชั้นหมากลอยน้ำเสียเหอ...

(นางถัด เม่งช่วย. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 162 /1 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง.)

3. ฮาเหอ...โหนดโหมเหอ	แลเห็นปลายโปอยู่ลิลิบ
สาวน้อยตามผัวไปเสียฉิบ	เจ้าโหมนั่งร้องบนหลังควาย
คอยก่อนเจ้าโหมเหอ	อ้อขอเมียเอนให้
เจ้าโหมนั่งร้องบนหลังควาย	เสียตายคนรักกัน เหอ...

(นางถัด เม่งช่วย. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 162 /1 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง.)

4. ฮาเหอ...ฟ้าลั่นเหอ	ลั่นมาคึกคึก
พระศรีสุชนไปรบศึก	พานางโนราไปซาไฟ
นกเขากั้งเส้าร้อย	อดข้าวอดน้ำจนผอมผะ
พานางโนราไปซาไฟ	สุขใจเมื่อภายหลัง เหอ...

(นางถัด เม่งช่วย. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 162 /1 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง.)

5. ฮาเหอ...ลำป่าเหอ	เขาลือว่าหนูก
ลำป่าต้องทุกข์	ไฟเหอหมันลุกขึ้นกลางเมือง
โหมพวกเสนา	เขาฆ่าเขาฟันกันตายเปลือง
ไฟเหอหมันลุกขึ้นกลางเมือง	ตายเปลืองที่ลำป่า เหอ...

(นางถัด เม่งช่วย. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 162 /1 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง.)

6. อาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกชาวเรินดิน
เดินไม่แลเดิน	เหยียบโลกไก่อตาย
หน่วยตาสองหน่วย	เอาไว้แลชาย
เหยียบโลกไก่อตาย	โลกสาวชาวเรินดิน เหอ...

(นางถัด เม่งช่วย. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 162 /1 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง.)

7. อาเหอ... ฝนตกเหอ	ตกลงสู่สมสุข
ไม้ไผ่กอหนุ่ม	แตกพุ่มกลางกอ
ถ้าพี่เป็นช้าง	จะเข้าไปจ้างเอาสักหนอ
แตกพุ่มกลางกอ	สองหน่อเทียมเทียมกัน เหอ ...

(นางประดับ ศรีนุ่น. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 87 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง.)

8. อาเหอ... ไก่ขันเหอ	ขันมาละห้อย
เก็บดอกเมละร้อย	ห้อยไว้สองแถว
แถวหนึ่งพุดซ้อน	ห้วนอนนมแมว
ห้อยไว้สองแถว	โพตานดานนาห้อย เหอ...

(นางประดับ ศรีนุ่น. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 87 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง.)

9. อาเหอ... รักกันเหอ	รักคนทำน้ำ
ไม่เรืออีข้าม	นั่งไก่อางามสุดสุดเสียง
ไก่อแล้วไก่อเหล้า	ไก่อตั้งแต่เข้าจนเที่ยง
ไก่อจนสุดเสียง	เสียงแห่งเหมือนนางนกเหวก เหอ..

(นางประดับ ศรีนุ่น. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 87 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง.)

10. อาเหอ... พระพายเหอ	พัดมาออกแวก
ในอกในทรงน้องเหมือนอีแตก	ใครเหลยจะเข้ามาร่วมไร้
ถ้าเป็นขี้พราหรือน้ำเต้า	น้องผาให้แลฉาโน
ใครเหลยอีเข้ามาร่วมไร้	ในอกในทรงน้อง เหอ...

(นางประดับ ศรีนุ่น. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 87 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง.)

11. อาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกสาวชาวเรินตก
ขึ้นนั่งดินครก	นมยานโดงเตง
เวลาขี่คร้าน	ซ่อมสารก็ไม่เต็มเพลิง
นมยานโดงเตง	โลกสาวชาวบ้านตก เหอ...

(นางประดับ ศรีนุ่น. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 87 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง.)

12. อาเหอ...ฝนตกเหอ	ตกลงแล็กแล็ก
ปลาช่อนตัวเล็ก	เข้ามาตีปลักและตีแปลง
ทำสุ่มให้น้องสักหน่วย	พอได้มีแรง
เข้ามาตีปลักและตีแปลง	ตาแดงเหมือนนครึ่ง เหอ...

(นางเสริญ ทวีสุข. อายุ 64 ปี. บ้านเลขที่ 57/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางตุง.)

13. อาเหอ...สาวสาวเหอ	กิมข้าวสามสาก
เห็นป่าวมามาก	หุ้มสากไวไว
ถ้ามั่งป่าวเหอ	ถ้ามั่งป่าวไหว
หุ้มสากไวไว	สากแล้วไม่ทันป่าว เหอ...

(นางเสริญ ทวีสุข. อายุ 64 ปี. บ้านเลขที่ 57/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางตุง.)

14. อาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกสาวชาวเรินออก
ตัวขาวเหมือนไขปอก	หาผ้าที่ห้วงม
ถ้าได้กับพี่เณรเรา	พอควรพอสมควร
หาผ้าที่ห้วงม	ไม่สมสักเม็ดเดียว เหอ...

(นางเสริญ ทวีสุข. อายุ 64 ปี. บ้านเลขที่ 57/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางตุง.)

15. อาเหอ...เวเปลเหอ	เวเปลไวไว
กินเหล้าเหมือนไฟ	ใครให้โลกสาว
พอกินเหล้าแล้ว	พากันโห่ฉาว
ใครให้โลกสาว	เจ้าป่าวขี่เมาเหล้า เหอ...

(นางเสริญ ทวีสุข. อายุ 64 ปี. บ้านเลขที่ 57/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางตุง.)

16. อาเหอ...ไก่ขันเหอ	ขันมาละห้อย
เก็บดอกเมละร้อย	ห้อยไว้สองแถว
แถวหนึ่งพุดซ้อน	ห้วนอนนมแมว
ห้อยไว้สองแถว	โพदानदानาห้อย เหอ...

(นางเสริญ ทวีสุข. อายุ 64 ปี. บ้านเลขที่ 57/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางดุง.)

17. อาเหอ...นกเขาโทนเหอ	บ้านนี้ไม่มาโยนถูก
เกาะอยู่ตัวเดียวเรียวไม้พุก	ขันต่อส่อขายไม่เว้นวัน
วันนี้นางเนื้อเกลี้ยง	เที่ยงแล้วไม่ได้ยินเสียงขัน
ขันต่อส่อขายไม่เว้นวัน	ขันเยาะขันเย้ยน้อง เหอ...

(นางใจ เกื้อกากร. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 51/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางดุง.)

18. อาเหอ...หวั่นขึ้นเหอ	ขึ้นมาเทียมปลายไม้ไผ่
รักกันแต่ในใจ	ไม่เทให้ใครไปขอให้
ใช้พ่อใช้แม่	ใช้คนแก่แก่ก็ไม่ได้
ไม่เทให้ใครไปขอให้	ยกพายตามพี่ไป เหอ...

(นางใจ เกื้อกากร. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 51/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางดุง.)

19. อาเหอ...ต้นพรวัวเหอ	ต้นพรวัวทางเอน
ตัวพี่บวชเณร	สาวน้อยอย่าเพิ่งเอาผ้า
น้ำค้างเดือนหก	หมั่นดกกลกลางเขาวัว
สาวน้อยอย่าเพิ่งเอาผ้า	ให้พี่สีกแต่เณรก่อน เหอ...

(นางใจ เกื้อกากร. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 51/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางดุง.)

20. อาเหอ...ไก่แจ้เหอ	ว่ายน้าย้อยไปขอเมีย
ขันหมากลอยน้ำเสีย	ไอ้ไหนขอเมียจะไก่แจ้
มาแะเร็นน้อง	ขอเงินขอทองสองสามแคว
ไอ้ไหนขอเมียจะไก่แจ้	มาแะเร็นน้องก่อน เหอ...

(นางใจ เกื้อกากร. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 51/1 หมู่ที่ 2 ตำบลพนางดุง.)

21. อาเหอ...นางโนราเหอ ฉายาบินหนีแม่ผัวไป
 ไปพักต้นไทร สักความพระศรีสุชน
 นอนอยู่ไม่ได้ ขอลาพี่ชายไปเมืองบน
 สักความพระศรีสุชน ห่มเมียไว้คนเดียวเหอ...

(นางพร้อม เวชสุวรรณ อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 48/1 หมู่ที่ 3 ตำบลพนาสูง.)

22. อาเหอ...โลกสาวเหอ โลกสาวชาวเร็นดิน
 เทียมได้ผัวจีน นอนสาดเจ็ดชั้น
 เทียมได้ผัวไทย ผีนโหนผีนั่น
 นอนสาดเจ็ดชั้น โลกสาวชาวเร็นดิน เหอ...

(นางพร้อม เวชสุวรรณ อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 48/1 หมู่ที่ 3 ตำบลพนาสูง.)

23. อาเหอ...เดือนหกเหอ ค้างค็อกไถนา
 ภบเขียดถอนกล้ำ ปูนาช่วยดำ
 หอยข้าวหอยโข่ง โกงโคงยังคำ
 ปูนาช่วยดำ ดำแล้วลงรูปุ เหอ...

(นางพร้อม เวชสุวรรณ อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 48/1 หมู่ที่ 3 ตำบลพนาสูง.)

24. อาเหอ...ไก่ขันเหอ ขันมาก็ดก้อง
 เสียงนกคุดร้อง โนราจอมขวัญ
 รำดีไม่ดี มารำบ้านพี่สองสามวัน
 โนราจอมขวัญ เล่นเรื่องสุวรรณหงส์ เหอ...

(นางพร้อม เวชสุวรรณ อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 48/1 หมู่ที่ 3 ตำบลพนาสูง.)

25. อาเหอ...โลกสาวเหอ โลกสาวชาวบ้านอน
 ไซ้ให้แกบอน จุกลงทั้งก้าน
 ไซ้ให้แกงดุก จุกลงทั้งเงียง
 ดอกทองหน้าเกลี้ยง น้ำหน้าอ้อเลี้ยงผัว เหอ...

(นางพร้อม เวชสุวรรณ อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 48/1 หมู่ที่ 3 ตำบลพนาสูง.)

26. ฮาเหอ ...ดอกบัวเหอ	บานอยู่ได้คม
บัวน้อยรูปหงส์	แกหลงเมียแม่หม้าย
ขอหมากปากยุ่นไม่ขัดสน	หาสาวสักคนหาไม่ได้
หาเมียแม่หม้าย	อายอายเพื่อนคราวกัน เหอ...

(นางย้วน ชูบัว. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 3 ตำบลพนางตุง.)

27. ฮาเหอ...ตกเบ็ดเหอ	ตกลงสองคัน
ปลาจับพร้อมกัน	จะยกกันไหนดี
ถ้ายกกันโน้	กลัวว่ากันนี้จะเสียที่
ยกคนไหนดี	เสียที่ให้พร้อมกัน เหอ...

(นางย้วน ชูบัว. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 3 ตำบลพนางตุง.)

28. ฮาเหอ...ดอกดานนาเหอ	ลอยมาสามกิ่ง
ซัดขึ้นชายหลัง	ตัดดอโรไว้
ถ้าใครมาขอ	อย่าตัดกออื่นให้
ตัวโตล่อมไว้	ซัดขึ้นบนชายหลัง เหอ...

(นางย้วน ชูบัว. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 3 ตำบลพนางตุง.)

29. ฮาเหอ...ลูกสาวเหอ	โลกชาวเรีนออก
ห่มผ้าพุดดอก	ลงพายเรือแข่ง
น้ำจืดถูกผ้า	ขายหน้าพ่นแรง
ลงพายเรือแข่ง	โลกสาวชาวเรีนออก เหอ....

(นางย้วน ชูบัว. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 3 ตำบลพนางตุง.)

30. ฮาเหอ...เดือนสิบเอ็ดเหอ	ท่าน้าวเสด็จออกจากกรง
เขเรื่อหัวหงส์	ยกธงหางไก่
บ่าวบ่าวไพร่ไพร่	ร้องให้รำไร
ยกธงหางไก่	ตอใดพ้อมมาถึง เหอ...

(นางย้วน ชูบัว. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 3 ตำบลพนางตุง.)

31. ฮาเหอ...ไปไหนเหอ	ฝากแก้วแววไวให้ใครเหลย
ฝากไว้หน้าคาของข้าเออย	ฝากไว้ใครเหลยละนางน้องนุช
ฝากไว้ในเสากลัวปลลา	ฝากไว้หน้าคาสากลัวครุฑ
ฝากไว้ใครเหลยนางน้องนุช	สากลัวครุฑจะพาไป เหอ...

(นางย้วน ชูบัว. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 3 ตำบลพนางตุง.)

32. ฮาเหอ...รักกันเหอ	รักกันคนท่าหลัง
รักกันจริงจริง	ไซ้ไม่ทอดพานให้น้องไป
เพื่อนเขาทอดพานไม้แก่น	พี่ปาวหัวแหวนทอดกับไม้ไผ่
ไซ้ไม่ทอดพานให้น้องไป	ติดใจความรักกัน เหอ...

(นางย้วน ชูบัว. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 3 ตำบลพนางตุง.)

33. ฮาเหอ...ไก่อั้นเหอ	ขันมาก็ติดก้อง
เสียงนกคุดร้อง	มโนราจอมขวัญ
รำดีไม่ดี	มารำบ้านพี่สองสามวัน
มโนราจอมขวัญ	เล่นเรื่องสุวรรณหงส์ เหอ...

(นางย้วน ชูบัว. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 3 ตำบลพนางตุง.)

34. ฮาเหอ...หนูหนูเหอ	ขุดรูป่าเกลบ
ไต่ยีนฟ้าแลบ	เล่นเข้าชีวัว
เด็กมันอยากข้าว	แต่คนเฒ่าเฒ่ามันอยากผัว
เล่นเข้าชีวัว	อยากผัวทองร้อยชั่ง เหอ...

(นางผิน แก้วลิบ. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 152 หมู่ที่ 4 ตำบลพนางตุง.)

35. ฮาเหอ...พี่ชายเหอ	ถางไร่โปลกมัน
ถางถุกวันจันทร์	มันไม่ลงหัว
แผ่นดินมันดี	พันธุ์มันมันชั่ว
มันไม่หลงหัว	สาวย่านให้วัวกิน เหอ...

(นางผิน แก้วลิบ. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 152 หมู่ที่ 4 ตำบลพนางตุง.)

36. อาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกสาวชาวบ้านหัวนอน
ใช้ให้แกงบอน	จุกลงทั้งก้าน
ใช้ให้แกงดุก	จุกลงทั้งเงียง
ดอกทองหน้าเกลี้ยง	น้ำหน้าอ้อเลี้ยงผิว เหอ...

(นางผิน แก้วลิบ. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 152 หมู่ที่ 4 ตำบลพนาางตุง.)

37. อาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกชาวเร็นตีนสุด
ตัวขาวเหมือนดอกพุท	แม่หวงไว้ให้อัสสุดโนรา
น้ำขันแม่ไม่ให้อาบ	แบ่งหยาบแม่ไม่ให้ทา
หวงไว้ให้สุดโนรา	โลกโคมาพาไป เหอ...

(นางผิน แก้วลิบ. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 152 หมู่ที่ 4 ตำบลพนาางตุง.)

38. อาเหอ...ไปคอนเหอ	ไปและพระนอนกับพระนั่ง
พระพิงเสาดั่ง	หลังคามุงเบื่อง
เข้าไปในห้อง	ไปและพระทองเขาทรงเครื่อง
หลังคามุงเบื่อง	ทรงเครื่องดอกไม้นไหว เหอ...

(นายล่อง ขวัญเอียด. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 150 หมู่ที่ 4 ตำบลพนาางตุง.)

39. อาเหอ...พ่อผมสอดเหอ	ไปไหนไม่รอดเพราะหวงเมีย
อ้อเอาโพงพวงไปวางเสีย	กลัวเมียอ้อได้กับข้าหลวง
ผมสอดพอยอดโย	ไปไหนไม่รอดพ่อแก้มพวง
กลัวเมียอ้อได้กับข้าหลวง	แก้มพวงน้องคนเดียว เหอ...

(นายล่อง ขวัญเอียด. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 150 หมู่ที่ 4 ตำบลพนาางตุง.)

40. อาเหอ...นางนงยางเหอ	บินมาชาวผ่อง
เกาะอยู่ที่ชายคลอง	มองมองอ้อกินแต่ปลาสด
หญิงไม่ออกกาย	ชายไม่ออกกรส
มองมองอ้อกินแต่ปลาสด	ค่อยหลบไปเร็นเปล้า เหอ...

(นายล่อง ขวัญเอียด. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 150 หมู่ที่ 4 ตำบลพนาางตุง.)

41. อาเหอ...ฝนตกเหอ ดกลงแล็กแล็ก
 ปลาช่อนตัวเล็ก เข้ามาตีปลักและตีแปลง
 ตัวหนึ่งเกล็ดดำ ตัวหนึ่งเกล็ดแดง
 ว่ายน้ำตีแปลง เกล็ดแดงเหมือนย้อมครั้ง เหอ...

(นายสอง ขวัญเอียด.อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 150 หมู่ที่ 4 ตำบลพนางดุง.)

42. อาเหอ... น้องนอนเหอ ขวัญข้าวจะนอนเปลเหอ
 แม่เชือกั้งเส อย่าเทียวอย่าเรไปไหนหนา
 ไปสองอยู่สอง รักษาลูกอ่อนในเปลผ้า
 อย่าเทียวอย่าเรไปไหนหนา ลูกข้าก็ยังอ่อน เหอ...

(นางชื่น ทองแก้ว. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 5 ตำบลพนางดุง.)

43. อาเหอ...น้องนอนเหอ สายหมอนนอนทัยสุดใจพี่
 ไปป้ายายหาหม้ายมี ขวัญพี่อย่าร้องเลยน้องเอย
 ไปป้ายายอยู่ใกล้ ได้ยกชูดูแลเจ้าทราชมชย
 ขวัญพี่อย่าร้องเลยน้องเอย เกิดมาเรามีกรรม เหอ...

(นางชื่น ทองแก้ว. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 5 ตำบลพนางดุง.)

44. อาเหอ...โลกสาวเหอ โลกชาวบ้านบน
 เดินทางนี้สองคน อยู่หมั่นมนพิ์ขอสักคนตะเหวน้อง
 พี่ไม่ให้ทำไหร ผัดแป้งแต่งโรยอยู่ในห้อง
 พี่ขอสักคนตะเหวน้อง ให้นั่งกันแต่ไรผม เหอ...

(นางชื่น ทองแก้ว. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 5 ตำบลพนางดุง.)

45. อาเหอ...โลกบ่าวเหอ โลกชาวโครเหลย
 เดินทางนี้สองคน เหน็บกริชหัวเงินแทงซ้ายแทงขวา
 หน้านี้อั้แทงน้อง เงินทองมึงยังก็พารา
 แทงซ้ายแทงขวา หน้านี้อั้แทงน้อง เหอ...

(นางชื่น ทองแก้ว. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 5 ตำบลพนางดุง.)

46. อาเหอ...นกเขาวาเหอ	เกาะราวไม้พุก
ผิวไปอยู่หนูก	ทิ้งโลกเอาไว้ที่ในวัง
ฝนตกฟ้าร้อง	ไม่เห็นหน้าน้องทองร้อยซัง
ทิ้งโลกเอาไว้ที่ในวัง	นั่งกินแต่น้ำดา เหอ...

(นางชื่น ทองแก้ว. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 5 ตำบลพนางตุง.)

47. อาเหอ...พี่ชายเหอ	อย่ามาเร็นน้องให้เลื่อนเลื่อน
หมากพลูจะเปลือง	พ่อแม่กลับมาจะบ่นตำ
พี่ชายรักน้อง	อย่าคบเพื่อนสองเข้ามา
พี่ชายรักข้า	ลอบมาแต่คนเดียว เหอ...

(นางชื่น ทองแก้ว. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 5 ตำบลพนางตุง.)

48. อาเหอ...ไปป่าเหอ	พี่หลบหลังคาให้น้องก่อน
เวลาน้องเข้านอน	ผ้าผ่อนหอมทองน้องเปียกสิ้น
เงยแลหลังคา	น้ำตาน้องไหลริน ๆ
ผ้าผ่อนหอมทองน้องเปียกสิ้น	ตัดหัวผัวรักน้อง เหอ...

(นางชื่น ทองแก้ว. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 5 ตำบลพนางตุง.)

49. อาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกชาวเร็นออก
หอมผ้าพุดดอก	บอกเพื่อนว่าจิ้นอ๊มาขอ
เพื่อนเขาขายไหมล	หน้าไยอ๊ขายหนมเกาะ
บอกเพื่อนว่าจิ้นอ๊มาขอ	หนมเกาะไม่พอกัน เหอ...

(นางเคลื่อนไหว เพ็งคล้าย. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 5 ตำบลพนางตุง.)

50. อาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกสาวชาวเร็นนี้
ตัวดำบู๊	เจาะหูไม้
ไปอยู่กับจิ้น	จิ้นหอมมันเช้อทองหุให้
เจาะหูใส่ไม้	โลกสาวชาวเร็นนี้ เหอ...

(นางเคลื่อนไหว เพ็งคล้าย. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 5 ตำบลพนางตุง.)

51. ฮาเหอ...ขึ้นโหนดเหอ	อย่าขึ้นให้สุดปลาย
อัปลัดลงมตาย	ไม่มีใครอีกลุมเอาผีไว้
ได้ผ้าขาวสักผืน	คลุมหัวคลุมท้าย
ไม่มีใครอีกลุมเอาผีไว้	นอนตายใต้โคนโหนด เหอ...

(นางเคลื่อนไหว เฟิงคล้าย. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 5 ตำบลพนาวดง.)

52. ฮาเหอ...โลกพร้าวเหอ	โลกพร้าวรอกเจาะ
ข้างหญิงเกิดปีเถาะ	ข้างชายเกิดปีชวด
ข้างหญิงยามรู้หนัง	ข้างชายชั่งรู้นอนนาน
ปีเถาะปีชวด	นานนานค่อยพบกัน เหอ...

(นางเคลื่อนไหว เฟิงคล้าย. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 5 ตำบลพนาวดง.)

53. ฮาเหอ...โปลกรักเหอ	โปลกไว้เมื่อวันเสาร์
ข้างปลายรักเรา	ข้างโคนไปรักคนเ็น
เด็ดยอดเสียให้หมด	เอาน้ำไปรดให้ขึ้นเซ็น
ข้างโคนไปรักคนเ็น	ที่หน้าอย่าควรโปลก เหอ...

(นางเคลื่อนไหว เฟิงคล้าย. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 5 ตำบลพนาวดง.)

54. ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกชาวเร็นดก
ขึ้นนั่งดินครก	นมยานโดงเตง
เวลาซื้อบ้าน	ซ่อมสารก็ไม่เต็มเพลิง
นมยานโดงเตง	โลกสาวชาวบ้านดก เหอ...

(นางนวล ขุนเพชร. อายุ 71 ปี. บ้านเลขที่ 195 หมู่ที่ 6 ตำบลพนาวดง.)

55. ฮาเหอ...ฝนดกเหอ	ดกลงฉาฉา
เจ็บใจแม่แมงดา	บินมาพันไป
หนองน้ำสองสามหนอง	แมงดาดอกทองหรือไม่ใช่
บินมาพันไป	เจ็บใจแม่แมงดา เหอ...

(นางนวล ขุนเพชร. อายุ 71 ปี. บ้านเลขที่ 195 หมู่ที่ 6 ตำบลพนาวดง.)

56. ฮาเหอ...หมากอ่อนเหอ หย่อนลายหยวบหยวบ
 ผัวตายไม่ทันถึงขวบ ควบไซ้เข้านอน
 ควบทั้งหมากสุก ควบทั้งหมากอ่อน
 ควบไซ้เข้านอน หมากอ่อนหย่อนลายยวบ เหอ...

(นางนวล ขุนเพชร. อายุ 71 ปี. บ้านเลขที่ 195 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางดุง.)

57. ฮาเหอ...เวเปลเหอ เวโพหน้าแว่น
 บ่าวน้อยหัวแหวน เล่นนกฟังกาบชนไก่
 ยายมเขาร้องถาม ว่าบ่าวโง่มงามเขาเล่นไหร
 เล่นนกชนไก่ ต่อไปอย่าควรเล่น เหอ...

(นางนวล ขุนเพชร. อายุ 71 ปี. บ้านเลขที่ 195 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางดุง.)

58. ฮาเหอ...หนูหนูเหอ ขูดรูป้าเกลบ
 ได้ยินฟ้าแลบ เล่นเข้าชี้วัว
 เด็กมันอยากข้าว แต่คนเฒ่าเฒ่ามันอยากผัว
 เล่นเข้าชี้วัว อยากผัวทองร้อยชั่ง เหอ...

(นางนวล ขุนเพชร. อายุ 71 ปี. บ้านเลขที่ 195 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางดุง.)

59. ฮาเหอ...ไก่แจ้เหอ ว่ายน้ำย่อแยไปขอเมีย
 ชันหมากลอยน้ำเสีย เอาไหรขอเมียละไก่แจ้
 มาแะเร็นน้อง ขอเงินขอทองสองสามแคว
 เอาไหรขอเมียละไก่แจ้ บอกแม่ว่าชันหมากลอยน้ำเสีย หอ...

(นางนวล ขุนเพชร. อายุ 71 ปี. บ้านเลขที่ 195 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางดุง.)

60. ฮาเหอ...โลกสาวเหอ โลกชาวเร็นตีนสุด
 ตัวขาวเหมือนดอกพุท แม่หวงไว้ให้อัสุดโนรา
 น้ำขันแม่ไม่ให้อาบ แป้งหยาบแม่ไม่ให้ทา
 หวงไว้ให้อัสุดโนรา โลกโคมาพาไป เหอ...

(นางนวล ขุนเพชร. อายุ 71 ปี. บ้านเลขที่ 195 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางดุง.)

61. ฮาเหอ...โหนดโหมเหอ มีโพลิบลิ่ว
 เรือชาวสำเภอปลิ่ว ร้องขายซีพำกับน้ำเต้า
 ขายถูกหรือขายแพง น้องซื้อไว้แกงกินต่อเช้า
 ร้องขายซีพำกับน้ำเต้า เรือชาวสำเภอปลิ่ว เหอ...
 (นางน้อม พูนพร. อายุ 66 ปี. บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางตุง.)

62. ฮาเหอ...หวันเย็นเหอ เย็นมาละห้อย
 เก็บดอกเหมละร้อย ห้อยไว้สองแถว
 แถวหนึ่งพุดซ้อน หวันอนนมแมว
 ห้อยไว้สองแถว โปตานตานนาห้อย เหอ...
 (นางน้อม พูนพร. อายุ 66 ปี. บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางตุง.)

63. ฮาเหอ...พี่ชายเหอ ถ้างไรโปลกมัน
 ถ้างถูกวันจันทร์ มันไม่ลงหัว
 แผ่นดินมันดี พันธุ์มันมันชั่ว
 มันไม่หลงหัว สาวย่านให้วิวกิน เหอ...
 (นางน้อม พูนพร. อายุ 66 ปี. บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางตุง.)

64. ฮาเหอ...เดือนสามเหอ ม่วงงามไฟดอก
 สาวน้อยคิดออก ฉอยดอกม่วงงาม
 ฉอยถึงไม่ถึง ขึ้นนั่งรำพึงอยู่เทียมปาง
 ฉอยดอกม่วงงาม ฉอยแล้วน้องวางเสีย เหอ...
 (นางน้อม พูนพร. อายุ 66 ปี. บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางตุง.)

65. ฮาเหอ.. งูเขียวเหอ ตัวเดียวลายพริ้ว
 ตัวเท่านี้วก้อย ห้อยหัวลงมา
 เด็กนอนไม่หลับ กินดับดีหว่า
 ห้อยหัวลงมา หวันเย็นเวลาห้อย เหอ...
 (นางน้อม พูนพร. อายุ 66 ปี. บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางตุง.)

66. อาเหอ...ไปเขาเหอ ไปตัดหวายเอามาคล้องช้าง
ทำปวงให้กว้างกว้าง คล้องช้างให้โลกภูเขาเขียว
เลือกมาจ้ำจ้ำ พลายคำของน้องตัวเดียว
คล้องช้างให้โลกภูเขาเขียว ตัวเดียวไ้พลายคำ เหอ...
(นางน้อม พูนพร. อายุ 66 ปี. บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางตุง.)

67. อาเหอ...น้องนอนเหอ สายหมอนนอนหทัยสุดใจพี่
ไปปาย่ายายหาหม้ายมี ขวัญพี่อย่าร้องเลยน้องเอ๋ย
ไปปาย่ายายอยู่ใกล้แค่ ได้ยกชูดูแลเจ้าทราชมเขย
ขวัญพี่อย่าร้องเลยน้องเอ๋ย เกิดมาเรามีกรรม เหอ...
(นางน้อม พูนพร. อายุ 66 ปี. บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางตุง.)

68. อาเหอ...ไปคอนเหอ ไปและพระนอนกับพระนั่ง
พระพิงเสาดั่ง หลังกามุงเบื่อง
เข้าไปในห้อง ไปและพระทองเขาทรงเครื่อง
หลังกามุงเบื่อง ทรงเครื่องดอกไม้ไหว เหอ...
(นางน้อม พูนพร. อายุ 66 ปี. บ้านเลขที่ 90 หมู่ที่ 6 ตำบลพนางตุง.)

69. อาเหอ... ไปลกรักเหอ น้องไปลกรั้วที่หัวนา
อ้เฒ่านั้นเดินมา อย่าเด็ดดอกกรักของพี่เสีย
ดอกกรักพี่เพิ่งปลูก ไว้ชมต่างโลกเฝือกต่างเมีย
อย่าเด็ดดอกกรักของพี่เสีย เฒ่านั้นเป็นเมียพี่ เหอ...
(นางไห้ มากเกื้อ. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 38 / 1 หมู่ที่ 7 ตำบลพนางตุง.)

70. อาเหอ... นางนกเป้ล้าเหอ เข้าเข้ามากินโลกไทโร
เฒ่าเฒ่าแก่แก่มาแต่ไหน ทำเพลงใหม่ใหม่ให้เด็กว่า
โลกหัวโหมแดงได้แรงอก โลกหัวโหมนอกสมน้ำหน้า
โลกหัวโหรา สองดาก็ย้อยเลือด เหอ...
(นางไห้ มากเกื้อ. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 38 / 1 หมู่ที่ 7 ตำบลพนางตุง.)

71. อาเหอ.... โลกสาวเหอ โลกสาวเขาชาวเรินดิน
 เงินไม่แลติน เขียบโลกไก่อาย
 หนวยตาทั้งสองหนวย หวงไวแลชาย
 เขียบโลกไก่อาย แลชายไมวางตา เหอ...
 (นางไห้ มากเกือ. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 38 / 1 หมู่ที่ 7 ตำบลพนาวดง.)

72. อาเหอ....หมากอ่อนเหอ สองลายก็ห้อย
 หมากพื๋าวน้อย เก็บไว้ออเมีย
 ใครใครอย่ามาโถกตอง หมากอ่อนของน้องจะหล่นเสีย
 เก็บไว้ออเมีย หมากอ่อนสองลายห้อย เหอ...
 (นางไห้ มากเกือ. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 38 / 1 หมู่ที่ 7 ตำบลพนาวดง.)

73. อาเหอ... ฝนตกเหอ ตกลงฉาฉา
 เจ็บใจแม่แมงดา บินมาพันไป
 หนองนี้สองสามหนอง แมงดาดอกทองพริ้วไม่ไข
 บินมาพันไป เจ็บใจแม่แมงดา เหอ...
 (นางไห้ มากเกือ. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 38 / 1 หมู่ที่ 7 ตำบลพนาวดง.)

74. อาเหอ... นางโนราเหอ ฉายาลาแม่ผัวหนี
 กุศลบนคลี่ ก็ดีไทรสน
 เชิญอยู่ไปเกิดพระผ่านเกล้า แต่โลกรักจะลาไปเมืองบน
 สักความไว้ถ้าพระศรีสุชน ลาน้องไว้คนเดียว เหอ...
 (นางเปี้ย คงผอม. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 7 ตำบลพนาวดง.)

75. อาเหอ... นางโนราเหอ คือนางโนรา
 อาบน้ำในสระ แจัดคนพี่น้อง
 นายพรานแลเห็น ทำบ่วงอีคล้อง
 แจัดคนพี่น้อง คล้องเอาสุดท้องเพื่อน เหอ...
 (นางเปี้ย คงผอม. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 7 ตำบลพนาวดง.)

76. ฮาเหอ...ขึ้นโหนดเหอ	ขึ้นเอาโลกกา
ใส่พกลงมา	อย่าให้พ่อแม่ของกาเห็น
นิจจาโลกนก	พลัดตกลงมาทั้งเป็น
อย่าให้พ่อแม่ของกาเห็น	ตรวจน้ำไม่ทันตาย เหอ...

(นางเปี้ย คงผอม. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 7 ตำบลพนางตุง.)

77. ฮาเหอ... พี่ชายเหอ	กินน้ำตาลทรายจะหวานลิ้น
หวานตลอดดัดลิ้น	น้องไรเสียลิ้นทุกลิ้นคน
ข้างนอกโสภา	ข้างในซี่กายาขม
น้องไรเสียลิ้นทุกลิ้นคน	หวานขมน้องไรลิ้น เหอ...

(นางเปี้ย คงผอม. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 7 ตำบลพนางตุง.)

78. ฮาเหอ... พี่ไปเหอ	สักเท่าใดใดน้องไม่ห้าม
พี่ไปหาเมียงาม	น้องอยู่ข้างหลังหาผัวขุน
คิดหาผัวเก่า	กับเราเขาหลงเรือทุน
คิดหาผัวขุน	ผัวทุนทองร้อยช้าง เหอ....

(นางเปี้ย คงผอม. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 7 ตำบลพนางตุง.)

79. ฮาเหอ.. ยอดหญิงเหอ	รักกันจริงแล้วเธอเจ้าสร้อยฟ้า
พี่ไม่ชี้หูกชี้เท็จว่า	ให้ตกได้จำปาเมืองนอรก
ถ้าพี่หลอกลวงนางโฉมฉาย	ให้ดอกศรพระนารายณ์มาปักอก
ถ้าพี่ชี้หูก	ดกรกไปทุกชาติ เหอ...

(นางเปี้ย คงผอม. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 7 ตำบลพนางตุง.)

80. ฮาเหอ.... แค้นใจเหอ	ไถนาดินแห้ง
ยิ่งไถยิ่งแล้ง	แตกแหงรอยรอยเท่าตีนนก
ก้มแลหัวหมูก็ขัดใจ	ก้มแลคันไถก็ขัดดอก
แตกแหงรอยรอยเท่าตีนนก	ขัดดอกไปทุกสิ่ง เหอ...

(นางเปี้ย คงผอม. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 7 ตำบลพนางตุง.)

81. ฮาเหอ...น้องนอนเหอ นอนให้หลับดี
 แม่เชื้อทั้งสี่ อย่าได้หยิกหยอกและหลอกเจ้า
 แม่โผกเปลงผ้า อีโหยนโยนซาให้น้องนอน
 ไปสองอยู่สอง กล่อมเจ้าให้นอนเปล เหอ...
 (นางเปี้ย คงผอม. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 7 ตำบลพนางตุง.)

82. ฮาเหอ...โผกเปลงเหอ ท่านสั่งให้เวอยู่ซ้าซ้า
 ท่านโผกเปลงผ้า อีโหยนโยนซาให้น้องนอน
 เวลานั้นอยากนม พาไปส่งนมเสียก่อน
 เวลานั้นนอน ป้อนข้าวอาบน้ำให้ เหอ...
 (นางเปี้ย คงผอม. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 7 ตำบลพนางตุง.)

83. ฮาเหอ...เหอ นางนกแอนเหอ
 บินสูงบินแสน ไปทำรังที่เกาะเสและเกาะห้า
 ถ้าเราได้ฆ่าแม่หมันให้ตาย พารังไปขายแลกสินค้า
 ทำรังเกาะเสและเกาะห้า สิ้นค่านางนกแอน เหอ...
 (นางทอง พูลสง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 94 หมู่ที่ 8 ตำบลพนางตุง.)

84. ฮาเหอ...ดาวดาวเหอ ดูแวววาวเสียสิ้นทางท้องฟ้า
 ดาวเข้ดาวเหรา ดาวแหกแยกฟ้าดาวคันไถ
 ใ้ดาวไหรที่พวยพุ่ง ใ้ดาวรุ่งมาแข่งกับดาวไทย
 ดาววีสีใส ดาวไหรที่พวยพุ่ง เหอ...
 (นางทอง พูลสง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 94 หมู่ที่ 8 ตำบลพนางตุง.)

85. ฮาเหอ...นกจอกเหอ คาบดอกกราไฟ
 บินมาทั้งโหม เรินเหย้าฝากไคร
 ปิดดูขัดหลัก ลงผลึกหัวได
 เรินเหย้าฝากไคร หัวไดนางนกจอก เหอ...
 (นางทอง พูลสง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 94 หมู่ที่ 8 ตำบลพนางตุง.)

86. ฮาเหอ...เออ เหอ นางนกเป่ล้าเหอ
 พี่ไม่ดักเจ้า ดักนางนกเขา
 เหตุไหรานางนกเป่ล้า ที่แล่นเข้าไปในปวงเรา
 ดักนางนกเขา นกเป่ล้ามาพลอยตาย เหอ...
 (นางทอง พูลสง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 94 หมู่ที่ 8 ตำบลพนาตุง.)

87. ฮาเหอ...ฟ้าลั่นเหอ ลั่นมาคึกคึก
 พระศรีสุชนไปรบศึก พานางโนราไปซาไป
 นกเขาทั้งเส้าร้อย อดข้าวอดน้ำจนผอมผา
 พานาโนราไปซาไฟ สุขใจเมื่อภายหลัง เหอ...
 (นางทอง พูลสง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 94 หมู่ที่ 8 ตำบลพนาตุง.)

88. ฮาเหอ...พี่ชายเหอ เสี่ยงว่าอีมาขอน้องหรือพี่ชาย
 น้องแกแล้วแหละเหมือนจะตาย พี่ชายเหอเพิ่งเริ่มมาขอ
 บอกยกก็น้องไม่ได้สร้าง แต่ผ้าขาวบางน้องก็ไม่ได้ทอ
 พี่ชายเหอเพิ่งเริ่มมาขอ น้องไปหลอบบอกยกก่อน เหอ...
 (นางจิบ ทองดำ. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 141 หมู่ที่ 8 ตำบลพนาตุง.)

89. ฮาเหอ...ดาวดาวเหอ ดูแวววาวเสียสิ้นทางท้องฟ้า
 ดาวเมื่อดาวเรา ดาวแยกแยกฟ้าดาวคันไถ
 อาทิดยัมมันที่พวยพุ่ง ไร่ดาวรุ่งมาแข่งกับดาวไทย
 พอดาวเดือนเคลื่อนไป ใจน้องเหมือนเวเปด เหอ...
 (นางจิบ ทองดำ. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 141 หมู่ที่ 8 ตำบลพนาตุง.)

90. ฮาเหอ...น้องนอนเหอ นอนให้สบาย
 แม่เชื้อทั้งหลาย อย่างมากมายเจ้า
 อีหลันขวัญเอยอย่าหลอกหลอน แต่ขอให้เด็กอ่อนนอนไปเล่า
 แม่เชื้อขวัญข้าว กล่อมเจ้าให้นอนเปด เหอ...
 (นางจิบ ทองดำ. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 141 หมู่ที่ 8 ตำบลพนาตุง.)

91. ฮาเหอ...น้องนอนเหอ	เชิญเจ้าให้นอนในเปล
แม่เชื้อทั้งเส	อย่าเที่ยวอย่าเร่ไปเล่นไกล
อยู่สองไปสอง	รักษาลูกน้อยจนเติบใหญ่
อย่าเที่ยวอย่าเร่ไปเล่นไกล	เล่นอยู่แต่ในเปล เหอ...

(นางจิบ ทองดำ. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 141 หมู่ที่ 8 ตำบลพนางตุง.)

92. ฮาเหอ...ต้นขี้หมื่นเหอ	คือต้นขี้หมื่น
เพื่อนเขาได้เมียเสียหมดสิ้น	ยังแต่บ่าวน้อยเราคนเดียว
ได้เหยี่ยวเหยี่ยวพา	ได้กากาเฉี่ยว
ยังแต่บ่าวน้อยเราคนเดียว	เฉี่ยวฉาบคาบพาไป เหอ...

(นางแก้ว คงนวล. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 126 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางตุง.)

93. ฮาเหอ... น้องนอนเหอ	นอนให้หลับดี
แม่เชื้อทั้งเส	อย่าร้อนอย่าเร่ไปข้างไหน
อยู่สองไปสอง	รักษาโลกอ่อนให้ตั้งใจ
อย่าร้อนอย่าเร่ไปข้างไหน	รักษาเด็กเอาไว้ก่อน เหอ...

(นางแก้ว คงนวล. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 126 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางตุง.)

94. ฮาเหอ... เหอ	พระสังข์เหอ
เพื่อนเขาอยู่รื้ออยู่วัง	พระสังข์อยู่ในคราบเงาะ
เพื่อนเขาเดินดิน	พระสังข์เนื้อนิลถือไม้เท้าเหาะ
อยู่ในคราบเงาะ	เหาะหานางรดหนา เหอ...

(นางแก้ว คงนวล. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 126 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางตุง.)

95. ฮาเหอ...นางรดหนาเหอ	ช่างหาช่างได้
พ่อแม่หาให้	สาวไม่ชอบใจ
เทียมได้กับไอ้เงาะ	ทำสาวสอหลอไอ้เงาะไพร
สาวไม่ชอบใจ	ไปอยู่ปลายนาดอน เหอ...

(นางแก้ว คงนวล. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 126 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางตุง.)

96. ฮาเหอ...หนูหนูเหอ เชิญอยู่กับแม่ตะเหวอโลก
 แม่เชื้อข้าวโปลก เชื้อวัวเชื้อควายให้ไถนา
 หนูเล่นเบี้ยแม่ไม่ปัน หนูเล่นไก่ชนแม่ไม่ว่า
 หนูเหยี่ยวไล่ผ้า แม่ดำทุกคืนหนู เหอ ...
 (นางแผ้ว คงนวล. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 126 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางดุง.)

97. ฮาเหอ...บ้านนี้เหอ เขาสือว่าสาวมาก
 สาวครกสาวสาก สาวเขียกสาวป่อ
 สาวโหลสาวฝ้าย สาวไม้โร้ทอ
 สาวเขียกสาวป่อ สาวไม้โร้ทอโหล เหอ...
 (นางแผ้ว คงนวล. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 126 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางดุง.)

98. ฮาเหอ...นกเขาวาเหอ ป่านี้ไม่มาโยนกุก
 ตัวเดียวเกาะอยู่ริ้วไม้พุก ที่ขันเกาะล่อชายไม่เว้นวัน
 วันนี้ไปไหนนางเนื้อเกลี้ยง ที่ไม่ได้ยินเสียงนกเขาขัน
 ขันเกาะล่อชายไม่เว้นวัน ขันให้ชายฟังเสียง เหอ...
 (นางแผ้ว คงนวล. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 126 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางดุง.)

99. ฮาเหอ...โปลกรักเหอ น้องโปลกเอาไว้ที่ชายเขา
 ข้างโค่นรักเรา ข้างปลายไปรักคนอื่น
 เด็ดยอดเสียให้หัด ไปตักน้ำมารดเสียให้เฟ้น
 ข้างปลายไปรักคนอื่น เฟ้นเกิดพ่อร้อยชั่ง เหอ ...
 (นางแผ้ว คงนวล. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 126 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางดุง.)

100. ฮาเหอ...โลกสาวเหอ โลกสาวชาวบ้านกลาง
 ร่างเล็กเอวบาง ตั้งร้านขายของ
 ปีนี่ขายผ้า ปีนี่ขายทอง
 ตั้งร้านขายของ โลกสาวชาวบ้านกลาง เหอ...
 (นางเอี่ยม คงนวล. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 106 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางดุง.)

101. อาเหอ... โลกสาวเหอ	โลกชาวบ้านกลาง
อยู่ร้างบางบาง	รอยคนขอแล้ว
ให้เหอไม่ให้	ไปถามน้ำเณรทองแก้ว
รอยคนขอแล้ว	โลกสาวชาวบ้านกลาง เหอ...

(นางเอื้อม คงนวล. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 106 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางตุง.)

102. อาเหอ... พี่ชายเหอ	เสียงว่าอีมาขอน้องหรือพี่ชาย
น้องแกแล้วแหละเหมือนจะตาย	พี่ชายเหอเพิ่งเริ่มมาขอ
บอกยกก็น้องไม่ได้สร้าง	แต่ผ้าขาวบางน้องก็ไม่ได้ทอ
พี่ชายเหอเพิ่งเริ่มมาขอ	น้องไปหลอบบอกยกก่อน เหอ...

(นางเอื้อม คงนวล. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 106 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางตุง.)

103. อาเหอ... เดือนขึ้นเหอ	ขึ้นมาส่องแสง
น้ำเต้าพอทราวมแกง	นางแม่หวงไว้ไปไหน
หวงไว้นานนาน	แมงโกกกลางบางหมันลักไซ
นางแม่หวงไว้ไปไหน	น้ำเต้าพอทราวมแกง เหอ ...

(นางเอื้อม คงนวล. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 106 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางตุง.)

104. อาเหอ... โลกสาวเหอ	โลกสาวชาวเรินออก
ห้วนนมเพิ่งอก	บอกให้เขาขอ
เสาเรินไม้หามาก	ฟากเรินหลุมพอ
บอกให้เขาขอ	โลกสาวชาวเรินออก เหอ...

(นางเอื้อม คงนวล. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 106 หมู่ที่ 9 ตำบลพนางตุง.)

105. อาเหอ... น้ำไหลเหอ	ไหลมาเข้าถ้ำ
ไอ้เฒ่าอวดอ้าง	อีเลี้ยงเมียสาว
ไม่ก้มแลดู	ไอ้เฒ่าหัวงูหมันทำป่าว
อวดอ้างอีเลี้ยงเมียสาว	ไอ้เฒ่าหัวงู เหอ...

(นางกรวญคิด เสนรุษ. อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 60/1 หมู่ที่ 10 ตำบลพนางตุง.)

106. ฮาเหอ...ถางไร่เหอ	ถางไร่ไปปลูกไทร
ค่อยถางค่อยไป	พบช่อดอกไม้พวกนักเลง
ไฟเก่าถ่านเก่า	ไม่พักเป่าหมันลูกขึ้นเอง
พบช่อดอกไม้พวกนักเลง	ไปไหนก็เพลงนั้น เหอ...

(นางครวญคิด เสนรุษ. อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 60/1 หมู่ที่ 10 ตำบลพนาสงคราม.)

107. ฮาเหอ...อีเฒ่านั้นเหอ	เดินมาสามคนพี่น้อง
เดินมามองมอง	ร้องขายหนมบ้า
น้ำผึ้งเทโว	หนมโคเทวา
ร้องขายหนมบ้า	น่ารักแม่ค้าขาย เหอ...

(นางครวญคิด เสนรุษ. อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 60/1 หมู่ที่ 10 ตำบลพนาสงคราม.)

108. ฮาเหอ...เรือใหญ่เหอ	ชักใบแล่นล่องคลองวันหส์
เห็นภูเขาแดงมาแจ้งจัด	พระพายฉายพัดมาไรไร
เห็นเรือแล่นเข้าเกาะหนู	เห็นปลายลำพู่ภูเขาใหญ่
พระพายฉายพัดมาไรไร	ใจน้องเหมือนเวเปปเหอ ...

(นางครวญคิด เสนรุษ. อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 60/1 หมู่ที่ 10 ตำบลพนาสงคราม.)

109. ฮาเหอ...ไปเหนือเหอ	ไปเข็โลกเข็โลกล่า
เฝือกรักกับชาวลำปำ	ทำสิ่งทุกขสิ่งแค้น
เฝือกรักกับชาวท่า	ป่านไต่กินน้ำผึ้งแว่น
ทำสิ่งทุกขสิ่งแค้น	เท่านั้น้องแค้นใจ เหอ...

(นางครวญคิด เสนรุษ. อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 60/1 หมู่ที่ 10 ตำบลพนาสงคราม.)

110. ฮาเหอ...นกเอี้ยงเหอ	เที่ยงเที่ยงมากินโลกพลับ
แม่นางงามสรรพ	ได้ผิวโนรา
ไม่ไร้หุงข้าว	ไม่ไร้แกงปลา
ได้ผิวโนรา	โลกคู่หมั้นมากมาย เหอ ...

(นางครวญคิด เสนรุษ. อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 60/1 หมู่ที่ 10 ตำบลพนาสงคราม.)

111. ฮาเหอ ... กือน้องเหอ คือนางรดหนา
 ทุ่มพวงมาลา เลือกเงาะทันใด
 ท้าวสามลไร่ พาลโกรชยกใหญ่
 ขั้บรดหนาทราวม้วย ไปไว้เท่ปลายนา เหอ ...
 (นางลั่น ทองศรี . อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 72 หมู่ที่ 10 ตำบลพนางตุง)

112. ฮาเหอ... ลมพัดเหอ พัดมาออกแวก
 ออกน้องเหมือนอีแดก ใครเหลยอีมาส่วงไร่
 ถ้าเป็นน้ำเต้าซี่พร้าว อีผ้าให้แลกกันโนโน
 ใครเหลยอีเข้ามาส่วงไร่ ในอกในทรวงน้อง เหอ...
 (นางลั่น ทองศรี . อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 72 หมู่ที่ 10 ตำบลพนางตุง.)

113. ฮาเหอ... ลมพัดเหอ พัดมารี่
 สีนางของพี่ อยู่ตอนศาลา
 แลโดพี่โด ใครได้ลักเมียพี่มา
 อยู่ตอนศาลา แลหน้าเหมือนเมียพี่ เหอ...
 (นางลั่น ทองศรี. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 72 หมู่ที่ 10 ตำบลพนางตุง.)

114. ฮาเหอ...โลกสาวเหอ โลกชาวเร็นออก
 ห่มผ้าพุดดอก ลงพายเรือแข่ง
 น้ำจืดโลกผ้า ขายหน้าพอแรง
 ลงพายเรือแข่ง โลกสาวชาวเร็นออก เหอ...
 (นางลั่น ทองศรี. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 72 หมู่ที่ 10 ตำบลพนางตุง.)

115. ฮาเหอ... พ่อทองหล่อเหอ อย่าขอเมียไกล
 ขอแค่หัวได เร็นต่อชายคา
 อดหมางไต่ยืนหมาง อดยาไต่ยืนยา
 เร็นต่อชายคา ได้หมางไต่ยาทองร้อยซัง เหอ...
 (นางลั่น ทองศรี. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 72 หมู่ที่ 10 ตำบลพนางตุง.)

116. ฮาเหอ ...งูสายพานเหอ ยานขึ้นต้นนอก
 ไอ้เฒ่าหัวหอก อวดตัวจะเลี้ยงเมียสาว
 แลได้แลได้ ไอ้เฒ่าหัวคู้จะทำปาว
 อวดตัวจะเลี้ยงเมียสาว ไอ้เฒ่าไม่แลหงอก เหอ...
 (นางจุฬารัตน์ รัตนพงษ์. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 41/1 หมู่ที่ 11 ตำบลพนางตุง.)

117. ฮาเหอ... งูสายพานเหอ ยานขึ้นใต้ราว
 คนแก่ทำสาว จะงามจะแ่งสักแคไหน
 เอาผ้าสไบมาห้อยคอ ห้วนมมันล่ออยู่ไรไร
 จะงามจะแ่งสักแคไหน แกแล้วยังทำสาว เหอ...
 (นางจุฬารัตน์ รัตนพงษ์. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 41/1 หมู่ที่ 11 ตำบลพนางตุง.)

118. ฮาเหอ...นางแม่เหอ รักโลกอาธรรม
 รักแต่พระจันทร์ ราชูแม่ไม่รัก
 เหยียบเรือให้แดง นางแม่แค้นหัวใจนัก
 ราชูแม่ไม่รัก แม่รักแต่พระจันทร์ เหอ...
 (นางจุฬารัตน์ รัตนพงษ์. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 41/1 หมู่ที่ 11 ตำบลพนางตุง.)

119. ฮาเหอ...ไปคอนเหอ ไปแลพระนอนกับพระนั่ง
 พระพิงเสาดั่ง หลังกามุงเบื่อง
 เข้าไปในห้อง ไปแลพระทองเขาทรงเครื่อง
 หลังกามุงเบื่อง ทรงเครื่องดอกไม้ไหว เหอ...
 (นางจุฬารัตน์ รัตนพงษ์. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 41/1 หมู่ที่ 11 ตำบลพนางตุง.)

120. ฮาเหอ...น้องนอนเหอ เชิญเจ้าให้นอนในเปล
 แม่เชื้อทั้งเส อย่างร้างอย่าเรไปห่างไกล
 อยู่สองไปสอง รักษาพลน้องอย่าไปไหน
 อย่างร้างอย่าเรไปห่างไกล รักษาน้องในเปล เหอ...
 (นางจุฬารัตน์ รัตนพงษ์. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 41/1 หมู่ที่ 11 ตำบลพนางตุง.)

121. อาเหอ...นางเมรีเหอ กินเหล้าวันนี้เมาหนักหนา
 เมาโหยกหรือเมายา เมามายหนักหนาแม่พระทอง
 ไอ้ไทรมั่งมั่งบนหลังคา บอกว่าหน่วยตานางสิบสอง
 เมรีร่วมห้อง สิบสองแม่ไม่พรางผิว เหอ...

(นายประดิษฐ์ สุขคง. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 12 หมู่ที่ 11 ตำบลพนางดุง.)

122. อาเหอ...ไก่เถื่อนเหอ ชนเถื่อนทั้งบ้าน
 โลกสาวขี้คร้าน นอนให้แม่ปลุก
 ฉวยได้ด้ามขวาน แยกวานดังพลุก
 นอนให้แม่ปลุก โลกสาวขี้คร้านการ เหอ...

(นายประดิษฐ์ สุขคง. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 12 หมู่ที่ 11 ตำบลพนางดุง.)

123. อาเหอ...ไก่ขันเหอ ชนมาแจ้วแจ้ว
 ปลุกน้ำทองแก้ว ไปส่งสินาง
 ผ้านุ่งจางหวัด รางพัดจางหวาง
 ไปส่งสินาง ไก่ขันไม่ทันรุ่ง เหอ ...

(นายประดิษฐ์ สุขคง. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 12 หมู่ที่ 11 ตำบลพนางดุง.)

124. อาเหอ...นกเขาวาเหอ ชวนเพื่อนดำนานาป่าขี้ไถ
 หุงข้าวมือมือเป็นหม้อใหญ่ แค้นใจไทรเหลยพ้อขวัญข้าว
 แค้นหมากหรือแค้นพลู โฉมตรูไม่บอกน้องแต่เช้า
 แค้นใจไทรเหลยพ้อขวัญข้าว เท่านั้นน้องแค้นใจ เหอ...

(นายประดิษฐ์ สุขคง. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 12 หมู่ที่ 11 ตำบลพนางดุง.)

125. อาเหอ...นางโนราเหอ ฉายาบินหนีแม่ผัวไป
 ไปพักตันไทร สั่งความพระศรีสุชน
 นอนอยู่ไม่ได้ ขอลาพี่ชายไปเมืองบน
 สั่งความพระศรีสุชน ห่มเมียไว้คนเดียว เหอ ...

(นายประดิษฐ์ สุขคง. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 12 หมู่ที่ 11 ตำบลพนางดุง.)

126. ฮาเหอ... อีนั่นเหอ เดินมาสองคน
 แลหน้ามนมน ให้พี่สักคนตะเหวน้อง
 พี่ไม่ให้ทำการไหร ผัดแป้งแต่งโรยอยู่ในห้อง
 ให้พี่สักคนตะเหวน้อง ในห้องทองร้อยซัง เหอ ...
 (นายประดิษฐ์ สุขคง. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 12 หมู่ที่ 11 ตำบลพนาสูง.)

127. ฮาเหอ...นกขุ่มเหอ คอลุ้มคอลาย
 ผัวไปค้าขาย เมียอยู่ข้างหลังเขาเล่นโซ้
 ช่วยปิดช่วยปก อย่าให้ผัวไร้
 เมียอยู่ข้างหลังเขาเล่นโซ้ เป็นไค่นางนกขุ่ม เหอ...
 (นางพิน จันสุกสี. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 12 ตำบลพนาสูง.)

128. ฮาเหอ...ไก่อั้นเหอ ขันมาก็ดก้อง
 ยกขึ้นตะเหวน้อง เรือทองของพี่เป็นलग
 พี่ขายเขารักน้อง พาน้องไปส่งที่ปากบาง
 อย่าร้องเลยน้องนาง เรือพี่เป็นलगใหญ่ เหอ...
 (นางพิน จันสุกสี. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 12 ตำบลพนาสูง.)

129. ฮาเหอ...พี่ไปเหอ ไปบ้านห้วนอนสักเดียว
 ไปเชื้อสารเหนียว แหวด้มलगพระ
 หัวแตกหัวพัง แม่ใช้ให้ละ
 แหวด้มलगพระ ไม่ละสักกายเดียว เหอ...
 (นางพิน จันสุกสี. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 12 ตำบลพนาสูง.)

130. ฮาเหอ...พี่ไปเหอ ไปบ้านห้วนอนสักกาย
 ไปแลเมียพี่ชาย รูปเหอมันงามยิ่งหวาน้อง
 แลไปแลมา เหมือนสารข้าวกล้อง
 รูปเหอมันงามยิ่งหวาน้อง ข้าวกล้องทองร้อยซัง เหอ...
 (นางพิน จันสุกสี. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 12 ตำบลพนาสูง.)

131. ฮาเหอ...ไปต้งเหอ	น้องสั่งสักคำเกิดจ้ำ
เช้อจ็อกไห้น้องเรารู้หน้า	เช้อร่มไห้น้องเรารู้กัน
ยังสิ่งหนึ่งเหลยพี่ใจดี	เช้อหวีไห้น้องรู้กัน
เช้อร่มคันสั้น	ไว้กันลั่นลมผม เหอ...

(นางพิณ จันสุกสี. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 12 ตำบลพนาสูง.)

132. ฮาเหอ...ดากข้าวเหอ	ดากไว้บนควน
ไก่แจ้หน้าवल	ชวนเพื่อนมากิน
ตัวหนึ่งไปโลกเอาไม้ค้อน	ตัวหนึ่งไปย่อนเอาก้อนดิน
ชวนเพื่อนมากิน	สองตัวอ้อยดอก เหอ...

(นางพิณ จันสุกสี. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 12 ตำบลพนาสูง.)

133. ฮาเหอ... ฝนตกเหอ	ตกลงสุ่มสุ่ม
ไม้ไผ่กอหนุ่ม	แตกฟุ้งกลางกอ
ถ้าพี่เป็นช้าง	จะเข้าไปง้างเอารู้หน้า
แตกฟุ้งกลางกอ	สองหน่อเทียมเทียมกัน เหอ...

(นางพิณ จันสุกสี. อายุ 73 ปี. บ้านเลขที่ 83 หมู่ที่ 12 ตำบลพนาสูง.)

134. ฮาเหอ....พี่รักน้องเหอ	อย่ามาเร็นน้องไห้เลือนเลือน
หมากพลูน้องเปลือง	พ่อแม่จะบ่นคำ
พี่ชายรักน้อง	อย่าคบเพื่อนสองเข้ามา
พี่ชายรักข้า	ลอบมาแต่คนเดียว เหอ...

(นางหมูน พูลเอียด. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 26 หมู่ที่ 12 ตำบลพนาสูง.)

135. ฮาเหอ...ดันโหนดเหอ	ดันโหนดฟ้าร้องเหอ
พี่ไปส่งน้อง	ที่คลองหนองบัว
ไปเกิดพี่ไป	พี่อย่ากลัว
ที่คลองหนองบัว	เป็นผ้าทองร้อยซัง เหอ...

(นางหมูน พูลเอียด. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 26 หมู่ที่ 12 ตำบลพนาสูง.)

136. ฮาเหอ...ไก่แจ้เหอ	ฟักแม่ไก่หลม
ไก่ของพี่พรม	ขึ้นร้านไม่รอด
ตัวหนึ่งหูหนวก	ยังตัวหนึ่งเล่าก็ดาบอด
ขึ้นร้านไม่รอด	ดาบอดเที่ยวเงยอยู่ เหอ...

(นางหมูน พูลเอียด. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 26 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางตุง.)

137. ฮาเหอ...หมากอ่อนเหอ	ผ่าน้ำแล่นร้องที่คลองโน
พี่ชายไปได้เมียใหม่	ยอดโยข้าเหออย่าหึงสา
ข้างแล่นอย่ายุ่งหาง	ไม่ใช่ที่ทางนางกานดา
ข้างพลายหายบ้า	กลับมาสู่โรงเอง เหอ...

(นางหมูน พูลเอียด. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 26 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางตุง.)

138. ฮาเหอ...ตันพร้าวเหอ	ตันพร้าวทางตาก
โค่ทุกขโค่ยาก	มานี้แนวลน้องจะขอลาม
หทัยผมหมอเหอ	ไหนดว่าพี่ขอแล้วเมียงาม
มานี้แนวลน้องจะขอลาม	หทัยโรงามพี่ เหอ...

(นางหมูน พูลเอียด. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 26 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางตุง.)

139. ฮาเหอ...เรือใหญ่เหอ	ชักใบแล่นล่องคลองวันหัส
เห็นภูเขาดงมาแจ้งจัด	พระพายฉายพัดมาไรไร
เห็นเรือแล่นเข้าเกาะหนู	เห็นปลายลำพูกูเขาใหญ่
พระพายฉายพัดมาไรไร	ใจน้องเหมือนเวเปล เหอ ...

(นางหมูน พูลเอียด. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 26 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางตุง.)

140. ฮาเหอ...ฝนตกเหอ	ตกลงสุ่มสุ่ม
ไม้ไผ่กอหนุ่ม	แตกพุ่มกลางกอ
ถ้าพี่เป็นช้าง	จะเข้าไปจางเอาสักหน่อ
แตกพุ่มกลางกอ	สองหน่อเทียมเทียมกัน เหอ...

(นางหมูน พูลเอียด. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 26 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางตุง.)

141. ฮาเหอ...ฝนตกเหอ ดกลงแล็กแล็ก
 ปลาช่อนตัวเล็ก เข้ามาตีปลักและตีแปลง
 ทำพริ้วพีเหอ ทำขวัญให้น้องเราพอแรง
 เข้ามาตีปลักและตีแปลง ตัวแดงเหมือนย้อมครั้ง เหอ ...
 (นางหมูน พูลเอียด. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 26 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางตุง.)

142. ฮาเหอ...โปลกรักเหอ โปลกไว้ห้วนา
 อีเฒ่านั้นเดินมา อย่าเด็ดดอกรักของน้องเสีย
 ดอกรักพี่เพิ่งปลูก ไร่ชมต่างโลกไผ่ต่างเมีย
 อย่าเด็ดดอกรักของพี่เสีย เฒ่านั้นเป็นเมียพี่ เหอ...
 (นางหมูน พูลเอียด. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 26 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางตุง.)

143. ฮาเหอ...ตันพร้าวเหอ ตันพร้าวทางเอน
 พี่บวชเป็นเณร สาวน้อยอย่าเพิ่งอีเฒ่า
 น้ำค้างเดือนหก ฝนเหอหมันตกหว่างเขา
 สาวน้อยอย่างเพิ่งอีเฒ่า ดอกบัวไม่ทันบาน เหอ...
 (นางหมูน พูลเอียด. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 26 หมู่ที่ 12 ตำบลพนางตุง.)

144. ฮาเหอ...ตันลอกเหอ คือตันลอก
 อีเฒ่านั้นอ้อร้อ มั่นยอโลกสาวหมันว่าดี
 โลกสาวไปเล่นໄໝ້ อีเฒ่าไม่ไร้รักที่
 หมั่นยอโลกสาวว่าดี บัดสีข้าวบ้านเขา เหอ...
 (นางสาย ผือกทอง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 103 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางตุง.)

145. ฮาเหอ...ลำพูเหอ ดกอยู่ในคลอง
 เลนน้อยของน้อง คลองหมันคดเหมือนตัวกริช
 ซาติว่าผัวเขา ถึงเรามากอดก็ไม่หนี
 คลองหมันคดเหมือนตัวกริช ไม่หนีทองร้อยช้าง เหอ...
 (นางสาย ผือกทอง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 103 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางตุง.)

146. อาเหอ...ญาหงส์เหอ	ตันญาหงส์แดง
ใช้คนมาแหลง	เราไม่หลงลั่น
ปากหวานขานชม	สร้างแต่ลั่นลมพีชยลั่น
เราไม่หลงลั่น	ให้ตันตามชายไป เหอ ...

(นางสาย ผีอกทอง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 103 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางตุง.)

147. อาเหอ...เข้าเข้าเหอ	พระท่านมายืนบาตร
กดข้าวใส่ถาด	พร้อมทั้งข้าวบาตรและข้าวบิณฑ์
ตรวจน้ำอธิษฐาน	ให้รูปหงส์นคราญเขาไถยีน
พร้อมทั้งข้าวบาตรและข้าวบิณฑ์	เชิญกินเถดทุนหัว เหอ...

(นางสาย ผีอกทอง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 103 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางตุง.)

148. อาเหอ...ตันทองกลางเหอ	เหอตันทองกลาง
ข้างเร็นอีสินาง	โนรามาชออีสินวล
น้ำผึ้งก็ไม่ได้ผัด	หนมตัดก็ไม่ได้กวาน
โนรามาชออีสินวล	เหนียวกวานไม่พอกัน เหอ ...

(นางสาย ผีอกทอง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 103 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางตุง.)

149. อาเหอ...ไก่ขันเหอ	ขันมาแจ้วแจ้ว
ปลุกน้ำทองแก้ว	ไปส่งสินาง
ผ้านุ่งจางหวัด	รางพัดจางหวาง
ไปส่งสินาง	ไก่ขันไม่ทันรุ่ง เหอ...

(นางสาย ผีอกทอง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 103 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางตุง.)

150. อาเหอ...ดากข้าวเหอ	ดากไว้หน้าควน
ไก่แจ้หน้าควน	ชวนเพื่อนลงกิน
ตัวหนึ่งมันโถกกับไม้ค้อน	ตัวหนึ่งมันย่อนกับก้อนดิน
ชวนเพื่อนลงกิน	สองตัวอี่ลายดอก เหอ ...

(นางสาย ผีอกทอง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 103 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางตุง.)

151. ฮาเหอ...หนูหนูเหอ อยู่นี้กับแม่ตะเหวอโลก
 แม่เชื้อข้าวโปลก เชื้อว้าวเชื้อควายให้ไถนา
 หนูเล่นเบี้ยแม่ไม่ป่น หนูเล่นลั่นลมแม่ไม่ว่า
 หนูเหยี่ยวใส่ผ้า แม่ดำทุกคือหนู เหอ...

(นางสาย ผือกทอง. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 103 หมู่ที่ 13 ตำบลพนาสูง.)

152. ฮาเหอ...ฝนตกเหอ ดกมาแซ่แซ่
 เอาแซงไปรับแม่ แม่เหออย่ามากกลางฝน
 แม่เขาทั้งหมดกางร่ม แม่เรากางแซงโบมน
 แม่เหออย่ามากกลางฝน โลกฝนหนทางเดิน เหอ...

(นายจบ ยอมรัญจวน อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 113/1 หมู่ที่ 13 ตำบลพนาสูง.)

153. ฮาเหอ...ลมพัดเหอ พัดมาออกแวก
 ในอกน้องเหมือนอีแตก ใครเหลยจะเข้ามาลวงไร่
 ถ้าเป็นขีพรัหรือน้ำเต้า จะผาให้ดูกันฉาวโฉ
 ใครเหลยจะเข้ามาลวงไร่ ในอกในทรงน้อง เหอ...

(นายจบ ยอมรัญจวน อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 113/1 หมู่ที่ 13 ตำบลพนาสูง.)

154. ฮาเหอ...นกคุ้มเหอ อีลุ่มดินเทียน
 เทียมได้ผิวเหมียน นั่งเขียนแต่แล็บ
 ไม่พินก็ไม่ต้อง ผักบั้งชายคลองก็ไม่เก็บ
 นั่งเขียนแต่งแล็บ เก็บของกำนัลผิว เหอ...

(นายจบ ยอมรัญจวน อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 113/1 หมู่ที่ 13 ตำบลพนาสูง.)

155. ฮาเหอ...โผกเปลเหอ โผกไว้ไต้ยานอวด
 ได้ผิวเป็นตำรวจ ไม่พักทำไ้อัไห
 ดรีสร้อยให้น้องแขวน ดีแขวนให้น้องใส่
 ไม่พักทำไ้อัไห โผกเปลเวชาน้อง เหอ ...

(นายจบ ยอมรัญจวน อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 113/1 หมู่ที่ 13 ตำบลพนาสูง.)

156. ฮาเหอ...แม่ไก่เหอ	ไม่ไก่หางลั่น
ข้าหลวงมาวุ่น	ชั้นซีจับเด็ก
จับโหมสาวสาว	บ่าวบ่าวไว้ทำหาดเล็ก
ชั้นซีจับเด็ก	จับหมัดทั้งเมืองนี้ เหอ ...

(นายจบ ยอมรัญจวน อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 113/1 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางดุง.)

157. ฮาเหอ...ฝนตกเหอ	ดกลงแล็กแล็ก
ปลาช่อนตัวเล็ก	เข้ามาตีปลักและตีแปลง
ทำพริ้วพีเหอ	ทำขวัญให้น้องเราพอแรง
เข้ามาตีปลักและตีแปลง	ตัวแดงเหมือนย้อมครั้ง เหอ ...

(นายจบ ยอมรัญจวน อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 113/1 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางดุง.)

158. ฮาเหอ...ไก่ขันเหอ	ขันมาละห้อย
เก็บดอกเมละร้อย	ห้อยไว้สองแถว
แถวหนึ่งพุดซ้อน	ห้วนอนนมแมว
ห้อยไว้สองแถว	พุดดาลดานนาห้อย เหอ...

(นายจบ ยอมรัญจวน อายุ 68 ปี. บ้านเลขที่ 113/1 หมู่ที่ 13 ตำบลพนางดุง.)

159. ฮาเหอ...พี่ชายเหอ	อยู่นี้กับน้องนะพี่ชาย
น้องทอดผ้าให้	ขวัญชายรวงข้าว
รวงหนึ่งพอสอนลูก	รวงหนึ่งพอตีเฒ่า
ขวัญชายรวงข้าว	ตีเฒ่าพอทราบกับ เหอ...

(นางอ่ำ คำราม. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 81 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย.)

160. ฮาเหอ...นกเขากูกข้าวเหอ	เข้าเข้าออแอ
โลกไม่ฟังแม่	อึดี้สั๊กแคไหน
รักแขกได้แขก	รักไทยได้ไทย
อึดี้สั๊กแคไหน	โลกสาวไม่ฟังแม่ เหอ...

(นางอ่ำ คำราม. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 81 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย.)

161. อาเหอ...นางกูราเหอ เกิดโลกในถ้ำค่าค่าใช้ให้โลกนอน
 นอนเกิดโลกแก้ว ค่าแล้วแม่ลาเจ้าไปก่อน
 นอนเกิดโลกนอน โอ้เจ้าบังอรอย่าอยู่ช้า
 นอนเกิดบุญพา กลับแล้วแม่ลาไป เทอ...
 (นางอ่ำ ดำราม. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 81 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย.)

162. อาเหอ...ชุดสระเหอ ชุดเมื่อข้างนา
 เสาตรงดั่งยี่สิบห้า ฟ้าผ่าเสียแล้วไม่ได้ทดลอง
 เขาเล่าข่าวมา ว่าฟ้ามันผ่าเสาตรงทอง
 ฟ้าผ่าเสียแล้วไม่ได้ทดลอง ดายของเสาตรงกัน เทอ...
 (นางอ่ำ ดำราม. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 81 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย.)

163. อาเหอ...ไก่ขันเหอ ขันมาแจ้วแจ้ว
 ปลุกน้ำทองแก้ว ไปส่งสินาง
 ผ้านุ่งจางหวัด รวงพัดจางหวาง
 ไปส่งสินาง ไก่ขันไม่ทันรุ่ง เทอ...
 (นางอ่ำ ดำราม. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 81 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย.)

164. อาเหอ...นางโนราเหอ ฉายาบินหนีแม่ผัวไป
 ไปพักตันไทร สั่งความพระศรีสุชน
 นื่องอยู่ไม่ได้ ขอลาพี่ชายไปเมืองบน
 สั่งความพระศรีสุชน ทุ่มเมียไว้คนเดียว เทอ...
 (นางอ่ำ ดำราม. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 81 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย.)

165. อาเหอ...รักกันเหอ ไปมาหากันก็ไม่ได้
 ภูเขาใหญ่เหลยมันขวางไว้ แลเห็นปลายไม้อยู่รายเรียง
 มิได้เห็นหน้าน้อง พี่ย่องไปฟังแต่เสียง
 แลเห็นปลายไม้อยู่รายเรียง ฟังเสียงทองร้อยช้าง เทอ...
 (นางห้อง บัวพูน. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 76 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย.)

166. ฮาเหอ...นกเป้ล่าเหอ แม่นางนกเป้ล่า
 พี่ไม่ดักเจ้า ดักนางนกเขา
 เหตุไหรนางนกเป้ล่า เท่เอาคอบมาเข้าในบ่วงเรา
 ดักนางนกเขา นกเป้ล่ามาพลอยตาย เหอ...

(นางห้อง บัวพูน. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 76 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย.)

167. ฮาเหอ...เดือนขึ้นเหอ ขึ้นมาหย่ายหย่าย
 แก่ปีสิบปีน้องเป็นหม้าย น้องถ้าพี่ชายกลับจากกรุง
 แก่โหมสิบโหมเขามาขอ แต่ผมหมอมไม่เอาหัวใจลง
 คล้าวถ้าพี่ชายมาจากกรุง หน้าน้องเหมือนวงเดือน เหอ...

(นางห้อง บัวพูน. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 76 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย.)

168. ฮาเหอ...เดินเดินเหอ ไปพบหญ้าเลนกับหญ้าปล้อง
 หนทางที่เดินมาวังน้อง หมันหมองเสียแล้วเจ้าโค่เข็ญ
 เพื่อนเขาพลัดกันเมื่อตาย แต่โถมจายมาพลัดกันเมื่อเป็น
 หมันหมองเสียแล้วเจ้าโค่เข็ญ มิเห็นความรักน้อง เหอ...

(นางห้อง บัวพูน. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 76 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย.)

169. ฮาเหอ...ไก่ขันเหอ ขันเหอนทั้งกรุงบุรี
 โคมเจ้าเมรี ยามป่าจะนี้ไม่คุ้มตัว
 แลเห็นหมอนทองน้องแนบข้าง แต่เอบางนางพญานี้กว่าผัว
 สมเพทเวทตัว ผัวหนีไม่ไร้รัก เหอ...

(นางห้อง บัวพูน. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 76 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย.)

170. ฮาเหอ...ฝนตกเหอ ตกลงฉ่างฉ่าง
 พระศรีสุชนไปจับช้าง เขาพานางโนราบูชาไฟ
 นกเขาเสหัวร่อย อดข้าวอดน้ำจนผอมผา
 พานางโนราไปบูชาไฟ สุขใจเมื่อภายหลัง เหอ...

(นางห้อง บัวพูน. อายุ 75 ปี. อยู่บ้านเลขที่ 76 หมู่ที่ 1 ตำบลทะเลน้อย.)

171 . ฮาเหอ...ร้องเรือเหอ ว่าเลียบบแพะ
ไปขบเอาป่าแหม แต่ข้างแทงลุงจันทร์
ไม่ตายที่นี้เหอ แต่ไปตายที่ป่ามัน
ข้างแทงลุงจันทร์ ไปตายป่ามันเทศ เหอ...
(นางเกต ทองศรี. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย.)

172. ฮาเหอ...ไก่แจ้เหอ ไก่จ้อยมาออกสร้อยสันหลัง
ไก่แจ้ขาววัง เสียงดังอยู่แจ้วแจ้ว
ไอ้ได้พี่เณรได้ แต่ไอ้เฒ่าหัวหงอกออกมาแล้ว
เสียงดังอยู่แจ้วแจ้ว แต่ชายรั้วชายวังน้อง เหอ...
(นางเกต ทองศรี. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย.)

173. ฮาเหอ...โลกสาวเหอ โลกชาวบ้านตก
เอาข้าวใส่ครก แต่นั่งสวดหนังสือ
ทำพริอละสาว เเท้ให้ป่าหมั่นลือ
เอาข้าวใส่ครกนั่งสวดหนังสือ ให้ป่าหมั่นลือแล่น เหอ...
(นางเกต ทองศรี. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย.)

174. ฮาเหอ...ตันขามใหญ่เหอ เหอตันขามใหญ่
นายเหมียนโอ้ยไหน โหม่นายมานั่งโอ้ยเท่หลา
ยกเขียนหรือว่ายกฉัตร แต่ไปเชิญท่านหลัดยิ่งมา
โหม่นายมานั่งโอ้ยเท่หลา สาธุโหม่นายบุญ เหอ...
(นางเกต ทองศรี. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย.)

175. ฮาเหอ...ตันหนุนหนังเหอ เหอตันหนุนหนัง
พี่เป็นมดสัง อ้อกินหนุนทองน้องให้ได้
แต่ก้มลงอีกัด ยางเหอหมั่นรัดเอาหนวดไว้
จะกินหนุนทองน้องให้ได้ แต่ฉีกให้แมงโรมตอม เหอ...
(นางเกต ทองศรี. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย.)

176. ฮาเหอ... ตกเบ็ดเฮอ ตกลงสองคัน
 ปลาจับพร้อมกัน ไม่โร้ยักคันไหนดี
 ยักข้างบนร้าย แต่บ้านค่ายเสียที่
 ไม่โร้ยักคันไหนดี บัดสิโหมชาวบ้าน เหอ...

(นางเกด ทองศรี. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 34 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย.)

177. ฮาเหอ...ไปเหนือเหอ ไปเชื่อเรือสักลำ
 หัวดำท้ายดำ ไว้ทำเรือเข
 เชื้อเหล้าสักจอก ไปบอกหัวเมืองเท่าชายเล
 ไว้ทำเรือเข เขเล่นกลางเลหลวง เหอ...

(นางสมรส ทองพูลเอียด. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 47 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย.)

178. ฮาเหอ...เวเปลเหอ เวไปได้สัมผัส
 โอยวัดหมันไม่หนูก สึกออกหาเมีย
 ผ้าเหลืองแม่ยอมให้ เอาไปไว้ไหนเสีย
 สึกออกหาเมีย เสียชี้หมันแม่ยอมให้ เหอ...

(นางสมรส ทองพูลเอียด. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 47 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย.)

179. ฮาเหอ...โลกสาวเหอ โลกชาวบ้านกลาง
 ร่างเล็กเอวบาง ตั้งร้านขายของ
 ปีน้าขายผ้า ปีน้าขายทอง
 ตั้งร้านขายของ นั่งขายแต่ทองแดง เหอ...

(นางสมรส ทองพูลเอียด. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 47 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย.)

180. ฮาเหอ...อีเฒ่านั้นเหอ เดินมาสองคน
 ใบหน้ามนมน ให้พี่สักคนตะเหวน้อง
 พี่ไม่ให้ทำการไหร ผัดแบ่งแต่งไรโอยในห้อง
 ให้พี่สักคนตะเหวน้อง ในห้องนางร้อยซัง เหอ...

(นางสมรส ทองพูลเอียด. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 47 หมู่ที่ 2 ตำบลทะเลน้อย.)

181. ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกสาวบ้านหัวนอน
เป็นเมียพี่ก่อน	ใครขอต้องความ
ข้างในรอยหอก	ข้างนอกรอยหนาม
ใครขอต้องความ	เมียงามพี่คนเดียว เหอ...

(นายประจวบ ทวีสุข. อายุ 70 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ตำบลทะเลน้อย.)

182. ฮาเหอ...โปลกโพเหอ	โปลกไว้ให้ชายหลัง
โพน้องไม่ทันได้แตกกิ่ง	หลังเหอหมั่นพาน้องไป
ไม่ไร้โพพี่หรือโพน้อง	โพเจ้าหลับทองทั้งสองใบ
หลังเหอหมั่นพาโพน้องไป	ดอใดโพมาแล้ว เหอ...

(นายประจวบ ทวีสุข. อายุ 70 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ตำบลทะเลน้อย.)

183. ฮาเหอ...น้ำไหลเหอ	ไหลมาคลักกลัก
โลกท่านผู้ดีย่อมมีศักดิ์	โผกรักไว้แล้วถอยหลังหนี
คดข้าวใส่พรกหมา	เรียกให้ชายมาแต่หัวที่
หมาทั้งบ้านนี้	เป็นพ่อไอ้ชายหั้น เหอ...

(นายประจวบ ทวีสุข. อายุ 70 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ตำบลทะเลน้อย.)

184. ฮาเหอ...โหนดโหมเหอ	แลเห็นปลายโพโยยลิบลิบ
สาวน้อยตามผัวไปเสียฉิบ	เจ้าโหมนั่งร้องบนหลังควาย
คอยก่อนเจ้าโหมเหอ	อื้ออึงเอนให้
เจ้าโหมนั่งร้องบนหลังควาย	เสียดายคนรักกัน เหอ...

(นายประจวบ ทวีสุข. อายุ 70 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ตำบลทะเลน้อย.)

185. ฮาเหอ... ตัดหัวเหอ	โผกรัวกับย่านพาโหม
โรงงามแต่โถม	สร้างแต่ลีลา
หน้าตาดีดี	ขี่คร้านเหมือนหมา
สร้างแต่ลีลา	อดสารเที่ยวพลอยกิน เหอ...

(นางเนตร ทวีสุข. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ตำบลทะเลน้อย.)

186. ฮาเหอ... ขึ้นล้มเหอ	หุ้มลงให้น้องสักซ่อ
หุ้มลงในป่อ	จับปลาหางหงส์
ผักบั้งโอยไต่	แหงนไม้โยบน
จับปลาหางหงส์	ผักบั้งในเลหลวง เทอ...

(นางเนตร ทวีสุข. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ตำบลทะเลน้อย.)

187. ฮาเหอ... ไม้ไผ่เหอ	ไม้ไผ่กอแฮย
ข้างเรือนหม่อมแม่	โปลกหลาเล่าความ
บ่าวฮวดช้างเขียน	บ่าวคล้ายเนื้อเนียนแกช้างอ่าน
โปลกหลาเล่าความ	โรงงามแม่คนเดียว เทอ ...

(นางเนตร ทวีสุข. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ตำบลทะเลน้อย.)

188. ฮาเหอ... ดันขามเฒ่า	ดันขามเฒ่า
คิดแล้วคิดเล่า	อี่ไปขอเฒ่าเท่ตัดผม
เอเอน่ารัก	เอเอน่าชม
ไปขออีเฒ่าที่ตัดผม	พอสมพอดวักกัน เทอ...

(นางเนตร ทวีสุข. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ตำบลทะเลน้อย.)

189. ฮาเหอ.... ไปไหนเหอ	อย่าไปให้แซนิก
ทิมน้ำซุบแมงลัก	น้ำซุบคั่วเมา
กินหอยไม่หอยพีเณรเหอ	เล่นสั่นรื้อรื้อมาแรกเข้า
น้ำซุบคั่วเมา	พ่อเจ้าไม่เคยกิน เทอ...

(นางสงบ เหมือนขาว. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 22 หมู่ที่ 4 ตำบลทะเลน้อย.)

190. ฮาเหอ...คือน้องเหอ	คือนางอุทัย
ผัดแป้งแต่งไร	อุทัยร้องขายผักหม
จอดเรือหน้าท่า	นางฉันทาร้องชม
อุทัยร้องขายผักหม	ผมเจ้าเหมือนมัดดอง เทอ ...

(นางสงบ เหมือนขาว. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 22 หมู่ที่ 4 ตำบลทะเลน้อย.)

191. ซาเหอ...รักกันเหอ ก็วันมาแล้วไม่เห็นหน้า
 ไปนั่งแค่หลา เห็นหน้าเขาแล้วไม่ไ้สัก
 พ่อแม่เขาเป็นใหญ่ ไม่ไ้บอกใจพ่อบุญหนัก
 เห็นหน้ากันแล้วไม่ไ้สัก รักกันแต่ในใจ เหอ...

(นางสงบ เหมือนขาว. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 22 หมู่ที่ 4 ตำบลทะเลน้อย.)

192. ซาเหอ....โลกสาวเหอ โลกชาวเรีนออก
 ห่มผ้าพุดดอก ลงเดินแคงคอ
 เดินให้ตรงตรงเกิดผมหอม โหมขาวเกาะยออีมาขอ
 ลงเดินแคงคอ ขอน้องเมื่อยามเย็น เหอ...

(นางทับ แก้วเกิด. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 4 ตำบลทะเลน้อย.)

193. ซาเหอ...เดือนแจ่งเหอ แจ่งเข้าไ้ถิ่น
 หทัยใจบุญ เหตุไหรจึงนั่งฟังเสา
 นิจจาไ้ไ้กเหอ กลางค้ำกลางคีนไม่หอนเห่า
 ไ้ไ้กปากเบา เห่าเข้าเห่านายเอง เหอ...

(นางทับ แก้วเกิด. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 4 ตำบลทะเลน้อย.)

194.ซาเหอ...เดือนแจ็ดเหอ หม่อมพ่อเราแดงไปดีทอง
 น้ำเนตรไหลหลังลงทั้งสอง พ่อไปดีทองคลองบางจาก
 แซกดีไทยมาก โลกยาจะเขียนหนังสือฝาก
 ไปคลองบางจาก แหวนนาทปนทองเหลือง เหอ...

(นางทับ แก้วเกิด. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 4 ตำบลทะเลน้อย.)

195.ซาเหอ...โลกสาวเหอ โลกชาวเรีนนี้
 ตัวดำปู้ปี หม้ายไหรรักแม็ด
 ยังหิตยังน้อย ไ้ทำเหยื่อเบ็ด
 ไม่ไหรรักแม็ด โลกสาวชาวเรีนนี้ เหอ...

(นางทับ แก้วเกิด. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 4 ตำบลทะเลน้อย.)

196. ฮาเหอ...ตัดหัวเหอ ย่ายั่วอย่าแยง
 ตัดหัวข้างแยง แยงน้องเอาไหร
 แยงเอาผ้าถุง ตัดหัวหมันทั้งเอาแหวนใส
 แยงน้องเอาไหร ตัดหัวข้างทำบ่าว เหอ...

(นางทับ แก้วเกิด. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 4 ตำบลทะเลน้อย.)

197. ฮาเหอ...ขึ้นเขาเขาเหอ ไปแลนกเงือกหมันทิมแปง
 ทิมทอดหนมแห้ง ขอเมียให้น้ำเนรโยม
 แกงสั้มแกงโสก แกงโสกซี้พรักับพาโหม
 ขอเมียให้น้ำเนรโยม พาโหมเพ็งราดยอด เหอ ...

(นางทับ แก้วเกิด. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 4 ตำบลทะเลน้อย.)

198. ฮาเหอ...บ้านนี้เหอ มีพร้าวทางห้อย
 สงสารพี่บ่าวน้อย ขอเมียข้างปี
 น้องตามตามจริง หัวข้นหมากม่ายแล้วเหอพี่
 ขอเมียด้างปี บัดสีเพื่อนคราวกัน เหอ...

(นางพิณ คงแก้ว. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 303 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย.)

199. ฮาเหอ...ผักเบี้ยเหอ คือดั้นผักเบี้ย
 พ่อไปหาเมีย ทุ่มโลกไว้ใครพ่อผมหมอ
 โลกเอียดพ่อพาไป โลกใหญ่เที่ยวร้องหาพ่อ
 ทุ่มโลกไว้ใครพ่อผมหมอ พ่อไปหาเมียเอน เหอ...

(นางพิณ คงแก้ว. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 303 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย.)

200. ฮาเหอ...นกคุดเหอ ขุดพร้าวโครมโครม
 ตัดหัวน้ำเนรโยม หัวครกตกดิน
 ร้องโกโลรัก หูหนักไมใคร้อ้ายน
 หัวครกตกดิน ได้ดั้นอนินลใหญ่ เหอ...

(นางพิณ คงแก้ว. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 303 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย.)

201. ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกสาวชาวบ้านดิน
เทียมได้ผิวจีน	นอนสาดแดดชั้น
เทียมได้ผิวไทย	ผืนไหนผืนนั้น
นอนสาดแดดชั้น	โลกสาวชาวเรณดิน เหอ...

(นางพิณ คงแก้ว. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 303 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย.)

202. ฮาเหอ...น้องนอนเหอ	นอนให้หลับไหล
พี่ไปขายใส	ไปแลกวางทองมันติดตึง
เห็นหัวรางวัล	เห็นหางรังริ่ง
กวางทองติดตึง	เที่ยววิ่งตามขายใส เหอ...

(นายหนูแก้ว รักษ์แก้ว. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 279 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย.)

203. ฮาเหอ...ไปไหนเหอ	ไปกันทั้งมูล
ผิวหาบเมียทูน	ไปควนนางตุง
ข้างผิวชาวตรัง	ข้างเมียชาวสูง
ไปควนนางตุง	ไปเที่ยวดบยุ้งโอ้อย เหอ ...

(นายหนูแก้ว รักษ์แก้ว. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 279 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย.)

204. ฮาเหอ...ตันลำเจียกเหอ	เหอตันลำเจียก
อีนันปากเปียก	เดินมาหุ้มหุ้ม
แลได้แลได้	ปากเด็กโหรไช้หมันเท่าซาม
เดินหุ้มหุ้ม	ปากนั้นเท่าซามใหญ่ เหอ...

(นายหนูแก้ว รักษ์แก้ว. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 279 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย.)

205. ฮาเหอ...โลกสาวเหอ	โลกชาวบนควน
ทาแป้งหน้าवल	ดือจุ่นฟุงป่อง
ออกไปนอกชาน	โก้งโค้งเลือกสารนมายถึงด้อง
ดือจุ่นฟุงป่อง	โลกสาวชาวบนควน เหอ...

(นายหนูแก้ว รักษ์แก้ว. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 279 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย.)

206. ฮาเหอ... โปลกรักเห โปลกไว้เท่ลุ่ม
 ฝนเดือนหกหมันดกชุม โอนรักไปไว้ที่ชายควน
 พ่อแม่เขาไม่สมัคร พี่หลงรักเอาแต่สวน
 ดันตายปลายด้าม ไปหน้าอย่าควรโปลก เหอ...

(นายหนูแก้ว รักษ์แก้ว. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 279 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย.)

207. ฮาเหอ...เดือนสามเหอ นางงามจะเก็บข้าว
 ข้างนี้แหละทั้งสองเจ้า เก็บข้าวในช่องคูหา
 นี่แหละนาน้อง เท่ม่วงหลาทองโยข้างหน้า
 เก็บข้าวในช่องคูหา นี่แหละกลางนาน้อง เหอ...

(นายหนูแก้ว รักษ์แก้ว. อายุ 75 ปี. บ้านเลขที่ 279 หมู่ที่ 5 ตำบลทะเลน้อย.)

208. ฮาเหอ...คือน้องเหอ คือนางต้นขามป้อม
 โลกอี๊ดหัวฟอม ร้องเรือชาแก่ชาย
 แลหมันได้ที่ไหน หมันไม่โรจักอาย
 ร้องเรือชาแก่ชาย ความอายไม่มีเหลย เหอ...

(นางแคล้ว เพชรคง. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 113 หมู่ที่ 6 ตำบลทะเลน้อย.)

209. ฮาเหอ...ดอกมะลิเหอ ดอกมะลิวัลย์
 โอยกึ่งก็เดียวกัน ไม่เผื่อไม่พนักันเอาไว้
 เผื่อเจ็บเผื่อเห็น เผื่อว่าเป็นไซ้
 ไม่เผื่อไม่พนักันเอาไว้ เป็นตายได้แลกกัน เหอ...

(นางแคล้ว เพชรคง. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 113 หมู่ที่ 6 ตำบลทะเลน้อย.)

210. ฮาเหอ...แม่ผัวเหอ หรีวหรีวเหมือนดอกเยื่อไม้
 ครั้นดีโลกจะไหว ครั้นร้ายโลกจะเจียงใส่ไฟ
 แม่ผัวแสมาก โลกไ้ไม่ยากอีตามใจ
 แม่ผัววานใหญ่ โลกเจียงใส่ไฟเสีย เหอ...

(นางแคล้ว เพชรคง. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 113 หมู่ที่ 6 ตำบลทะเลน้อย.)

211. ฮาเหอ...โปลกรักเหอ โปลกรักกอดเคย
 อย่างหวังน้องนักเหลย น้องเป็นโลกเลยเขาเสียแล้ว
 แต่ไหรเขาตอหรอ ปรีอไม่มาขอน้องแก้ว
 น้องเป็นโลกเลยเขาเสียแล้ว อย่างหวังน้องนักเหลยพี่ เหอ...

(นายเสริญ เพชรคง. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 113 หมู่ที่ 6 ตำบลทะเลน้อย.)

212. ฮาเหอ...นอนวันเหอ นอนฝันเห็นหลาก
 ฝันเห็นพญานาค ปิดปากตุเมือง
 ฝันเห็นแก้วข้าเหอ เขม้าทรงเครื่อง
 ปิดปากตุเมือง เครื่องทองร้อยซัง เหอ...

(นายเสริญ เพชรคง. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 113 หมู่ที่ 6 ตำบลทะเลน้อย.)

213. ฮาเหอ...ไก่แจ้ไก่จ้อย ออกสร้อยสันหลัง
 ไก่แจ้ขาววัง เสียงดังแจ้วแจ้ว
 แลได้พี่เณรเหอ ไคโซ่ถือหอกออกมาแล้ว
 เสียงดังแจ้วแจ้ว ขาวร้วขาววัง เหอ...

(นายเสริญ เพชรคง. อายุ 65 ปี. บ้านเลขที่ 113 หมู่ที่ 6 ตำบลทะเลน้อย.)

214. ฮาเหอ...น้องนอนเหอ สายหมอนบัวคลั่ง
 ผุดขึ้นยับยั้ง ได้น้ำบังใบ
 ผุดขึ้นให้แจ้ง แลแสงเหมือนพระทัย
 วังเวงหัวใจ ใจน้องเหมือนเวเปล เหอ...

(นางขิม ปานซ้าย. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 116 หมู่ที่ 7 ตำบลทะเลน้อย.)

215. ฮาเหอ...สุดจิตเหอ สุดคิดแน่แล้วแก้วมารศรี
 พี่น้องชาวบ้านเขาเกลียดพี่ ยกนางเทวีให้คนเอน
 พี่ไปขอเขาไม่ให้ เขาว่าพี่ชายไม่ใช่หมิน
 ยกนางเทวีให้คนเอน กับพี่เขาหมินเฉย เหอ...

(นางขิม ปานซ้าย. อายุ 74 ปี. บ้านเลขที่ 116 หมู่ที่ 7 ตำบลทะเลน้อย.)

216. ฮาเหอ...ควายขาวเหอ ควายขาวท่าหลาด
 ควายทีกเขียกขาด น้องขวันเขียกใหม่ใส่คำตัว
 โอแม่พวงยอดสร้อย พวกขาวเลนน้อยหมั่นชาติชั่ว
 น้องขวันเขียกใหม่ใส่คำตัว ดัดหัวเสียเงินเปลา เหอ...

(นางขิม ปานซ้าย, อายุ 74 ปี, บ้านเลขที่ 116 หมู่ที่ 7 ตำบลทะเลน้อย.)

217. ฮาเหอ...นางแม่เหอ แม่ใช้โลกไปฉีกใบตอง
 จูเห่าปล้องทอง วินมือลูกไว้
 ทำพริอโลกเหอ แม่ทำขวัญให้
 วินมือโลกไว้ นางแม่ต้องใช้โลก เหอ...

(นางขิม ปานซ้าย, อายุ 74 ปี, บ้านเลขที่ 116 หมู่ที่ 7 ตำบลทะเลน้อย.)

218. ฮาเหอ...โลกสาวเหอ โลกสาวชาวบ้านได้
 งามเหมือนอีกินได้ เกลื่อนพรายทั้งหลัง
 พี่ชายคิดอีมาขอ สาวน้อยผมหมอบอกว่าผัวยัง
 เกลื่อนพลายทั้งหลัง ผัวน้องยังโอ้อยู่เลย เหอ...

(นางพริ้ม รักรอด, อายุ 75 ปี, บ้านเลขที่ 123 หมู่ที่ 7 ตำบลทะเลน้อย.)

219. ฮาเหอ...ลมพัดเหอ พัดมาไรไร
 สงสารพระอภัย ไปเมืองลังกา
 โถกเหนเล่ห์กล โถกมนต์ของนางวัลลา
 ไปเมืองลังกา แล่นตามวัลลาไป เหอ...

(นางพริ้ม รักรอด, อายุ 75 ปี, บ้านเลขที่ 123 หมู่ที่ 7 ตำบลทะเลน้อย.)

220. ฮาเหอ...นางหงส์เหอ ไปหยิบแป้งผงมาผัดหน้า
 ผัดให้ชายบ้า หย่าโลกหย่าเมีย
 หย่าทั้งด้วยข้าว เร็นยาวทุ่มเสีย
 หย่าโลกหย่าเมีย การไหรละนางหงส์ เหอ...

(นางพริ้ม รักรอด, อายุ 75 ปี, บ้านเลขที่ 123 หมู่ที่ 7 ตำบลทะเลน้อย.)

221. ฮาเหอ...นกเหวกเหอ คือนางนกเหวก
 บินสูงเทียมเมฆ คาบดอกเกสร
 ปีกหนึ่งลายลาย พี่ชายเอาไว้ทำห้วงมอน
 คาบดอกเกสร ห้วงมอนนางนกเหวก เหอ...
 (นางอาลัย หนูเกตุ. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 25 หมู่ที่ 8 ตำบลทะเลน้อย.)

222. ฮาเหอ...ไปโคเหอ ไปแลนกเขาโหม้นสอนบิน
 คาบเหยื่อมากิน ได้ตันโพตาน
 ไ้อ้โหม้นบินไปเสีย ยังแต่อ้อเหมียหนังร้องนำสงสาร
 คาบเหยื่อมากินได้ตันโพตาน นานนานจะได้พบโค เหอ...
 (นางอาลัย หนูเกตุ. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 25 หมู่ที่ 8 ตำบลทะเลน้อย.)

223. ฮาเหอ...พี่ไกลเหอ นางนกขาไทรไม่หอนร้อง
 พอพี่พลัดพรากไปจากน้อง นกเหอหม้นร้องนำสงสาร
 ไ้อ้พ้อบุญเรื่อง อย่าทรงผ้าเหลืองให้นานนาน
 นกเหอหม้นร้องนำสงสาร ให้พี่รำคาญใจ เหอ...
 (นางอาลัย หนูเกตุ. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 25 หมู่ที่ 8 ตำบลทะเลน้อย.)

224. ฮาเหอ...ไก่เถื่อนเหอ ขันเทียนทั้งบ้านทำนุบุรี
 ยกขึ้นตะเหอนางเมรี เอาข้าวเอาน้ำให้ไก่กิน
 ขอข้าวพระพรหม ขอนมพระอินทร์
 เอาข้าวเอาน้ำให้ไก่กิน พระอินทร์นั่งร้องไห้ เหอ...
 (นางอาลัย หนูเกตุ. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 25 หมู่ที่ 8 ตำบลทะเลน้อย.)

225. ฮาเหอ...ราวขาวเหอ ช้างร้ายหม้นเข้าในไร่อ้อย
 อย่าเข้าไปเหลยพี่บ่าวน้อย ช้างร้ายหม้นแทงเอาพี่เสีย
 น้องห้ามเหลยห้ามพ่อทราญ พี่สุดใจไม่ตามคำเมีย
 ช้างร้ายหม้นแทงเอาพี่เสีย เมียพี่ได้คนเอน เหอ...
 (นางเสริม หนูเกตุ. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 32 หมู่ที่ 8 ตำบลทะเลน้อย.)

226. ฮาเหอ...ไม้แรกเหอ ใครแรกค่อนก่อน
 บ่าวสงเข้าค่อนก่อน บ่าวซงเข้าย่อนเอาตรงกลาง
 บ่าวชำแกโคลไคล แบกขวานเข้าไปช่วยค่อนยาง
 บ่าวช่วยเอวบาง นั่งสับโคนยางใหญ่ เหอ...

(นางเสริม หนูเกด. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 32 หมู่ที่ 8 ตำบลทะเลน้อย.)

227. ฮาเหอ...ชนไกเหอ เราชนเทไไหนไม่หอนแพ
 เราชนเทไไหนเรานี้แหละ ไกเหอหมั่นแพ่สองสามบาท
 เอาไกมาตั้งเข้าข้างหน้า เรียกเดิมพันมาเสียให้ขาด
 ไกเหอหมั่นแพ่สองสามบาท เสียชาตินกเลงไก เหอ...

(นางเสริม หนูเกด. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 32 หมู่ที่ 8 ตำบลทะเลน้อย.)

228. ฮาเหอ...โลกสาวเหอ โลกชาวเรินดิน
 เทียมได้ผัวจีน นอนสาดเจ็ดชั้น
 เทียมได้ผัวไทย ผีนไไหนผีนนั้น
 นอนสาดเจ็ดชั้น โลกสาวชาวเรินดิน เหอ...

(นางเสริม หนูเกด. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 32 หมู่ที่ 8 ตำบลทะเลน้อย.)

229. ฮาเหอ...ซัพรำเหอ ซัพรำไฟ
 โลกสาวนางงามตามผัวไป แต่เหตุไหรไปฟ้องต่อศาลเมือง
 ไปลกหลาขึ้นราชัย อีชายหน้าโคเล่าเจ้าบุญเรือง
 ทำให้เขาแค้นเคือง บุญเรืองมีความผิด เหอ...

(นางเสริม หนูเกด. อายุ 72 ปี. บ้านเลขที่ 32 หมู่ที่ 8 ตำบลทะเลน้อย.)

230. ฮาเหอ...ย่านมันเหอ พันเข้าหัวคอก
 อ้ายเฒ่าหัวหงอก อวดตัวอีเลี้ยงเมียสาว
 เด็กเด็กเหอมาแลดู อ้ายเฒ่าหัวงูนั่งทำป่าว
 อวดตัวอีเลี้ยงเมียสาว อ้ายเฒ่าไม่คิดหงอก เหอ...

(นางกิมเฮ้ง แซ่เต้. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 2 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย.)

231. ฮาเหอ...ต้นสัมนาวควายเหอ มันกลายเป็นสัมนาวเกลี้ยง
 แม่เลี้ยงกับโลกเลี้ยง จะรักกันสักเพียงไหน
 ถึงแก่แม่สืบแม่ ก็ไม่เหมือนแม่เรายังแต่ไทร
 เขาจะรักสักเท่าใด รักหวางพ่อแม่เรายังอยู่ เหอ...

(นางกิมเฮ้ง แซ่แต้. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 2 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย.)

232. ฮาเหอ...นกจอกเหอ คาบดอกทองหลาง
 ข้างเรือนสีนาง โนรามาขออีเพ็งจัน
 เหนียวหนึ่งสักสวด น้ำเต้สักขัน
 โนรามาขออีเพ็งจัน เหนียวเหอหมันมันเท่ เหอ...

(นางกิมเฮ้ง แซ่แต้. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 2 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย.)

233. ฮาเหอ...อีสาวเหอ ผีขาวเหมือนผักจืด
 ทำนุ้ยเท่าหีด กวนพอกวนแม่อีเอาผัว
 เดียวกอนโลกเหอ ให้น้ำวหมันมาแต่แล้ว
 กวนพอกวนแม่อีเอาผัว ดอกบัวไม่ทันบาน เหอ...

(นางกิมเฮ้ง แซ่แต้. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 2 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย.)

234. ฮาเหอ...นางรดหนาเหอ ชั่งหาชั่งได้
 พ่อแม่หาให้ หมึงไม่ชอบใจ
 ไปได้กับไอเงาะ หมันพากันไป
 หมึงไม่ชอบใจ ไปไหว้หลวงยายเงาะ เหอ...

(นางกิมเฮ้ง แซ่แต้. อายุ 67 ปี. บ้านเลขที่ 2 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย.)

235. ฮาเหอ...ต้นพรวนเหอ ต้นพรวนรอกเงาะ
 อีหันเป็นเคราะห์ ราชูเข้าข้อง
 ผัวหมึงไปไหน พุงใหญ่กับใครอีจ้องหมอง
 ราชูเข้าข้อง เป็นดินเป็นมือสา เหอ...

(นายเพิ่ม บัวนุ้ย. อายุ 60 ปี . บ้านเลขที่ 36 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย.)

236. ฮาเหอ...พี่ชายเหอ ไปตีแหวนทองมาฝาก
 แหวนทองป็นนาก น้องไม้ไผ่ไผ่
 แหวนทองพี่ชาย ให้น้องห่อไว้ขายผ้าใน
 น้องไม้ไผ่ไผ่ ไม่ไหวตอบแทนพี่ เหอ...
 (นายเพิ่ม บัวน้อย. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 36 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย.)

237. ฮาเหอ...ไปเหนือเหอ เชื้อเรือไม้เคียน
 ทุกข้าวสามเกียน เขียบแถมไม้ไหว
 พี่พี่น้องน้อง นั่งกองเสาใบ
 เขียบแถมไม้ไหว ใจน้องเหมือนเวเปิ้ล เหอ...
 (นายเพิ่ม บัวน้อย. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 36 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย.)

238.ฮาเหอ...โลกสาวเหอ โลกสาวชาวเรียดก
 เอาสารใส่ครก นั่งสวดหนังสือ
 สวดให้ดีดี โลกป่าวตามนี้เขาลือ
 นั่งสวดหนังสือ โลกสาวชาวเรียดก เหอ...
 (นายเพิ่ม บัวน้อย. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 36 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย.)

239.ฮาเหอ...ขึ้นส้มเหอ หุ้มลงให้น้องสักข้อ
 หุ้มลงในบ่อ จับปลาหางหงส์
 ผักบั้งโอ้ยได้ แหนงไม้โอ้ยบน
 จับปลาหางหงส์ ผักบั้งในเลหลวง เหอ...
 (นายเพิ่ม บัวน้อย. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 36 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย.)

240. ฮาเหอ...โลกสาวเหอ โลกชาวเรียดก
 เอาสารใส่ครก นั่งสวดหนังสือ
 สวดให้ดีดี โลกป่าวตามนี้เขาลือ
 นั่งสวดหนังสือ โลกสาวชาวเรียดก เหอ...
 (นายเพิ่ม บัวน้อย. อายุ 60 ปี. บ้านเลขที่ 36 หมู่ที่ 9 ตำบลทะเลน้อย.)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ – นามสกุล	นางสาวสาลี แก้วบุญส่ง
วัน เดือน ปี เกิด	9 พฤษภาคม 2516
สถานที่เกิด	บ้านเลขที่ 138 หมู่ที่ 1 ตำบลพนางตุง อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	39/2 หมู่ที่ 2 ซอยบางบอน 5 ถนนเอกชัย แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนบ้านนายผล สำนักงานเขตบางบอน สังกัดกรุงเทพมหานคร
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 5
ประวัติการศึกษา	
2529	ประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนวัดทะเลน้อย
2532	มัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนพนางตุง
2535	มัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสตรีพัทลุง
2539	ครุศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย สถาบันราชภัฏ นครศรีธรรมราช
2548	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) วิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ